

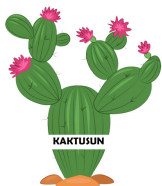
THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI 5.DALGA SERİSİNİN YAZARI

RICK YANCEY

ALFRED KROPP

SÜLEYMAN'IN

MÜHRÜ

ALFRED, DÜNYAYI İKİNCİ KEZ KURTARMAK ZORUNDA KALACAĞINI HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİ...

On beş yaşındaki Alfred Kropp için hayat daha yeni normale dönmüştür. Artık ne olağanüstü yaratıklar ne şövalyeler ve gizli ajanlar ne de onu öldürmeye çalışan insanlar vardır. Buna kendisi bile şaşırır. Ta ki bir anda kaçırılıp çöle sürüklenerek korkunç ve yepyeni bir tehditle yüzleşmek zorunda kalana kadar: Süleyman'ın Mührü.

Cennetten kovulan korkunç melekler binlerce yıldır Mühür ve onun koruyucuları tarafından hapsedilmiştir. Şimdiyse yüzük çalınmıştır ve dünya cehenneme dönmeden önce güzüğü bulup getirmek Alfred'e düşer...

“Korkutucu olduğu kadar eğlenceli!”

Publishers Weekly

“O kadar sürükleyici ki okurlar bu kitabı ellerinden bırakamayacak.”

School Library Journal

“Gençlerin aklını başından alacak, serinin hayranları kesinlikle hayal kırıklığına uğramayacak.”

Kirkus Reviews

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-476-4

ALFRED KROPP SÜLEYMAN'IN MÜHRÜ

Pegasus Yayınları: 1913
Gençlik: 374

Alfred Kropp: Süleyman'ın Mührü
Rick Yancey
Özgün Adı: Alfred Kropp: The Seal of Solomon

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2018
ISBN: 978-605-299-476-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Rick Yancey, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

RICK YANCEY

ALFRED KROPP SÜLEYMAN'IN MÜHRÜ

İngilizceden çeviren:

Onur Kaya

PEGASUS YAYINLARI

*İlham kaynağım olan oğullarıma
ve bitmeyen sevgisi için Sandy'ye*

Seherden

Öğleye kadar, öğleden puslu geceye,
Bir yaz günü, tepeden inerken güneş,
Bir yıldız gibi kayıverdi, Ege adası Lemnos'a.

-Kaybedilmiş Cennet

İsa, “Adın ne?” diye sordu. O da, “Adım
Lejyon’dur,” dedi. “Çünkü biz çokluğuz.”

Markos 5:9

Entegre Güvenlik Arayüz Sistemi (EGAS)

Kullanıcı uyarısı: Bu arayüz sadece A-17 ya da daha üst düzey yetkili şirket personeli tarafından kullanılabilir.

Sisteme izinsiz giriş yapan personelin, BAPASİFÖ tüzüğünün 1256. fıkrasıyla verilen bütün yetki ve ayrıcalıkları iptal edilecek, kendileri de cezalandırılacaktır.

EGAS'ın kullanımıyla ilgili güvenlik protokolleri için lütfen tüzüğün 4. fıkrasına bakınız.

Kullanıcı:

ChiCubsFanı

Şifre:

ChiCubsFanı hoş geldin!

Lütfen bir görev seçiniz:

İzin verilmiş Arayüzler:

G.E.P.S

Dosyalar

UYDU-MUHABERE

Mevcut Operasyonlar

Arşivlenmiş Operasyonlar

Şirket Altdizini

Medkon Protokolleri

Yer bulma hizmetleri

Özel Silahlar ve Taktik Departmanı

EGAS

Güvenli E-Posta Sistemi

(GEPS)

Kullanıcı Uyarısı: Güvenli E-Posta Sistemi (GEPS) hassas Şirket bilgilerinin gönderilmesi, saklanması ve kurtarılması için kriptolama yazılımı kullanmaktadır. Gizli mesaj ya da evrakların yetkisi olmayan personel tarafından paylaşılması, yayınlanması ya da ifşa edilmesi kesinlikle yasaktır.

GEPS protokollerini çiğneyen personelin, BAPASİFÖ tüzüğünün 1256. paragrafıyla verilen bütün yetki ve ayrıcalıkları iptal edilecek, kendileri de cezalandırılacaktır.

GEPS içindeki bütün e-postalar ve eklentiler kendi kendini imha yazılımıyla korunmaktadır. Bireysel kullanıcı arayüzüne kaydedilmeyen bütün mesaj ve eklentiler gönderildikten yetmiş iki saat sonra kendi kendilerini yok edecektir. Kullanıcıların zaman hassasiyeti olmayan her türlü veriyi kaydetmeleri tavsiye olunur.

GEPS şifrenizi giriniz
(DİKKAT! Bu sizin EGAS şifreniz DEĞİLDİR):

GEPS'e hoş geldin ChiCubsFanı

1 yeni mesajın var!

Mesajı okumak için buraya tıkla!

Kime: ChiCubsFanı

Kimden: Kova

Konu: ÇOGİ Ütopya Op ile ilgili Yeni Operasyonel Protokol

Ajan Dokuz, Özel Şahız Alfred Kropp için Tahliye Emri çıkardı.

Şartlar, ÖŞ Kropp etkisiz hale getirilinceye kadar Ütopya'nın geçici olarak durdurulmasını gerektiriyor.

Bu yüzden tahliye operasyonu gerçekleştirilmeden önce ÖŞ AK'yi etkisiz hale getirmek için gerekli tüm yöntemleri kullanma yetkin var.

“Gerekli tüm yöntemler” derken, bahsi geçen şahsı acilen tahliye de kastedilmektedir.

Kova

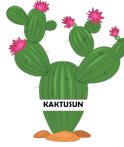
BİRİNCİ KISIM

Tahliye

1

Öldükten sonra hayatımın çok farklı olacağını düşünmüştüm. Sonuçta dünyayı yok olmaktan kurtarmıştım ve başka hiç kimse böyle bir şey yaptığını iddia edemezdi. En azından hayatta olup da bunu söyleyecek birini tanıımıyordum. Konfeti yağmuru veya başkandan madalya almayı hak ettiğimi iddia etmiyorum elbette ama dürüst olmak gerekirse hayatımın azıcık da olsa değişeceğini sanmıştım.

Yanılmışım.

Elbette hiç kimse dünyayı kurtardığımı bilmiyordu. Bunu söylemeye iznim yoktu, hem söylesem bana kim inanırdı ki? Okulda ortadan kaybolduğum dönemle ilgili dedikodular dolaşıp duruyordu ve çoğu, Stonehenge'i havaya uçurma komplosuna dahil olduğum haberlerine dayanıyordu.

Dedikodulardan birine göre, bir terörist hücreyi ortadan kaldırmak için beni CIA görevlendirmişti. Bir diğerine göre de CIA'in yakaladığı bir teröristtim. Yakalanmış, yeniden

eğitilip normal hayatıma dönmüştüm. Akli dengesi bozuk birinin yeniden topluma kazandırılması gibi.

Ama en gözde dedikodu, kaçığın teki olduğum yönündeydi. Bazıları bana “Kaçık Kropp,” diyordu. Tamam, bazıları değil. Çoğu insan öyle diyordu. Ne terörist ne paralı asker ne de casustum. Sadece kaçık, aklını yitirmiş, bir tahtası eksik delinin tekiydim.

Böyle düşünen yalnızca öğrenciler de değildi. Okulun psikoloğu Dr. Peddicott da böyle düşünüyor olmalıydı çünkü gerçek bir deli doktoru olan ve benimle tam üç saatlik bir görüşme yapan Dr. Maury Benderhall’a göndermişti beni.

“Evet, Alfred,” demişti. “Haydi bana biraz okulundan bahset.”

“Şey, birçok dersten kalmak üzereyim. Kimse beni sevmiyor ve bir ay kadar önce, birileri Kropplama diye bir spor uydurdu.”

“Kropplama mı?”

Başım la onayladım. “Kropplama. Temelde, beni aşağılamakla ilgili. Ya da bana eziyet etmek. Eziyetleme ve aşağılama. Gerçi, ‘eziyetleme’nin doğru bir kelime olduğundan emin değilim.”

“Değ il.”

“Ama olması gerekir. Her neyse. Kropplama denen şey, koridorda bana çelme takmaktan iç çamaşı rımı pantolonumun dış ına çekmeye kadar birçok şey olabilir. İç çamaşı rımı pantolonumun dış ına çekmek daha çok puan kazandırıyor çünkü benim boyutlarımda birine bunu yapmak çok daha fazla güç ve kararlılık gerektiriyor.”

“Birilerine durumu söylersen, eminim okulun bu Kropplama olayına bir son verecektir.”

“Hayır, bence daha kötü olur.”

Küçük defterinin sayfasını çevirdi.

“Biraz da korkularından bahsedelim, Alfred,” dedi.

“Neden?”

“Korkuların hakkında konuşmakta sorun mu yaşıyorsun?”

“Normalde konuştuğum bir konu değil.”

“Sence neden?” diye sordu Dr. Benderhall.

Biraz düşündüm. “Normalde bu konuya pek kafa yormam da ondan.”

Orada oturmuş, beni bekliyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

“Pekâlâ, öncelikle, palyaçolardan korkarım,” diye lafa başladım. “Ama palyaçolardan zaten çoğu kişi korkar. Yükseklikten. Atlardan. Fırtınadan. Denizde boğulmaktan. Diri diri yanmaktan. Başının kesilmesinden. Bahçe cücelerinden. Bir çukura düşmekten. Diş eti iltihabından. Böceklerden. Ama hepsinden değil. Uğurböcekleriyle bir sorunum yok, ayrıca kelebeklerden korkmak çok tuhaf olurdu. Daha çok sokan ve ısırın böceklerden korkuyorum ama hamamböceklerine hayran olduğumu da söyleyemem. Gerçi çoğu insan da benim gibi düşünüyor herhalde. Yoksa niye o kadar böcek ilacı ve ıvrır zıvrır alalım. Yarasalardan da korkarım. Ama meyveyle beslenenlerden değil. Vampir yarasalardan ve keskin dişleri olan diğer yaratıklardan. Bu da köpekbalıklarından evcil köpeklerle kadar her şeyi kapsıyor. Bunlar en önemlileri, en çok korktuklarım. Cilt lekeleri. Kızlar. Aslında kızları en önemliler sınıfına da alabiliriz. Belki fırtınalardan sonra ama kesinlikle bahçe cücelerinden önce. Can sıkıntısı. Mesela İngiltere’den geldiğimden beri evde sıkıntıdan ölmek

üzereyim. Geçen hafta alışveriş merkezinde şu küçük adamı gördüğüm zaman hariç.”

Bana bakıyordu. “Küçük adam mı?”

“Evet, bebek suratlı, kel ve takım elbiseli adam. Önce restoran bölümünde, iki masa önümde gördüm. Bana bakıyordu. Ben ona bakınca da hemen gözlerini kaçırdı. Sonra da DVD mağazasında, iki reyon önümde, komedi filmlerine bakarken gördüm.”

“Sence, seni mi takip ediyordu?”

“Pek de komedi filmi kiralayacak birine benzemiyordu ama insanları dış görünüşlerine göre yargılayamazsınız.”

Koltuğunda öne doğru uzandı ve “Pekâlâ, biraz da gerçekten kafanı kurcalayan şeylerden bahsedelim,” dedi.

Biraz düşündükten sonra, “Kafamı kurcalayan bir şey yok,” dedim.

“Alfred,” dedi. “Bu odada söylediklerin bu odada kalır. Başkasına anlatmam yasak.”

“Peki, suç işlemekle ilgili bir şeyler anlatsam bile mi?”

“Suç mu işledin?”

“Şey, teknik olarak evet.”

“Pekâlâ.”

“Diyelim ki sana anlattım, beni ihbar eder misin?”

“Doktor-hasta ilişkimiz mukaddestir, Alfred.”

“O ne? Kutsal gibi bir şey mi?”

“Evet, öyle bir şey.” Gülümsüyordu. Dr. Benderhall'ın, çok fazla sigara ve kahve içen insanlardaki gibi büyük ve sarı dişleri vardı. “Peki, şu teknik olarak suç olan şey neymiş bakalım?”

“Birinin kellesini uçurdum.”

“Gerçekten mi?”

“Birini silahla vurdum.”

“Birilerini vurup kafalarını mı uçurdun?”

“Aynı kişi. Ha, bir de araba çaldım. Hatta iki araba. Biri polis arabası biri de Jaguar. Bir de Lamborghini. Sanırım üç oluyor. Hayır, bir de Bentley var. Toplamda dört araba. Bunları kimseye anlatmayacağından emin misin?”

Başını evet der gibi salladı.

“Döndüğümünden beri kimseye anlatmamıştım,” dedim.

Anlattığım her şeyin gizli kalacağı konusunda bana söz verdi, ben de gizli kalması koşuluyla her şeyi anlattım.

Beni hemen bekleme odasına aldı ve benimle ilgilenen sosyal hizmetler görevlisini aradı. Odasının kapısını açık bıraktığı için bütün konuşmayı duydum.

“Klinik depresyon,” dedi. “Sınırdaki psikoz, ayrıca kendini olduğundan daha büyük görme ve paranoyakça sanrılar... on iki yaşındayken annesini kaybetmesi... tek akrabasının altı ay önce cinayete kurban gitmesi... daha o doğmadan babasının annesini terk etmesi... Alfred, Şövalye Sir Lancelot’un soyundan geldiğine inanıyor... Evet, o Lancelot. Ayrıca Excalibur’u, ‘Karanlığın Ajanları’ dediği insanların elinden geri almak için uluslararası bir örgütün operasyonuna dahil olduğunu sanıyor. Dediklerine göre meleklerle, özellikle Başmelek Mikail’le karşılaşmış. Alfred öldükten sonra Mikail kılıcı alıp Cennet’e geri götürmüş ve Alfred daha sonra “Kılıç’ın Efendisi” olarak yeniden dirilmiş. Ayrıca Kılıç’ın onu yaralayıp kanına iyileştirici bir güç verdiğine inanıyor...”

“Terk edilmişlik, suçluluk duygusu ve ihanet sorunlarıyla baş etmek için yoğun terapi... Fizyolojik bir anomaliyi ihtimal dışında tutmak için tomografi ve MR tavsiye ediyorum...”

evet, lezyon ya da tümör gibi. Paranoyak şizofreni konusunda etkili olduğu kanıtlanan Thorazin'e başlatmak istiyorum.”

İnanamıyordum. Sosyal hizmetler görevlisine her şeyi anlattı. Kimseye anlatmayacağına söz vereli daha beş dakika olmamıştı ve kendisi doktordu. Ona da güvenemeyeceksem kime güvenebilirdim ki? Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum.

Koruyucu annem Betty Tuttle beni eve götürmeye gelince Dr. Benderhall onu odasına alıp kapıyı kapadı. Betty yarım saat sonra odadan çıktığında adam sanki onu beyzbol sopasıyla dövmüştü.

“Ben deli değilim,” dedim deli haplarını almak için arabayla eczaneye giderken.

“Ah, hayır, hayır,” dedi Betty başını bir o yana bir bu yana sallayarak. “Sadece küçük bir aksaklık, Alfred. Küçük bir aksaklık.”

Daha sonra Tuttle’ların gecenin geç vakitlerine kadar tartıştıklarını duydum. Horace benden kurtulmak istiyordu.

“Bir gün keçileri hepten kaçırarak, Betty,” dedi. “Ve gelip yatağımızda bizi öldürecek!”

“Doktor dedi ki...”

“Doktorun ne dediği umurumda değil.”

“Belki de çok basit bir şeydir,” dedi Betty. “Beyin tümörü gibi.”

“Neymiş efendim, beyin tümörü gibi basit bir şeymiş! Ben diyorum ki onu geri gönderelim. Kaçığın tekini evime alayım diye girmedim ben bu işe.”

Her gün ilacımı avucuma alıp çaktırmadan cebime atıyordum. Akşam yemeğinden sonra da tuvalete atıp üstüne sifonu çekiyordum. Deli olup olmadığımı uzunca bir süre

düşündüm. Etrafındaki herkes deli olduğuna inanıyorsa, insan gerçekten delirir miydi acaba?

Bütün bunları uydurmadığımı Dr. Benderhall'a kanıtlamak için onu, bana telefon numarasını verip istediğim zaman arayabileceğimi söyleyen BAPASIFÖ çalışanı Abigail Smith'le telefonda konuşturmaya karar verdim.

Altı ay kadar önce İngiltere'den döndüğüm sıralarda onu aramıştım. Okulla aramın nasıl olduğunu sorduğunda pek de iyi olmadığını söylemiştim. O ise bana BAPASIFÖ için çalışmanın basit bir işten ziyade bir tür çağrı olduğundan bahsetmişti. Bununla ne demek istediğini pek anlamamıştım.

"Aslında yirmi yaş altı insanlarla pek ilgilenmeyiz," demişti. O zaman bana kartını neden verdiğini merak etmiştim. "Tabii ki çok zor bir eğitim sürecimiz var."

Herhalde yaşımın küçük olduğunu ve fiziksel durumumun yeterli olmadığını söylemeye çalışıyordu.

"Peki ne yapmalıyım?"

"Alfred, yaşadıklarından sonra normal hayata dönmenin senin için çok zor olduğunu biliyorum. Gelişiminle yakından ilgilendiğimizi söyledim ve bu konuda ciddiyim. Hem de çok." Okulda kalıp notlarımı yükseltmemi, mezun olduktan sonra benimle irtibata geçebileceklerini söylemişti.

Ondan sonra da onu bir daha aramadım, o da benimle bağlantıya geçmedi. Sanırım uçakla seyahat edip dünyayı kurtardığım günler sona ermişti. Hem memnun olmuş hem üzül müştüm.

Ama bu konuda da yanılmıştım.

2

Okuldan eve dönerken, DVD dükkânındaki bebek suratlı kel adamı bu kez de okul servisinin arka camından gördüm. Serviste her zaman en arkada oturdum çünkü ne zaman başka bir yere otursam kafamın arkasına buruşturulmuş kâğıt ya da tükürük yiyordum. Bir keresinde kirli beden eğitimi şortlarını atmışlardı. Bu da Kropplama'da onlara en az dört puan kazandırmıştır.

Bay Bebek Surat, gümüş renkli bir Lexus SE kullanıyordu. O kadar temizdi ki kaputunda gökyüzünün, bulutların ve ağaçlarının yansımaları görülebiliyordunuz.

Servisten indikten sonra, Bay Bebek Surat'ın ne yapacağını görmek için bekledim. Benim bulunduğum tarafa bile bakmadan yoluna devam etti.

Keçileri kaçıyorsun, Kropp, dedim kendi kendime. Belki de Dr. Benderhall haklıydı. Belki de gerçekten sanrı görüyordum.

Cadde boyunca Tuttle'ların evine kadar iki blok yürüdüm. İkisinin de mesleği yoktu: Koruyucu aileliği profesyonelce yapıyorlardı. O küçücük evleri her zaman altı, yedi çocukla tıkkış tıkkış olurdu.

Şimdiki oda arkadaşım, yüzü mengeye sokulup sıkıştırılmış gibi görünen, Kenny adındaki sıska bir çocuktur. Gözleri birbirlerine o kadar yakındı ki şaşa gibi bakıyordu, o yüzden öfkeli mi şaşkın mı yoksa hem öfkeli hem şaşkın mı olduğunu anlayamıyordunuz. Geçmişine dair hiçbir şey bilmiyordum ama Tuttle'ların çoğu evlatlığı gibi onunki de pek hoş olamazdı.

Kenny sürekli mırıldanan tiplerdendi. Sürekli bir şeyler mırıldanır, aynı şeyleri tekrar edip dururdu. Ben yakınlardaysam bu kelime, "Kropp" olurdu. Odadan odaya peşimden gelirken sürekli, "Kropp, Kropp, Kropp, Alfred, Kropp, Kropp, Kropp, Kropp," deyip duruyordu.

Geceleri durum daha da kötü oluyordu. "Kropp, Kropp, Alfred, Kropp, etraf kararıyor, etraf çok karanlık ve susadım. Çok susadım, Kropp, Alfred, Kropp, Kropp, Kropp, Kropp." Çoğu gece, kötü birinin evin çevresinde gezinip durduğunda ısrar ederdi ve ben yatağımdan kalkıp pencerenin kilidini kontrol edene kadar da beni dürtmeyi bırakmazdı.

Yine de bu mırıl mırıl konuşmaları beni pek rahatsız etmezdi. Sesi, cama vuran yağmur damlaları gibi yumuşak ve düzenliydi ve zaman zaman uykuya dalmama yardımcı bile olurdu.

Ancak evde ondan rahatsız olan çocuklar da vardı. Kenny'ye o kadar kötü davranıyorlardı ki bir gün onları kenara çekmiş, onunla uğraşmaya devam ederlerse kafalarını koparıp cesetlerini bodruma atacağını söylemek zorunda kalmıştım.

Şövalye değildim ama bir şövalyenin soyundan geliyordum ve güçsüzü korumak, şövalyelik meziyetleri listemin en başında geliyordu.

Eve girerken kararsızdım. İncecik duvarlardan bangır bangır televizyon sesi geliyordu. Muhtemelen Betty Tuttle'ın hastası olduğu pembe dizilerden biriydi. Genelde Televizyon koltuğuna gömülen Horace, Betty'ye, "Neden bu aptal saptal pembe dizileri izleyip duruyorsun ki? Bir sürü kuş beyinli ve akılsız ya kaçırılıyor ya öldürülüyor ya da kendi kardeşine âşık oluyor!" diye bağırıp dururdu. Kendisi bölümü baştan sona izlerken Betty de atıştırma bir şeyler hazırlar, çamaşır yıkar, dağılan oyuncakları toplardı.

Ancak bu kez içeri girdiğimde Horace koltuğunda değildi. Betty köşeyi süpürürken o da belinde önlüğü, elinde tüylü toz fırçasıyla yüzü terden parlarken salonda gezinip duruyordu. Betty kapıdan girdiğimi görünce küçük bir çığlık atıp televizyonu kapadı.

"Tatlım," diye fısıldadı, gezinmeyi bırakıp put gibi kesilerek gözlerini bana diken Horace'a. "Alfred eve döndü."

"Görebiliyorum," diye tısladı Horace. "Burnumun üstündeki şu iki şey var ya, onlara 'göz' deniyor, Betty."

Derken, Horace Tuttle kısıcık kollarını iki yana açtı ve yanıma gelip yine o kısıcık kollarını boynuma doladı ve ben eşikte öylece kalakaldım. Fırçasından uçuşan tozlar yüzünden hapşırdım.

"N'aber, Al?" diye sordu göğsüme. "Yüce Tanrım, her gün biraz daha büyüyüp kuvvetleniyorsun."

Geri çekildiğinde sırtıyordu. Yüzündeki gülümseyen ifade, "ürkütücü" kelimesine yepyeni anlamlar katıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Betty, “Ah, Alfred, öylesine sıradışı...” diyerek konuşmaya başladıysa da Horace konuşmasına izin vermedi.

“Hiçbir şey!” diye bağırdı. Utanmış gibi küçük bir kahkaha atıp omzuma pat pat vurdu. Sesini alçaltıp, “Sadece ilkbahar temizliği, oğlum Ally. Sana ‘Ally’ dememin sakıncası var mı?”

“Yok,” dedim. “Ama ekim ayındayız.”

“Yılın en güzel zamanı!” dedi Horace.

Tam o sırada Kenny mırıldanarak içeri girdi. “Ah, Al. Al Kropp. Alfred Kropp.”

Horace dönüp Kenny’ye, “Kapa şu lanet çeneni, seni bezelye beyinli salak!” diye bağırmaya başlayınca, Betty kocasına, “Horace, çocuğu komplekse sokacaksın,” diye söylendi. Horace ise, “Artık çok geç!” diye karşılık verdi.

Ben, “Kenny’yi rahat bırakın,” deyince Horace sustu.

“Tatlım,” dedi Betty, Horace’a. “Belki de Alfred’e söylemeliyiz,” deyip bana döndü. “Bugün bir konuğumuz olacak.”

“Kimmiş?” diye sordum.

“Sen tanımazsın,” dedi Horace. “Al, dur da çantanı alayım... Tanrım, pek de ağırmış! Sen de Paul Bunyan’ın öküzü kadar kuvvetliymişsin! Şu işe bak! Okulda size Paul Bunyan’ı öğretiyorlar, değil mi? Kenny, Al’in çantasını aliver!”

Horace sırt çantamı Kenny’ye fırlattı. Çanta göğsüne çarpınca Kenny kıçüstü yere oturdu.

“Sorun değil,” dedim. “Ben alırım.”

Bir elime çantayı alıp diğer elimle Kenny’yi kolundan tuttuğum gibi ayağa kaldırdım.

“Teşekkür ederim,” dedi nefes nefese.

O sırada kapı zili çaldı. Horace'ın yüzü bembeyaz kesilerek Betty'ye dönüp parmağını nerdeyse kadının burnuna kaldırdı.

“Harika, geldi işte. Daha şöminenin tozunu bile alamadım.”

“Kim geldi?” diye sordum.

“Misafir,” dedi Horace. Önlüğünün düğümünü çözmeye çalışıyordu.

“Ne misafiri?”

“Bu konuyu kapatmadık mı? Betty, git de bana bir makas getir, şu lanet olası önlüğü keseceğim...”

Betty, “Ben sana güzelce fiyonk yap demiştim,” deyip Horace'ın arkasına geçti ve düğümle uğraşmaya başladı. Kapı yine çaldı. Kimse kımıldamadı. Horace elindeki tüylü toz fırçasını havada sallayarak sekiz çizdi. Bana şişman bir bando şefini hatırlattı ama onun vücut ölçülerine sahip şeflerle pek karşılaşmazdınız. Minik minik tozlar havaya saçıldı. Horace, Betty'ye boş vermesini ve elindeki süpürgeyi kaldırmasını söyledi. Kapı üçüncü kez çaldı.

“Kapıyı açmamı ister misiniz?” diye sordum.

“Hayır!” dediler Horace ile Betty aynı anda.

Horace, “Al, sen kanepeye geç ama ortaya oturma. Betty, sen de git kahve koy ve şu saçlarına bir şey yap. Ozzy Osbourne'a benzemişsin. Kanepenin en ucuna, Al, ter kokuyorsun. Kenny, sen ne diye orada dikilmiş, süs balıkları gibi soluyup duruyorsun? Bu odadan hemen çıkıyorsun.”

Horace elimdeki çantayı kaptığı gibi Kenny'nin koluna taktı. Kenny bana bakınca, pek inanmasam da, sorun olmadığını söylemek ister gibi başımı salladım. Kenny çantanın

ağırlığıyla yalpalaya yalpalaya gitti. Horace önlüğünü yırtarken Betty de mutfığa gidip gözden kayboldu.

“Otur, Al,” diye tısladı Horace. “Doğal, davran! Şunu da kanepenin altına sokuşturuver.” Parçalanmış önlüğü aldığım gibi kanepenin altına tıktırdım.

Horace kapıyı açınca, elinde ince bir evrak çantası, ablak suratında şakın bir ifadeyle Bay Bebek Surat'ı karşımda buluverdim.

“Burası Tuttle’ların evi mi?” diye sordu.

“Aynen öyle!” dedi Horace. “Gelin. İçeri buyurun!”

Elindeki tüylü toz fırçasını son anda hatırlayıp arkasına sakladı. Adamı salona buyur etti.

“Ben Horace,” dedi. “Eşim Betty, şu anda mutfakta kahve demliyor.”

“Demlemek mi?”

“Kahve. Kafeinsiz. Biraz almaz mıydınız?”

“Hayır, teşekkürler ama bir bardak su alırım. Sizce de ekim ayına göre fazla sıcak değil mi?”

“Afrika kadar sıcak,” dedi Horace.

Kel adam salona girdi. Horace da arkasından geliyordu.

“İşte burada,” dedi Horace. “İşte, Alfred Kropp.”

“Alfred Kropp’un kim olduğunu biliyorum,” dedi kel adam, bana gülümseyerek. Küçük dişleri vardı. Ön dişleri ise bir sansarınki kadar uzun ve keskin görünüyordu. Gerçi sansarların ağzına yakından bakıp dişlerini incelediğim yoktu ya. Elini uzatınca yerimden kalkmadan sıktım. Terli ve yumuşaktı.

“Benim adım Alphonso Needlemier, Alfred,” dedi. “Sonunda seninle tanışmak ne büyük zevk.”

Arkasında duran Horace dönüp mutfığa seslendi: “Betty! Kahveyi boş ver, bize buzlu su getir!”

“Buz olmasın,” dedi Alphonso Needlemier.

“Buzu da boş ver!”

“Ama soğuk olsun, lütfen.”

“Soğuk olsun!” diye bağırdı Horace. “Rahatınıza bakın, Bay Needleman.”

“Mier,” dedi kel adam.

“Mier mi?”

“Needlemier.”

Bay Needlemier kanepenin diğer ucuna otururken cvrak çantasını da kucağına koydu. Horace kendi koltuğuna otururken tüylü toz fırçasını da arkasında bir yerlere fırlattı.

“Beni takip ediyordunuz,” dedim Bay Needlemier’a.

“Evet, ediyordum.”

“Neden?”

“Daha ziyade kendi merakımı gidermek için.”

“Merak kediyi öldürürmüş,” dedi Horace. “Ama kediler kimin umurunda?”

Tekrar bağırdı. “Betty! Su!” Özür diler gibi Bay Needlemier’a sırtıttı.

“Çok olmasa da bir benzerlik var, evet,” dedi Bay Needlemier.

“Ne benzerliği?” diye sordum.

“Bay Samson’la olan benzerlik.”

Tam o sırada Betty, üstünde üç bardak su olan tepsiyle içeri girdi. Saçını topuz yapmıştı ama birkaç tutamı yüzünün iki yanından aşağı iniyordu. Bay Needlemier suyu alıp teşekkür etti. Horace dehşetle ona baktı.

“Kahve,” dedi.

“Kahveyi boş ver demiştin.”

“Onun kahvesini, benimkini değil.”

Betty hızla mutfığa döndü. Bay Needlemier suyundan bir yudum alıp bardağını kahve sehпасına bıraktı.

“Alfred,” dedi. “Ben, Bernard Samson’ın özel avukatı ve vasiyetinden sorumlu kişiyim.”

Alphonso Needlemier ceketinin cebinden uzun ve beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı. Zarfın üstünde; Ölümüm Halinde Alfred Kropp’a iletilecektir [imza] Bernard Samson, yazıyordu.

İmzanın hemen altına kalın harflerle şöyle yazılmıştı: Kişiyi Özel ve Çok Gizli.

Zarfın kapağı eski usul kapatılmış, kırmızı balmumunun üzerine sancak taşıyan bir atlı mührü basılmıştı.

“Bunu daha önce getirmem gerekirdi, Alfred,” dedi Bay Needlemier. “Ama Bay Samson’ın evraklarını incelerken daha geçen hafta bulabildim. Mahremiyetine çok önem veren bir adamdı ve sana yemin ederim ki bu mektuptan hiç haberim yoktu.”

“Ne bekliyorsun, Al?” dedi Horace. Sesi titriyordu. “Açsana!”

Parmağımı zarfın kapağının altına geçirip yırttım. İçinden daktiloyla yazılmış iki sayfa çıktı. Horace oturduğu yerden bize yanaştı. Bay Needlemier üzgün bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Ne diyor?” diye sordu Horace.

Şöyle yazıyordu:

Sevgili Alfred,

Bu mektup eline geçtiyse, bu dünyadan göçmüşüm demektir. Hâlâ nefes alırken seninle gerçeği paylaşamamanın derin üzüntüsünü yaşıyorum. Gerçek kimliğini senden sakladığım için umarım zamanla beni (ve anneni) affedebilirsin. Sana atalarından bahsetmek isterdim ancak tıpkı soyundan geldiğimiz en soylu şövalyelerden biri gibi, benim de dünyadaki yolculuğum yarım kaldı.

Dilerim ki, M. Mogart'la son randevumun olduğu gece kendine güzel bir yuva bulmuşsundur. Tuhaf ve sırlarla dolu hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da en karanlık anlarda bile talih insanın yüzüne güler; çaresiz kalıp umudumuzu yitirdiğimiz anlarda bile yeniden umutlanabiliriz. Eminim ki anneni ve dayını çok özleyorsundur... Umarım bir gün, seni bu tehlikeli işten uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı anlarsın.

Sevgili oğlum, seni ve anneni tehlikeye atmaya-
cağımı bilsem, bir an bile kaybetmeden sizi derhal
yanıma aldırırdım. Beni affet! Sen benim oğlumsun
ve artık hayatta olmasam da sonsuza dek baban
olarak kalacağım.

Bernard Samson

Mektubu iki kez okuduktan sonra dikkatlice katlayıp
zarfın içine koydum ve zarfı kanepenin önündeki küçük
sehpaya bıraktım.

Uzunca bir süre kimse ağzını açmadı. Bay Needlemier
şefkatle bana bakıyordu. Horace'ın gözleriye ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Eee, ne diyor?” dedi yüksek sesle.

“Bu özel bir mektup, Bay Tuttle,” dedi Bay Needlemier.

“Ondan ben sorumluyum. Ailesi sayılıırım. Hatta babası!”

“Alakası bile yok,” dedim.

Betty elinde bir fincan kahveyle geri geldi.

“Ah, Alfred!” dedi. “Seni tamamen unuttum! Sen ne istersin, tatlım?”

“Bir bardak su.”

Betty yine gidince Horace abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Evli misiniz?” diye sordu Bay Needlemier’a. Bay Needlemeier cevap vermedi çünkü hâlâ bana bakıyordu. “İyi etmişsiniz!” dedi Horace iki ihtimali de göz önünde bulundurarak.

Bay Needlemier çantasının altın tokalı kilitlerini açtı. Horace çıkan sesle irkildi.

“Konuşmamız gereken bir mesele daha var, Alfred,” dedi Bay Needlemier. “Demin de söylediğim gibi, Bay Samson’ın vasiyetinden sorumluyum.” Çantasından tutanak kâğıtlarının sığacağı cinsten bir dosya çıkardı. Tombul işaretparmağıyla dosyaya vuruyordu. “Alfred, seni tek mirasçısı olarak belirtmiş.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordum.

“Yani Samson Sanayi ve aşağı yukarı...” Bay Needlemier dosyadaki kâğıtlara baktı. “Evet, aşağı yukarı dört yüz milyon dolarlık şahsi mal varlığı senin olacak.”

3

Kırılan camın sesiyle birlikte herkes yerinden sıçradı. Bay Needlemier, “dört yüz milyon dolar,” derken Betty de elinde bir bardak suyla salona girmiş, elinden kayan bardak yere düşüp parçalara ayrılmıştı. Çam parçalarını toplamak ve dökülen suyu silmek için havlu almaya, mutafağa döndü.

Horace’ın beti benzi atmıştı. Sevimli Hayalet Casper’ın orta yaşlı halini anımsatıyordu bana.

“Doğal olarak böylesi durumlarda paranın kontrolünü eline alman için on sekiz yaşını doldurman gerekiyor,” dedi Bay Needlemier. “O zamana kadar da senin mirasınla bir vasi ilgileniyor.”

“Vasi mi?” diye sordum.

“Vasi,” diye fısıldadı Horace.

“Mali işlerinle ilgilenecek biri. Senin ihtiyaçlarınla ilgilenecek biri de diyebiliriz.”

“Vasi kim olacak?” diye sordum.

“Kim? Evet, kim?” diye fısıldadı Horace.

“Ne yazık ki vasiyetnamede bir vasi belirtilmemiş. Bu tercih, sorumlu kişi olarak bana kalıyor.”

“Peki, kim olacak?” diye sordu Horace.

Tam o sırada Betty havlu ve küçük bir fırçayla içeri girdi, “Ah, cam kırılmasından nefret ederim. Bir türlü cam kırıklarının hepsini toplayamazsın ve ancak ayağına batarsa...”

“Lafı gevelemeyi bırakın, Bay Needlemier,” dedi Horace. “Vasi kim olacak?”

Bay Needlemier bir an Horace’a baktı. “Henüz karar vermedim.”

“Karar vermediniz mi?”

Bay Needlemier başını iki yana salladı. “Buraya gelme sebeplerimden biri de buydu.” Bana döndü. “Ben Alfred’in ne istediğini duymak istiyordum.”

“Alfred’in ne istediği mi?” diye sordu Horace. “Alfred’in ne istediği mi! Yani bana, bu çocuğun –lütfen beni affet, Al, ama beyni bile o kadar da elektrik üretemeyen bir çocuğun– dört yüz milyon doları kimin yöneteceğine karar vereceğini mi söylemek istiyorsunuz?”

“Aslında,” dedi Bay Needlemier. “Samson Sanayi’nin değerini de hesaba katarsak, bir milyar demek daha doğru olur.”

Horace’ın ağzı açık kaldı ama “bir milyar” kelimesi bütün havayı emmiş gibi tek bir ses bile çıkaramadı.

“Bunu biraz düşünmem lazım,” dedim.

“Elbette,” dedi Bay Needlemier. “Sonuçta hafife alınmayacak bir mesele.”

Horace nihayet nefes almaya başlayınca, “Ben yardımcı olurum. Alfred’e. Düşünmesinde. Al’in benim yardımına

ihtiyacı olacak. Düşünme konusunda,” diye geveledi boğuk sesle.

“Alfred bizim için dünyalara bedeldir!” dedi Betty, mutfak kapısından.

“Benim de çok önemli haberlerim var,” dedi Horace, Bay Needlemier’a. “Belli ki bugün önemli haberler günü olacak. Gördüğünüz gibi, Betty haklı. Bu çocuk bizim için dünyalara bedel ve işin ilginç, Bay Needlemanner, işlemlere başlaması için avukatımızla görüştük bile.”

“Ne işlemleri?” diye sordum.

“Seni evlat ediniyoruz, Alfred, seni dünyalar tatlısı koca kafalı şey.”

4

Bay Needlemier bir iki hafta sonra benimle tekrar iletişime geçeceğini söyleyip kartını verdi. Başsağlığı diledi. Babamın, Kral Arthur'un kılıcı olan Excalibur'u korumakla görevli bir grup şövalyeden oluşan gizli bir tarikatın lideri olduğunu bilip bilmediğinden emin olamadığım için bu konuyu açmamaya karar verdim. Gerçi istesem de öyle bir fırsatım olmayacaktı çünkü ayağa kalktığı andan bizimle vedalaşıp gittiği ana kadar, Horace adamın etrafında dört dönmüştü.

Bay Needlemier gider gitmez de Horace, Betty'ye bağırarak, cam kırıklarını süpürüp ıslak bezle sileceğine, bir an önce akşam yemeğini hazırlamanı söyledi.

"En sevdiğin yemeği hazırlayacağız, Alfred," dedi Horace. "Biftek ve patates."

"En sevdiğim yemek bu değil ki," dedim.

“Ne demek en sevdiğin yemek bu değil?” diye parladı Horace. Sonra kendini topladı ve “O zaman sen söyle, Al. Canın ne isterse!” dedi.

“Aç değilim,” dedim ve odama gidip kapıyı kapadım.

Kenny loş odada, üst ranzada yatıyordu; jaluzileri kapamıştı. Alttaki yatağa uzanıp artık milyarder olduğumu Kropp beynime sokmaya çalışırken yukarıdan bir şeyler mırıldandı.

“Ne yapıyorsun, Kropp?” diye fısıldadı.

“Horace Tuttle’ın oğlu olmayı nasıl engelleyeceğimi düşünüyorum? Sen ne yapıyorsun, Kenny?”

“Hiçbir şey, Alfred Kropp.”

Yüzükoyun dönüp yatağın altına baktım. Sonra tekrar sırtüstü yatıp, “Pekala, Kenny, geri ver şunu,” dedim.

“Neyi geri vereyim?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Bir saniye kadar sonra kılıç üstteki ranzadan aşağı inerken siyah metalin donuk parıltısını gördüm. Çok keskin olduğunu bildiğimden, çok dikkatli olmaya çalışarak Kenny’nin elinden aldım.

“Ona dokunmamamı söylemiştim,” dedim kılıcı göğsüme bastırırken.

“Özür dilerim, Alfred Kropp. Lütfen bana kızma.”

Parmaklarımı siyah kılıcın yassı yüzünde gezdirdim. “Sakın bir daha deneme, tamam mı?” dedim.

“Tamam, Alfred Kropp,” dedi.

Kılıcı yatağın altına kaydırdım. Londra’dan döndüğüm-den beri, Bennacio’nun kılıcını yatağımın altına sakladığım yerden her gün çıkarıp bakıyordum. Ama aylar geçtikçe daha az çıkarmaya başladım. Ona baktıkça içimde bir boşluk açıl-

lıyordu. Kılıç son kez Bennacio'nun elindeyken onu dünyayı kurtarmak için kullanmıştı. Şimdi ise bir yadigârdan başka bir şey değildi. Yaşlı halimle komşu çocuklarına gösterirken hayal ettim kendimi. "Şuna bakın, çocuklar! Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Dünyadaki son şövalye ve tanıdığım en cesur adamın kılıcıdır bu." Yaşlı ve deli Kropp'un sihirli kılıçlar, lanetli şövalyeler ve şarkı söyleyen meleklerle ilgili hikâyelerini dinlemeden koşarak uzaklaşacaklardı.

"Ne düşünüyorsun, Kropp?" diye fısıldadı Kenny tepemden.

"Kenny, bir milyar dolarlık mirasa konduğunu ve Horace Tuttle'in bu paraya sahip olmak için seni evlat edineceğini duysan ne yapardın?"

Kenny sessizce düşündükten sonra, "Kaçardım, Alfred Kropp," dedi.

"Kesinlikle," dedim.

5

O gece kaçmadım. Bir sonraki gece de kaçmadım. Ondan sonraki gece de. Daha önce Knoxville’den ayrıldığımda, üstümdeki kıyafetlerden başka hiçbir şey almamıştım yanıma. Bir planım bile yoktu. O yüzden bu kez yanıma birkaç temiz çorap ile çamaşır almadan ve gideceğim yere karar vermeden harekete geçmeyecektim.

Bay Needlemler’in ziyaretinden bir iki gün sonra, Horace’ın beni Horace Tuttle Jr. yapmak istemesiyle ilgili talebinin dinlenmesi için mahkeme gününün belirlendiği haberini aldım. Sonra beni hediyelere boğmaya başladı. iPod, yeni kıyafetler ve cep telefonu aldı. Ayrıca, “Günaydın, Alfred oğlum,” cümlesindeki gibi bana “oğlum” da demeye başlamıştı. İlgiye muhtaç bir köpek yavrusu gibi peşimde dolanmadığı zamanlar Betty’yle Knoxville’in daha iyi mahallelerinde ev aramaya gidiyorlardı. Bir an önce Tuttle’lardan kaçmam gerektiğini biliyordum.

Ama bir türlü nereye gideceğimi ve gittiğim yerde ne yapacağımı bilmiyordum. İhtimallerden biri İngiltere'ydi: Babam oralı olduğu için orada yaşayan akrabalarım olabilirdi ama bir anda ortaya çıkıp, “Selam! Ben kuzeniniz Kropp,” dediğimi hayal edemiyordum.

Akşamüstü okul servisine giderken çok kötü Kropplandım. Futbol takımından dört kişi üzerime çullandıktan sonra çantamı kolumdan çekip onunla kafama vurmaya başladılar. Sonra da ben çimlerde debelenip dururken beni öylece bırakıp gittiler.

Tepemden gelen bir kız sesi duydum.

“Hey, sen iyi misin?”

Parmaklarımın arasından baktım. Sarı saçlar, mavi gözler, yanık bir ten.

“Sen Alfred Kropp’sun, değil mi?”

Başım la onayladım.

“Ben de Ashley.”

Yuvarlak bir yüzü ve mavi gözleri vardı; hatta masmavi, hayatımda gördüğüm en mavi gözlerdi sanırım. Büyük madeni paralar kadar kocaman gözler.

Yanıma oturdu. Kaldırımda oturduğumuz yerden servisin gidişini ve arkasından yükselen simsiyah dumanı izledik.

“Şu senin servisin değil miydi?” diye sordu.

Yine başım la onayladım.

“Seni bırakmamı ister misin?”

Yine başım la onayladım. Başımı böyle sallamak canımı yakıyordu.

“Haydi. Arabam şurada.”

Parlak sarı, üstü açılır Mazda Miata'sına kadar peşinden gittim. Sırt çantamı küçük arka koltuğa bıraktıktan sonra yolcu koltuğuna geçtim.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Birileri söyledi. California'dan yeni taşındım. Babam buraya transfer edildi."

"Son sınıfta mısın?" Arabası son sınıflar için ayrılan yerde durduğu için öyle olduğunu tahmin ediyordum.

Başıyla onayladı. Kropp bahtsızlığının mükemmel bir örneği, diye geçirdim içimden. Güzel bir son sınıf öğrencisi beni evime bırakıyordu ve etrafta bunu görececek kimsecikler yoktu.

"O çocuklar neden sana vuruyordu?"

"Kroppluyorlardı."

"Kropplamak mı?"

"Kropplamayı hiç duymadıysan," dedim. "Gerçekten yeni olmalısın."

"Neden onlara karşılık vermedin?"

"Raconda böyle bir şey yok."

Bana baktı. "Ne raconu?"

"Bilmem, şövalyelik raconu sanırım."

"Şövalyelik mi? Ne yani, şövalye falan mısın yoksa?"

Tam, "Hayır, ama bir şövalyenin soyundan geliyorum," diye lafa başlayacaktım ki ucubenin teki olduğumu düşünür diye durdum; gerçi ucubeden farkım yoktu ya. Olsun, kendimi hemen açık etmek istemedim.

"Artık hiç şövalye kalmadı," dedim. "İngiltere'deki bazı herifler hariç. Mesela Paul McCartney. Bence o bir şövalye. Ama daha çok fahri bir unvan gibi."

Yümün sol tarafı yanarken, Ashley'ye bakmayan sağ tarafının serinlediğini hatta üşüdüğünü hissettim. Çok tuhaftı.

Tuttle'ların evini tarif ettim. İnmem için arabayı kenara çekti. Birkaç dakika öylece durup, ot ve çalılarla kaplı bahçenin ardındaki eve baktık.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Şimdilik bulduğum yer diyelim.”

Arabadan indim. “Bıraktığın için teşekkürler.”

“Önemli değil. Görüşürüz.”

“Elbette. Görüşürüz.”

Küçük, sarı Miata'sının arkasından baktım. Sonra da eve girdim ve başıma koymak için biraz buz aradım.

6

Sonraki birkaç hafta boyunca, uzun boylu, yanık tenli, mavi gözlü son sınıf öğrencisi Ashley'yi sık sık yerleşkemizde gördüm. Bir keresinde öğle yemeğimden kafamı kaldırdığımda onu karşımda görüvermiştim. Gülümseyince ben de ona gülümsedim ama nedense biraz rahatsız olmuştum.

“Selam, Alfred,” demişti. “Nasılsın?”

Etrafıma bakınıp, “Benimle birlikte görülmek istediğinden emin misin?” diye sormuştum.

“Neden istemeyeyim?”

“Sosyal hayatını çok kötü etkileyebilir.”

Gülüp saçını geriye atmıştı. Belki de yanıliyordum ama sarışın kızlar saçlarını kumral ya da kıvırl kıvırlardan daha sık geriye atıyordu.

“Göze alıyorum.”

“Nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” demiştim. “Okulda yeni olmanın. Senden tek farkım geçen sene geldiğimde

son sınıf öğrencisi değildim, seninki gibi havalı bir arabam yoktu ve senin kadar güzel de değildim.”

“Neden sürekli kendini aşağılıyorsun?”

“Kendimi aşağılamıyorum. Sadece kendimi kabulleniyorum.”

Yemeğine pek dokunmadığını fark etmiştim. Ne zaman bir lokma alsa onu da çatalının ucuyla alıyordu.

“Hakkımdaki söylentileri duymuşsundur,” demiştim. “Terörist, CIA ajanı ya da deli olduğumla ilgili dedikoduları.”

Başını iki yana sallamıştı. “Duyduğum tek şey, geçen bahar dayının cinayete kurban gittiği.”

“Evet, doğru.”

“Başın sağ olsun, Alfred,” demişti içtenlikle. Sonra da konuyu değiştirmişti.

Altıncı derste, günün son zili çalmadan hemen önce, karşılaşmamızla ilgili çok tuhaf bir şey kafama dank etmişti: Son sınıfların öğle tatili bizimkinden yarım saat sonraydı.

O akşamüstü servisime giderken yine Ashley’yi gördüm.

“Selam, Alfred,” dedi.

“Selam, Ashley,” dedim.

“Nereye gidiyorsun?”

Servisi işaret edince, “Bırakmamı ister misin?” diye sordu.

“Gerçekten mi?” Başka bir kafa isteyip istemediğimi sorsa bu kadar şaşırmazdım.

“Gerçekten,” dedi. Son sınıfların park alanına kadar peşinden gidip Miata’ya atladım. Ashley arabayı çok hızlı kullanıyor ve öndeki arabaların dibine kadar giriyordu. Ama arabanın üstü açıktı, hava güneşliydi ve kız bronz tenliydi, o yüzden hiç sorun değildi.

“Ohio’da, büyüdüğüm yerde bir komşumuz vardı,” dedim duyması için sesimi yükselterek. “Yaşlı kadıncağız mahal-
ledeki bütün sahipsiz köpekleri evine alırdı.”

“Neden?”

“Onlara acıdığından.”

“Sana acıdığımı mı düşünüyorsun?”

Omuz silktim.

“Bu kadar şüpheli olmak için fazla genç değil misin?”

“Senin gibi kızlar genelde benim gibi oğlanları fark etmez,” dedim. “Bırak evine bırakmayı, birlikte yemek bile yemezler.”

“Belki senin ilginç biri olduğunu düşünüyorumdur. Hey, açlıktan ölüyorum,” dedi. “McDonald’s’a gitmek ister misin?”

Cevabımı beklemeden arabaya servis sırasına girip iki tane çikolatalı milkshake, iki tane büyük hamburger, iki tane de büyük patates kızartması sipariş etti.

Siparişlerimiz geldikten sonra arabayı park yerindeki kırmızı yapraklı süs armudu ağacının altına çekti. Mikshake o kadar soğuktu ki içerken gözümün donduğunu hissettim. Ashley hamburgerini ve patates kızartmalarını haftalardır bir şey yememiş gibi midesine indirdi. Bunu yapabildiğini bildiğim tek zayıf kız o değildi.

“Tenin ne kadar da bronz,” dedim. “Cilt kanseri olmaktan korkmuyor musun?”

“Güneşe bayılırım,” dedi. Anladığım kadarıyla cilt kanseri o kadar da umurunda değildi.

“Annem cilt kanserinden öldü,” dedim.

“Annemi de mi kaybettin?”

Başımla onayladım. “Annemi. Babamı. Dayımı.”

“Galiba ben çok korunaklı bir hayat yaşamışım. Başıma hiç böyle bir şey gelmedi. Yani, hem annen hem baban hem dayın.”

“Ah, dahası da var. Artık sayamıyorum bile. Hayır, yalan. Aslında sürekli sayıp duruyorum. Henüz terapistim dışında kimseye söylemediğim bir şey daha var. Gerçi kendisi hiç ciddiye almadı ama ben de öldüm.”

“Öldün mü?”

Başımınla onayladım. “Evet, ama geri döndüm. Bazen kendimi zombi gibi hissediyorum ama insanları yemek gibi bir dürtüm yok ve daha iyi giyiniyorum. Belki de hayatta kalmak için ödediğim bedel de budur. Bazı örümceklerin, avladıkları şeylerin içindeki sıvıyla beslendiklerini duydun mu hiç? Bedenleri, kabukları ya da adına her ne deniyorsa işte; geriye bir tek o kalır ama bedenlerindeki tüm hayat emilip gitmiştir. Ben de bazen böyle hissediyorum işte. Kropp’un kabuğu.”

İçeceğinden büyükçe bir yudum alırken dikkatle bana bakıyordu.

“Alfred,” dedi yumuşak bir sesle. “Hiçbir şey aynı kalmaz. Mutlaka düzelir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü sen bir şövalyesin. İyi adamlardan birisin.”

Ona inanmak istedim. Hiç şövalye kalmamıştı ama bir sürü iyi adam vardı.

Şövalyeleri düşününce aklıma Son Şövalye Bennacio ve hayatımda gördüğüm en güzel insan olan kızı Natalia geldi. Onu son gördüğümde beni öpmüştü. Natalia’yı sık sık düşünüyor, nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak ediyordum çünkü o da benim gibi yetim kalmıştı ama daha

çok hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğu için aklımdan çıkmıyordu.

Tuttle'ların evine geldik. Arabadan inmeden önce Ashley koluma dokundu.

“Dur,” dedi çantasını karıştırırken. “Sana telefon numaramı vermek istiyorum,” dedi.

“Neden?”

“Beni arayabilesin diye, şapşal.”

“Neden?”

“Çünkü seni sevdim.”

“Hoşlanmak gibi sevmek mi, yoksa sadece hoşlanmak mı?”

“Seni sevdim.”

Göğsüm sıkışarak arabadan indim. Sonra dönüp kafamı camdan sokarak ona yanaştım.

“Bak, anlıyorum. Beni kendine proje edinmişsin. Zavallı, koca ahmak Alfred Kropp. Senin güzelliğine ihtiyacım yok... yani acımana. Git, acıyacak başka bir ahmak bul kendine.”

Ona konuşma fırsatı vermeden hızla bahçeye girip eve doğru koşmaya başladım. Yaşlı meşe ağacının kaldırımı kadar uzayan kökünü göremeyince takılıp yere kapaklanıverdim. Daha kötü ne olabilirdi acaba? Bir süredir bir işaret bekliyordum ve koca gövdeyi yerden kaldırırken beklediğim işaretin bu olduğunu anladım.

Artık buradan gitme vakti gelmişti.

7

Horace elindeki askıda duran gri takım elbiseyle kapının eşiğinde beni bekliyordu.

“Bu ne?” diye sordum.

“Takım elbisen, Alfred.”

“Benim takım elbisem yok ki.”

“Artık var. Uyup uymadığını görmek için giymen lazım. Yarın mahkeme var. Hâkimin karşısında ciddi görünmelisin, Al,” dedi.

Yanından geçip banyoya giderek diş ipiyle dişlerimi temizlemeye giriştim. Birkaç saniye sonra kapının yavaşça tıklatıldığını ve Horace’ın fısıldadığını işittim.

“Hey, Al, galiba takım elbiseni unuttun. Kapının koluna asıyorum. Akşam kızarmış tavuk yiyeceğiz. En sevdiğin buydu, değil mi?”

Ben cevap vermeyince de gitti.

Odama gidip eski sırt çantamı dolaptan çıkardım. Toparlanmam beş dakikamı aldı çünkü fazla eşyam yoktu. Kapı açıldı ve Kenny içeri girdi.

“Ne yapıyorsun, Alfred Kropp?”

“Eşyalarımı topluyorum,” dedim.

“Gidiyorsun!”

Başımı kaldırıp ona baktım. Ağlamaya başladı.

“Böyle yapma, Kenny. Horace ile Betty’nin duymasını istemiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum. Bir şeyler düşünürüm.”

“Beni de götür.”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Yapamam işte, tamam mı? Bak, her şey yoluna girecek. Artık burada yaşayamam, Kenny. Horace beni evlat edinip bütün parama konmayı planlıyor. Buna izin veremem.”

Akşam yemeğini yemeye bile yanaşmadan ranzasına çıktı ama ben durumu çaktırmamak için gidip akşam yemeğimi yedim. Hem bir daha ne zaman yemek yiyeceğim belli olmazdı. Horace ile Betty yatar yatmaz pencereden sızışıp gitmeyi planlıyordum.

Saat on bir sularında Tuttle’ların yatak odalarına çekildiklerini duydum.

“Alfred Kropp beni ölüme terk ediyor,” diye mırıldandı Kenny üst ranzadan.

İç geçirdim. “Bak, şimdilik nereye gideceğimi bilmiyorum ama her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için, gittiğim yerden seni ararım. Ve işler yolunda gitmezse gelip seni kurtarırım. Nasıl ama?”

“Beni kurtaracak mısın? Söz mü?”

“Söz.”

Belli ki bu sözlerim hoşuna gitmişti çünkü sustu. Artık gitme vakti gelmişti ama yerimden kıpırdamadım. Neyi bekliyordum? Beklediğim işaretin, Ashley’nin bana acıması olduğunu sanmıştım. Oysa şimdi, bir türlü gidesim yoktu.

Şimdi dönüp geriye baktığımda, o koca kıcıımı kaldırıp o an çıkıp gitseydim neler olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Acaba erken davranıp beş on dakika önce oradan çıkıp gitseydim, şu anda dünyaya salmak üzere olduğum dehşetin önüne geçebilir miydim?

Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim çünkü o an çıkıp gitmedim. Kenny’nin nefes alıp verişlerinin sakinleşmesini bekledim. Bağırmaya başladığında muhtemelen vakit gece yarısına geliyordu. “O neydi öyle? Bir şey duydum, Alfred Kropp, pencereden sesler duydum.”

“Ben hiçbir şey duymadım.”

“Ben duydum. Ben...” Durdu. “Dışarıda biri var,” diye tısladı.

“Bak, Kenny,” dedim. “Dışarıda kimse yok.”

Ne var ki ben pencereyi kontrol edene kadar sakinleşemedi. Jaluzileri açtım, elimi pervaza dayayarak pencereden dışarı baktım. Sonra başımı üst ranzaya çevirdim.

“Gördün mü, Kenny? Hiçbir şey...”

Hani korku filmlerinde ergenlerden biri diğerine, “Gördün mü, hiçbir şey yok işte,” der ya, işte tam öyle bir sahneydiymişiz gibi, cam bir anda içeri doğru patlayıverdi. Siyah eldivenli kocaman iki el içeri uzanıp bileklerimden tuttu. Sesimi çıkaramadan kırık camların arasından sürüklenerek dışarı çekildim.

8

Kısacık bir an gökyüzünü, sallanan ağaç dalını ve hızla yaklaşan yeri gördüm. Yüzükoyun yere düştüğümde biri hışımla sırtımdan beni yere bastırmaya başladı. Birileri çığlık atıyordu; sanırım Kenny'ydi. Ağzım açık bir şekilde düştüğüm için çimenlerin ve toprağın tadını alırken bir ses kulağıma fısıldıyordu.

“Sakın bana karşı koymaya kalkışma.”

Sağ tarafıma kıvrılıp sol dirseğimi kaldırdım ve bana kulağıma eğilen herifin kafasına bir darbe indirdim. Adam yere düşünce hemen ayağa fırladım ama arkama geçip beni boğazımdan yakaladı. Nefesim kesilinceye kadar da boğazımı sıkmaya devam etti. Gözümün önünde siyah çiçekler açıyordu.

Beni evin arka köşesine kadar sürükleyip sonra kendisine çevirdi.

“Sakin ol!” diye tısladı. “Sakin ol!”

Kollarımı arkadan tuttu ve beni, kaldırımın kenarına park eden üstü açılır, koyu renkli spor arabaya götürdü.

Beni yolcu koltuğuna oturtuktan sonra suratımın dibine girdi. Burnuma yoğun bir nane kokusu gelmişti.

“Merhaba, Al,” dedi Mike Arnold.

İnanamıyordum. Şövalyelere ihanet eden, az kalsın ölme meme neden olan BAPASIFÖ ajanı Mike Arnold.

Abby Smith, çift taraflı ajan olduğu için Mike Arnold'ı kovduklarını söylemişti. Demek ki bu bir BAPASIFÖ operasyonu değildi. Peki, BAPASIFÖ operasyonu değilse, neydi?

Ön taraftan dolaşıp Porsche Boxster'ın direksiyonuna geçti. Motor kükreyerek çalışınca Mike gazı kökledi. Kafam koltuk başlığına çarptı. Keskin bir U dönüşü yaparken lastikler havaya yağlı, beyaz bir duman savurarak çığlık atıyor, adeta asfaltı yırtıyordu.

“N'oluyor?” diye bağırdım. Sağ şeride geçip oradan eyaletlerarası yola girdi.

“Bizim camiada buna ‘tahliye’ denir.”

Mike, onu Merlin'in mağarasında gördüğümünden bu yana saçını kestirmişti. Saçları şimdi deniz piyadelerinininki gibi kısacıktı. Ama hâlâ üniversite öğrencisi gibi giyiniyordu: Lacoste gömlek, Dockers pantolon, New Balance koşu ayakkabıları. Kemerine sıkıştırdığı 9 mm'lik Glock'unu da görebiliyordum.

I-40'ın batı istikametindeki şeritlerinde pek trafik yoktu. Araba yüz kırk kilometre hızla giderken Mike'ın gözleri yol ile dikiz aynası arasında mekik dokuyordu. Arkaya baktım. Siyah tulumlu birinin sürdüğü motosiklet hızla bize yaklaşıyordu.

“Peşimizdeki kim?” diye bağırdım rüzgâr yüzünden.

“Eh, Talihkuşu Ödül Devriyesi olmadığı kesin!” Dudakları gerilince o koca beyaz dişleri iyice açığa çıktı.

Önümüzde yavaş yavaş giden arabanın dibine kadar girdi ve bir anda emniyet şeridine direksiyonu kırıp gazı kökledi.

“Kusura bakma, Al,” dedi. Glock’u belinden çıkarıp sağ kolunu benim olduğum taraftan savurdu. Eğildim, kolu kafamın üzerinden geçip arkamızdaki motosikletliye atış ederken pat-pat-pat-pat silah sesleri duydum.

Bozuk yolda giderken hız göstergesi yüz altmışa yaklaşıyordu. Bir kez daha arkaya baktığımda, siyah motosiklet ortalıkta yoktu.

“Onları atlattın!” diye bağırdım.

Bir kahkaha patlattı ve bir market kamyonunun arkasından sağ şeride geri döndü. İleride, Knoxville’i Alcoa’ya bağlayan otoyoldan çıkış vardı.

“Nereye gidiyoruz?” dedim.

“Güvenli eve!”

“Neden güvenli eve gidiyoruz ki?”

Çıkış rampasına girerken virajı öyle hızlı döndü ki kapının koluna asıldım. Yol boş olduğundan Mike hızımızı yüz doksana kadar çıkardı. Sanki görünmez bir el, kirpiklerimi tek gözkapaklarımdan tek tek yoluyordu.

“Yavaşla, Mike!” diye bağırdım.

Arkamızdan gök gürültüsüne benzer bir ses geldi: Pürüzsüz gövdeleri sokak lambalarının ışığında parlayan iki büyük savaş helikopteri, gece göğünü yırtarak üzerimize doğru geliyordu.

“Başaramayacağız!” diye bağırdım.

O keskin kahkahalarından birini daha koyverdi. Yolun iki yanında yüksek tepeler belirdi; güneye, Smoky Dağları’na

doğru ilerliyorduk. Birkaç kilometre kadar ileride tepeler birbirlerinden uzaklaşarak Tennessee Nehri'ne yol verdiler.

Köprüye varınca Mike frenlere asıldı. Kaymaya başladık, saat yönünde dönerken Mike'ın kapısı, yolu otuz metre aşağıda akan sudan ayıran bir metrelik beton bariyere çarptı.

“İşte gidiyoruz!” Arabadan inip yolcu koltuğunun bulunduğu tarafa koştu. Gece bir anda aydınlanıverdi: Helikopterler projektörleriyle köprüyü tarıyordu. Otuz metre kadar üstümüzdeydiler.

Kapımı açıp beni arabadan indirdi.

“Ah, hayır,” dedim. “Mike, ben yüzme bilmiyorum.”

“Neyse ki ben biliyorum.”

Beni zorla beton bariyerin üstüne çıkarmaya çalıştı.

“Çok basit, Al! Atlarsan yaşarsın, burada kalırsan kafanı patlatırlar!”

Bir saniyeliğine ona baktım. “Peki,” dedim. Birlikte bariyerin üstüne çıktık. Sırtıma hafifçe vurup beni itti ve böylece Tennessee Nehri'nin otuz metre aşağıdaki karanlık sularına daldık.

9

Suya çivileme atlayıp batmaya devam ederken sımsıkı kapadığım gözlerimle, İşte Alfred Kropp burada nalları dikeyyor, diye geçiriyordum içimden. Kollarımı yana açıp ayaklarımı çırpısam da batmaya devam ediyordum. Ciğerlerim acıyor, hareketlerim yavaşlıyordu ve huzur duygusu, yumuşacık bir battaniye gibi beni sarıp sarmalamaya başlıyordu. Bu da kötü bir şey değildi herhalde. Belki biraz uyuklardım. Çenem göğsüme düşünce Ohio'daki soğuk kışları hatırladım. Annem mutfakta hesap makinesiyle muhasebe defterlerinin hesabını yaparken ben de yorganların altına girip uyuklardım.

Bir el, yakamdan tutup beni yavaşça yukarı çıkardı. İçimde, yaşamak isteyen şey her neyse, kontrolü yeniden ele geçirince ayaklarımı hareket ettirmeye başladım. Başım suyun üstüne çıkınca derin bir nefes aldım.

Mike kulağıma, “Şişşt,” diye fısıldadı. “Tehlike henüz geçmedi.”

Beni yavaşça sırtüstü çevirip kendi üstüne çekti, kolunu göğsüme sarıp diğer koluyla güneyde kalan kıyıya doğru ters kulaçlar atmaya başladı. Nehrin üzerinde uçuşan helikopterlerin sesini duyuyor, sağa sola giden projektörlerinin ışıklarını görüyordum. Sadece yüzümüz suyun dışındaydı ve Mike'ın yavaş hareketleri sayesinde ancak minicik dalgalar oluşturabiliyorduk.

Mike kulağıma, “Yüzmek için güzel bir gece, değil mi, Al?” diye fısıldadı. “Tamam, şimdi gerçekten çok sessiz olmalısın. Kıyıya varmak üzereyiz. Birazdan seni bırakacağım, yirmi metre kadar güneyde orman başlıyor ama bu oldukça uzun bir yirmi metre olacak, Al. Merak etme. Kıyıya varmak üzereyiz.”

Kolunu çekince otuz santim kadar battım. Kırım yere çarptı. Kafamı biraz kaldırdığımda helikopterin alçaktan uçtuğunu ve altında kalan suyun dalgalandığını gördüm. Pervanenin oluşturduğu hava akımı ile dalgaların üstünde oluşan beyaz köpükler, arama ışıklarıyla parlıyordu. Diğer helikopteri göremedim. Taşlık kıyıya çıkmamıza birkaç metre kalmıştı. Zemin dik bir şekilde hemen karşıımızdaki sık ağaçlığa doğru yükseliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Mike nefes nefese. “İşaretimle. Bir... iki... üç... şimdi!”

Mike'ın iki saniye gerisinden geliyordum. Yarışlarda hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Beden eğitimi dersinde düdük çalınır, herkes fırlayıp dört metre kadar ilerledikten sonra ben ilk adımımı atardım. Ben daha kıyıya ulaşmadan Mike sudan çıkmış, iki büklüm eğilerek, ayakları adeta yere değmeden koşuyordu. Koşmaya başladığımda kendi ken-

dime arkamdaki helikopter gürültüsünün yaklaştığını söylüyordum ama tabii ki yaklaşıyordu.

Mike ormanın kıyısına varmış, sanki daha hızlı koşmamı sağlayacakmış gibi bana deli gibi el sallıyordu.

Su ile ağaçların arasında bir yerde donup kaldım. İkinci savaş helikopteri ağaçların arkasından yükselivermişti ve ben ikisinin arasında kapana kısılmıştım. Onlar alçalırken rüzgârları da beni dövmeye başlamıştı ama projektör ışıkları karşısında iğneye geçirilmiş böcekler gibi hareketsiz kalmış-çasına yerimden kıpırdamadım. Mike'ın adımı haykırdığını duydum.

Orada ne kadar süre dikildim bilmiyorum, beynimin içinden geçecek merminin gelmesini beklerken spor ayakka-bılarımın dibinde küçük su birikintileri oluşmaya başlamıştı. Bildiğim tek şey, uzunca bir süre bekledikten sonra Mike'ın gelip beni oradan almaya karar verdiğiydi. Omzumdan kavradığı gibi beni ağaçların bulunduğu tarafa sürükledi.

Tökezleyip yere düştüğümde taşlara sürtünen kotumun dizi yırtıldı. Mike beni yarı çekiştirip yarı iterek ormanlık yamaçtaki çalılıkların içine soktu.

Beni yüzükoyun yere yatırıp eliyle sırtıma bastırırken, “Sakın kıpırdama!” diye fısıldadı.

Helikopterler tepemizde yavaşça dönüp duruyordu. Kimi zaman sesleri tam üstümüzden geliyor, kimi zaman da pervane sesleri uzaklaşır gibi oluyordu. Projektör ışıkları ağaçların tepesine vuruyor, aradaki boşluklardan beyaz kolonlar gibi yere inip puslu havayı aydınlatıyordu.

Işık kolonları uzaklaştıkça yavaş yavaş helikopterlerin sesi de duyulmaz oldu. Sonunda daha fazla dayanamayıp işemem gerektiğini söyledim.

“Yapman gerekiyorsa yapacaksın,” dedi Mike. En yakındaki ağacın arkasına gittim. Döndüğümde Mike yerde oturuyordu. Çikletini kâğıdından dikkatlice çıkarıp ağzına attı. Yanına oturup yırtılan kotuma baktım. Dizim kanıyordu.

“Biraz soluklan. Beş, bilemedin on dakikamız var,” dedi Mike, ağzına ferahlık veren çikletiyle. “İnecek bir yer arıyorlar.”

“İndiklerinde ne olacak?”

“Yine peşimize düşecekler. Çok inatçıdırlar.”

“Peki, kim bu inatçılar?”

Hemen cevap vermedi. Eline kuru bir dal alıp taşlık zemini eşelemeye başladı.

“Şirket,” dedi.

“BAPASIFÖ mü?”

Başıyla onayladı. “BAPASIFÖ.”

“BAPASIFÖ neden bizi öldürmeye çalışıyor, Mike?”

“Seni öldürmeye çalıştıklarını sanmıyorum, Al. Aslında benim peşimdeler..”

Hiç şaşırmadım. Mike hem şövalyelere hem de BAPASIFÖ'ye ihanet etmişti. Beni neden kaçırdığını hâlâ anlayabilmiş değildim. Yoksa Excalibur'un bende olduğunu mu sanıyordu?

Ayağa kalkıp kışındaki yaprakları ve toprağı silkeledi. “Şu hale bak! Üstelik daha yeni almıştım,” dedi pantolonunu kastederek. “Leke-tutmayanlardan!”

Bana döndü. “Seni öyle kaçırdığım için özür dilerim, Al ama başım fena halde dertte ve ister inan ister inanma, bu fırtınadaki en güvenli limanım sensin.”

“Ne fırtınası? Sen neden bahsediyorsun, Mike?”

“Şey, aslında büyük bir yanlış anlama da diyebiliriz. Hatta daha ziyade sol elin, sağ elin yaptıklarından habersiz olması. Hazır mısınız?”

“Neye hazır mıyım?”

Yanımdan geçip arkasına bile bakmadan ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

“Sen karar ver, evlat. Benimle gelersen, on altıncı yaş gününü görmek için yüzde elli şansın olur. Burada kalırsan, kelleni yüzde yüz vücudundan ayırırlar.

Yokuş yukarı onu takip ettim. Bana kalırsa ölüleri bile uyandıracak kadar gürültü çıkarıyorduk. Tepeye çıktığımızda eyaletlerarası yolun ışıklarını yaklaşık iki kilometre kadar solumuzda görebiliyordum. Knoxville havalanı ise sağımızda kalıyordu. Hemen aşağıda ise bir hava taşıma şirketinin otoparkı vardı.

“Tam da bıraktığım gibi,” dedi Mike. “Tamamdır. Haydi gidelim.”

Otoparkı çevreleyen çimenliğe gelinceye kadar ağaçların arasında çömelerek ilerlemeye devam ettim. Mike, otoparkın uzak köşesindeki gümüş renkli bir BMW 380Z’nin yanına koştı. Ne olup bittiğini bilmiyor, bilmek de istemiyordum. Ama bu noktadan sonra dönüş yoktu ve vakti gelince Mike’ın bütün ayrıntıları anlatacağına inanıyordum.

Z kükreyerek canlanıp hareket etti. Mike açık pencereden gelmemi işaret etti. Ağaçların arasından çıkıp koşmaya başladığımda araba yavaşlayıp durdu. Kırım yolcu koltuğuna değer değmez de gazı kökledi.

Mike dağlara yöneldi. Düz yolda hızımız yüz otuza kadar çıkarken dönemeçlerde yok denecek kadar yavaşlıyordu.

Dağ eteklerindeki birkaç kasabadan geçtikten sonra Mike, ulusal parktan hemen önceki çakıllı bir yola saptı. Yol doğruca dağa çıkıyordu. Küçük ulaşım yolunun bir tarafı dağın yamacına, diğer yanı ise derin bir uçuruma bakıyordu. Ve ben, uçuruma bakan tarafta otuyordum. Gözlerimi kapadım ve yüreğim ağzımdan fırlamasın diye dua etmeye başladım.

Sonunda araba, çakıltaşlarını eze eze durunca gözlerimi açtım. Yetişkin dağ ağaçlarının kesilmesiyle oluşturulan açıklıktaki ahşap bir kulübenin önünde durmuştuk.

“Evim, güzel evim,” diye mırıldandı Mike arabadan inerken. “Burada kesinlikle güvendeyiz. Kimsenin buradan haberi yok, Al. Her zaman, her şeyden haberi olan Şirket’in bile.”

Arabadan inmemi beklermiş gibi gelip kapımın yanında durdu. İnmedim.

“Arabadan in, Al,” dedi.

“Arabadan inmiyorum, Mike,” dedim. “Bana her şeyi anlatmadan olmaz.”

“Anlattım ya. ‘Tahliye’ edildin.”

“Neden?”

Gülümsedi. “Arabadan inersen anlatırım.”

Biraz düşündüm. Yapraklar karanlıkta gri görünüyor, esen soğuk rüzgârla hışırdıyorlardı. Kulübenin ışıkları ya-
nıyor, davetkâr ve sıcak görünüyorlardı.

“Neden şimdi anlatmıyorsun, Mike?”

“Öncelikle araba yüzünden.”

“Araba mı?”

“Daha yeni.” Tabancasını belinden çekip alnıma doğrulttu.

“İn. Derhal.”

İndim. Mike iki adım kadar gerileyip tabançasıyla kulübeyi işaret etti.

“Önden buyur, Al. Yürü.”

Parlak ışıklara doğru yürürken arabadan inmekle ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Daha yeni, demişti Mike. Yoksa neden o kadar önemli olsun ki? Demek ki beni vurduğunda içini kirletmek istemiyordu.

Arkamdan, “Tamam, burası iyi,” dedi. Kulübenin verandasından üç metre mesafedeydik. Durdum. O da durdu. Soğuk yüzünden titriyordum.

“Arkanı dönme, Al,” dedi Mike yumuşak bir ses tonuyla. “Arkanı dönmemen daha iyi. Belki de diz çökmelisin.”

Solumda uçurum, dağın içindeki devasa yarık vardı. Sağ tarafımda ise çam ağaçları ve böğürtlen çalılardan oluşan orman.

“Şirket’in buna ne isim verdiğini biliyor musun, Al?”

“Tahliye mi?”

“Doğru. Tahliyenin da çeşitleri vardır. Buna ‘acil tahliye’ diyoruz.”

“En azından beni neden acilen tahliye ettiğini söyleyebilir misin?”

“Dünya için, Al. İnsanlığın iyiliği için.”

Namluya sürdüğü merminin sesini duydum. Rüzgâr iç geçirerek esmeye devam ediyordu. Nefesimden çıkan buharı görebiliyordum.

“Bunu yapmaktan nefret ettiğimi söylemeliyim, Al. Bilirsin işte, seni nasıl sevdiğimi, sana nasıl saygı duyduğumu falan ama ne yazık ki bunlar doğru değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, sana fena halde ayar oluyorum.”

10

Kurşunu bekledim ama beklediğim kurşun hiç gelmedi. Onun yerine sağ tarafımdaki ağaçlıktan, üstünde simsiyah kıyafetleri, yüzünde kar maskesi olan binicisiyle devasa, beyaz bir at fırlayıverdi. At bana hızla yaklaşırken binici de atın üstünde iyice eğilmişti. Mike'ın önce çığlığını sonra da tabancasından çıkan pat-pat-pat seslerini duydum. Binici, Mike ile benim arama girdi. Bir el uzanıp beni tutmaya, ayağa kaldırmaya çalıştı. Ayaklarım yerden kesilmemişti çünkü binici benden çok daha kısa ve zayıftı. Ben ayaklarımın ucunda peşinden sürüklenirken at da uçuşuma yöneldi. Tüm gücümle eyere asılıp kendimi yukarı, siyahlara bürünmüş binicinin arkasına çektim. At bir daire çizdi sonra da içinden çıkıp geldiği ağaçlığa yöneldi.

Mike tek dizinin üstüne çökmüş, iki eliyle tuttuğu Glock'uyla ateş ediyordu. Kurşunlardan biri tişörtümü sıyırdı.

Artık ormanın içindeydik. Çamların, meşelerin, akçaağaçların, çalıların içinden, sarmaş dolaş sarmaşıkların arasından göremediğim bir patikayı izler gibi yol alıyorduk. Gerçi pek bir şey gördüğüm de söylenemezdi çünkü gözlerim o sırada yarı kapalıydı. Gözlerimi tamamen açtığımdaysa atın kıcını ve yeri gördüm. Biz hızla yamaca yaklaştıkça zemin daha da meyilli bir hal alıyordu. Sanki at her an dengesini kaybedecek, biz de bir ağaca çarpıp durana kadar takla atacaktık.

Ağaç ve çalıların arasında zikzak çiziyor, ara sıra çukur veya tümseklerden, Little Pigeon Nehri'nin küçük kollarından oluşan dere yataklarından geçerken zıplayıveriyorduk.

Yolu yarılıp düz ve ağaçsız bir açıklığa geldiğimizde binici atı durdurdu. Eyerin üstünden yavaşça kayarak yere indim.

Binici de attan inip yanıma geldi. Öylece uzanıp gece göğüne baktık. Binici inleyerek elini balıkçı yaka kazağının üstüne bastırıyordu.

“Vuruldum.”

Yan döndüm. Bu sesi tanıyordum.

Boştaki eliyle uzanıp kar maskesini çıkardı.

“Ashley?”

Gülümsemeye çalıştıysa da acı çeker gibi bir hali vardı.

“Merhaba, Alfred.”

“Demek ki California'dan gelen yeni öğrenci olman hikâyeymiş.”

“Evet.”

“Biliyordum! Son sınıf öğrencileri ikinci sınıflarla birlikte yemek yemez. Sen de BAPASIFÖ için çalışıyorsun, değil mi?”

Başıyla onaylarken, muhtemelen çektiği acı yüzünden gözleri yaşarmıştı.

“Nerenden yaralandın?” diye sordum.

Kazağını sıyırıp kaburgasını gösterdi. Mike’ın mermisi sol tarafından girip çıkmıştı. Çok kötü kanıyordu.

“Helikopter yolda, geliyor,” dedi nefes nefese. Öksürmeye başlayınca, yıldızların aydınlattığı gecede, ağzının kenarında parlayan kanı gördüm.

“Ciğerimden vurmuş,” diye fısıldadı. “Alfred, sol bacağımda bir şey var...”

Gözleri belerdi. Uzanıp paçasını kaldırdığımda bacağına bağlı bir bıçağın kınını gördüm.

O zaman anladım. Çömelip bıçağını kınından çıkardım. Ellerim titriyordu. Bıçağın keskin tarafını sol avucuma bastırdım. Bıçaklardan nefret ediyordum ama başka seçeneğim de yoktu. BAPASİFÖ helikopterinde belki bir sağlık görevlisi vardır diye düşündüm ama Ashley’nin o kadar vakti yoktu. Ölümüne kanıyordu.

Bıçağı biraz daha bastırınca avucum kanadı. Bıçağı otların arasına fırlatıp kanlı elimi Ashley’nin kurşun yarasının üstüne bastırdım . Ashley derin bir soluk aldı. Gözlerini açtı.

“Alfred...” diye fısıldadı.

“Sorun yok,” dedim. “İyileşeceksin.”

Soluk alıp veriş i düzene girdi, ağzındaki gargara sesi yavaş yavaş azalıp en sonunda kesildi. Bileğimi tuttu.

“Buna inanamıyorum...” diye mırıldandı.

“Ama biliyordun,” dedim.

Tam bir şey söyleyecekti ki ağaçların üzerinde siyah bir Apache helikopteri belirdi. Yükseldikçe yıldızları kapatıyordu. Projektörleri açıklığı aydınlattı.

Ayağa fırladım ve seçeneklerimi aklımdan geçirdim. Kaçabilirdim. Ashley bana engel olabilir miydi, bilmiyordum ama beni tahliye etmek için büyük zahmetlere girmişti, o yüzden muhtemelen böyle bir şeye de yeltenirdi. Onunla gidebilirdim ama şu ana kadar bana yalan söylemeyen bir BAPASIFÖ ajanıyla karşılaşmamıştım. O yüzden bunun da benim hayırma olacağını sanmıyordum. Hayatımı kurtarmıştı, evet, ve ormanın içinde deli danalar gibi bir o yana bir bu yana koşmak da akıllıca bir tercih sayılmazdı. Hele de Mike'ın hâlâ dağda olduğu ve büyük ihtimalle beni aradığı düşünülürse.

Dolayısıyla helikopter iner inmez onu onu kucağıma alıp hızla araca koştum. Siyah vizörlü kaskıyla, bizi karşılayan pilot oldu.

“Neler oldu?” diye sordu, tepemizdeki pervanenin sesini bastırmak için bağırarak.

“Vuruldu ama iyileşecek!”

Başıyla onayladı. Kızı araca aldık.

Ben nafile yere emniyet kemeri aranırken Ashley karşımda oturuyor, pilot ise yarasına bakıyordu. Pilot benim duyamayacağım bir şey sorunca Ashley başını sallayıp eliyle helikopterin ön tarafına gitmesini işaret etti. İşaretparmağını havada çevirerek, Götür bizi buradan! diyen bir hareket yaptı. Açık kapıdan gelen soğuk hava yüzünden dişlerim istemsizce birbirine çarpıyordu. Ve sonunda havalandık.

Ashley bana gülümsedi. Tanıdığım bütün BAPASIFÖ ajanlarının harika dişleri vardı. Acaba bu işe kabul için bir zorunluluk mu diye merak ettim. Dişleri düzgün olanlar aynı zamanda güvenilir mi oluyordu?

“Beni nereye götürüyorsunuz?” diye bağırdım.

“Havaalanına!”

“Neden?”

Tekrar bağırdığında çok hisli gibi bir şey söylediğini duydum ama yanlış duyduğumu, muhtemelen çok gizli demiş olabileceğini düşündüm.

“Mike Arnold beni neden öldürmeye çalışıyordu?” diye bağırdım.

Başını iki yana sallamakla yetindi, saatinin ışıklı kadrana baktı ve başına telsizli bir kulaklık geçirdi. Kaşları birbirine yaklaştı ve konuştuğu gülümsemesi silindi; belli ki konuştuğu kişiyle tartışıyordu. Kulaklığını çıkarıp ayağa kalktı. Sallanan aracın içinde dengesini sağlamak için ayaklarını iyice açtı. Döndü, başının üzerindeki bölmeden siyah bir kutu aldı. Kutuyu koltuğa bıraktığında arkası dönüktü. İçindekileri karıştırdı. Muhtemelen yarasına pansuman yapar diye düşündüm.

Bana döndüğünde elinde dart tabancası ile su tabancası karışımı bir şey tutuyordu.

“O ne?” diye bağırdım.

“Özür dilerim, Alfred,” dedi. “Emirlere uymak zorundayım.”

Daha yerimden kımıldayamadan namlunun ucunu bacağımanın üst kısmına bastırıp tetiği çekti. Bacağıma sivri bir şeyin saplandığını hissettim ve bütün dünya bir anda karanlığa gömüldü.

İKİNCİ KISIM

Cehennem Sürüleri

-Orijinal Mesaj-

Kime: Kova

Kimden: ChiCubsFanı

Konu: ÇOGİ Ütopya Op

Ekteki rapor dosyasına bakınız. ÖŞ AK şu anda Şirket'in elinde.

Kime: ChiCubsFanı

Kimden: Kova

Konu: ÇOGİ Ütopya Op

Talihsiz bir durum ama dünyanın sonu değil.
İvedi bir şekilde Bağlantı Noktası'na ulaş ve Ütopya Operasyonu'nun üçüncü aşamasını başlat. Tüm üçüncü şahıslar gözden çıkarılabilir. Tüm Şirket çalışanları gözden çıkarılabilir.

Kova

11

Ben küçükken annem her yaz beni eski Corolla'mızın arkasına atar, Florida, Panhandle'daki Destin sahil kasabasına götürürdü. O yolculuklara bayılırdım. Yol kenarındaki restoranlarda durup yağlı kaşıklarla turta ve pasta yer, plajdan iki blok ötedeki Deniz Meltemi Motor Kulübü ya da Denizkabuğu Sarayı gibi isimleri olan küçük, tek katlı motellerde kalırdık.

Deniz Meltemi en sevdiğim moteldi çünkü yataklarında titreşimli masaj özelliği vardı. Bir çeyreklik karşılığında yatağınız beş dakika boyunca titrer dururdu. İki çeyreklik atarsanız yirmi dakika kazanırdınız. Kapımızı kapar kapamaz yatağın üstüne çıkar, onu çeyreklerle beslemeye başlardım. Annem geceleri bunu yapmama izin vermezdi. Uyku sırasında çalıştırılan titreşim özelliğinin baş dönmesine ya da kâbuslara, belki de ikisine birden neden olacağını düşünürdü.

Destin ismini sayıklayarak uyandım. Motorlardan derin ve uğultulu bir ses geliyordu. Hani bazı sesler vardır ya, hem her yerden gelir hem hiçbir yerden gelmez; işte öyle bir sestir.

Uykudan yavaş yavaş uyanır gibi bir anda gözümün ilişen diğer şeyleri de fark etmeye başladım.

Tertemiz beyaz çarşaf. Lavanta kokusu. Perçinli gri duvarlar; hatta yerde bile perçinler vardı. Gemi dümenine benzeyen koluyla yuvarlak bir kapı. Yatağın karşısındaki duvarda, karanlıktan başka hiçbir şeyin görülemediği bir lomboz.

“Destin,” diye fısıldadım küçük, loş kamarada.

Annem, kot şortu, tişörtü, bütün suratını kaplayan güneş gözlüğü, alnındaki küçük ter damlacıkları, kucağında duran romanıyla bana sesleniyordu, Çok açılma, Alfred, çok açılma! Çünkü yüzme bilmiyordum. Çok açılmayacağımı da bilirdi: Okyanusta bir sürü tehlike vardı; denizanaları, ölü atnalı yengeçlerinin sivri omurgaları, bira kutuları ve elbette köpekbalıkları. Bunları düşününce, aslında okyanusta yüzme çılgınlıktı. Okyanus dediğimiz şey de orman gibi, vahşi doğaydı. Sonuçta hangi aklı başında insan mayosunu giyip ormanda koşmaya gider ki?

Kıçında altın sarısı deniz yıldızının beyaza döndüğü mayomu ve burnuma sürdüğüm beyaz güneş kremi hatırlıyordum. Körfezde dizime kadar gelen dalgalara girip kum tepciklerini tekmeler, annemin nerede olduğu konusunda hiç endişelenmezdim çünkü her an gözünün üstümde olduğunu bilirdim.

Dümen benzeyen şey saat yönünde döndükten sonra kapı ardına kadar açıldı. Siyah takım elbiseli, koca kulaklı

ve tazıyı andıran suratıyla bir adam içeri girip lavanta kokulu çarşafların içindeki halime baktı.

“Merhaba!” dedim. “Ben, Alfred Kropp.”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi.

“Ben de senin kim olduğunu biliyorum,” dedim. “Adını bilmiyorum ama seni hatırlıyorum. Londra’da hastane odama gelmiştin. Abigail... yani Dr. Smith nerede?”

Sanki onu çağırmışım gibi, Boyutlararası Paradokslar ve Sıradışı Fenomenler Örgütü’nün Saha Operasyonlarından Sorumlu Özel Ajanı Abigail Smith, kamaraya girip kapıyı arkasından kapadı.

“Merhaba, Alfred,” dedi.

Hiç değişmemiş, açık sarı saçlarını yine topuz yapmıştı. Ama bu kez yüksek topuklu ayakkabılar yerine bağcıklı bot, balıkçı yaka kazak ve pantolon giymişti.

“Neredeyim?” diye sordum.

“Umman açıklarında, Pandora isimli bir kızaklı teknenin içindesin,” diye cevap verdi.

“Vay.” Umman’ın neresi olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. “Neden?”

“Bir gelişme oldu ve seni bir an önce tahliye etmemiz gerekti,” dedi tazı suratlı adam.

“Ha?”

“Ajan Dokuz’un demek istediği, kendi iyiliğin için kaçırıldın, Alfred.”

“Ajan Dokuz mu?”

“Evet,” dedi, başıyla tazı suratlı adamı işaret ederek. “Kısaca Ajan Dokuz da diyebilirsin.”

“Gerçek adın ne?”

“Ne olması gerekiyorsa o,” dedi Ajan Dokuz.

“Onun gerçek ismini yalnızca direktör bilir,” dedi Abby.
“Neden?”

“İşinin gereği bu.”

“Peki işinin gereği ne?”

“Gizli.”

“Kulağa berbat geliyor, Ajan Dokuz,” dedim. “Sadece ‘Bob’ ya da onun gibi bir kod adı düşünemediniz mi?”

“O zaman kod adı değil, lakabı olurdu. Haksız mıyım?” dedi Abigail gülümseyerek.

Dik oturmaya çalışarak, “Neler oluyor?” diye sordum ama kafam zonkluyor ve bütün oda etrafımda dönüyordu. Oturmanın pek iyi bir fikir olmadığına kanaat getirdim.

“Bu sorunun cevabını biz de bilmiyoruz,” dedi Abby. “Mike Arnold’ın planlarından anladığımız kadarıyla ortalıkta tuhaf şeyler dönüyor.”

“Belki bunları benimle de paylaşsınız,” dedim. “Mike’in planlarını yani.”

“İşine son verildikten sonra Michael Arnold, BAPA-SİFÖ’nün kasasından çok değerli iki parça çaldı. Biz de o parçaları kullanmasına engel olmak için peşinden gidiyoruz.”

“Ne çaldı peki?” diye sorarken her zamanki cevabı bekliyordum: Gizli bilgi.

Ajan Dokuz, Abby’ye bakınca kadın sertçe başını salladı. Adam tekrar bana döndü. Gözleri simsiyah denecek kadar koyu renkliydi.

“Süleyman’ın Mühürleri,” dedi cenaze levazımatçısının- kini andıran boğuk sesiyle. Söylediklerini anlamayı bekliyorsa daha çok beklerdi. Gözlerimi ona dikip bakmakla yetindim.

“Kral Süleyman’ı duydun değil mi?” dedi.

“Kutsal Kitap’taki mi?”

“Evet. Süleyman kralken, Tanrı katından gelen müthiş kudretli ve paha biçilmez iki armağana sahipti. Büyük Mühür ve Kutsal Kap da denilen Küçük Mühür. Üç bin yıl önce ölünceye kadar, kıskançlık yüzünden bunları bizzat kendisi korumuştur. Büyük Mühür antik dönemde kayboldu ama Küçük Mühür, 1924’te yapılan arkeolojik bir çalışma sırasında, Babil’de saklandığı yerde bulundu...”

Abby araya girdi. “Büyük Mühür yani Süleyman’ın Mührü aslında bir yüzük, Alfred. Şirket onu 1950’lerde, artık faaliyette olmayan Sudanlı bir kıyamet tarikatının elinden almıştı.”

“Bir dakika,” dedim. “Süleyman’ın Mührü yüzük müymüş yani? Hani şu parmağa takılanlardan?”

“Kesinlikle.”

“Elijah Wood’u aradınız mı? O filmi görmüştüm galiba.”

Abby güldü. “Senin bahsettiğin yüzük kurmacaya dayalı, hayal ürünü. Süleyman’ın Büyük Mührü ise tarihi eser. Bizim dünyamıza ait, hayali bir dünyaya değil. Daha da önemlisi Süleyman’ın yüzüğü kötülük tarafından yaratılmadı. Elbette, kötü insanların eline geçerse o amaçla da kullanılabilir. Biz de zaten o yüzden yüzüğü ele geçirip tam elli beş yıldır güvenli bir yerde muhafaza ediyorduk...”

“Ta ki Mike onu çalana kadar.”

“Bu olaydan bütün güvenlik protokollerimizi tekrar gözden geçirdik.”

“Aman, içim rahatladı. Demek Mike bu iki parçayı sizden çaldı, sonra da Knoxville’e beni öldürmeye geldi. Neden?”

Birbirlerine baktılar.

“Bilmiyoruz,” dedi Abigail. “Senin bildiğini umuyorduk.”

“Ben mi? BAPASIFÖ benim bildiğimi mi düşündü? O zaman tahmin ettiğimden daha büyük bir belanın içindeyiz. Peki, ya Ashley?”

Ajan Dokuz kaşlarını çattı. “Ne olmuş ona?”

“Neden beni izliyordu?”

Yine birbirlerine baktılar.

“Şirket, Özel Şahıslar’a göz kulak olması için bazen ajan yollar.”

“Özel Şahıs’ mı? Ben Özel Şahıs mıyım?”

“Lancelot’un son oğlu nasıl Özel Şahıs olmaz?” dedi Abby nazikçe. “Mike’in seni kaçırmaya çalışması hepimizi şaşkınlığa uğrattı. Neyse ki o hamlesini yaparken Ashley de senin evini gözetliyordu.”

“Sonra da beni bayılttınız, Umman açıklarındaki bu tekneye getirdiniz. Şu anda tam olarak neredeyiz yani, Afrika’da mı?... Peki, ne yapmamı bekliyorsunuz?”

“Yüzüğü kullanıp Küçük Mühür’ü açmadan önce Michael Arnold’ı durdurmanı.”

“Küçük Mühür...”

“Kutsal Kap,” dedi Ajan Dokuz.

“Neden Kutsal Kap’ın açılmasını istemiyorsunuz?”

Üçüncü kez birbirlerine baktılar. Ebeveynleri hayatın gerçekleri hakkında nutuk çekerken onları bekleyen küçük bir çocuk gibiydim.

“Yüzük, Büyük Mühür,” dedi Ajan Dokuz yavaşça, “aslında bir anahtar. O olmadan, Kap’ın içindekiler kontrol edilemez. Yüzük olmadan Küçük Mühür kırılmaz. Biri olmadan diğeri hiçbir işe yaramaz. İkisi bir araya geldiğinde ise...” Derin bir nefes aldı. “Felaket olur.”

Kapı açıldı ve Ashley gibi tulum giymiş bir adam içeri girdi. Getirdiği tepside portakal suyu ve iki dilim kızarmış ekmek vardı.

“Hah,” dedi Ajan Dokuz. “Yemek geldi.” Rahatlamış gibiydi.

“Çok da azmış,” dedim oturmaya çalışırken. Ajan Dokuz gelip oturmama yardımcı oldu. Oda hâlâ etrafımda dönüyormuş gibi geliyordu. Kendimi neden bu kadar güçsüz hissettiğimi merak ettim. Ashley’nin helikopterde verdiği ilacın içinde ne vardı acaba? Daha da önemlisi neden bana ilaç vermişti?

Üç yudumda uzun bardaktaki bütün portakal suyunu içtim. Kızarmış ekmekler dört parçaya bölünmüştü. Dört parçayı da bölmeden, ağzıma atıp lokmaları çiğnemenen yutuyordum.

“Pekâlâ,” dedim. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Excalibur’u çalmaya çalıştığı için kovulan Mike, kasanıza girip Süleyman’ın iki mührünü çaldı. Ne işe yaradıklarını hâlâ çok iyi anlamadım ama her neyse, sonra Ajan Ashley’i benim peşime taktınız çünkü özel ilgi alanınıza falan giriyordum. Mike ortaya çıktı ve beni kaçırdı. Öldürmek için dağ başına götürdü. Sebebini de sadece Mike biliyor. Tam o sırada Ashley gelip beni kurtardı. Şimdi de bir tekneyle... nereye gidiyorduk?”

“Bağlantı noktasına,” dedi A9.

“Neye?”

“Merkez, açılış.”

“Tamamdır. Anladım. Planımız ise Mike’ı o şeyi açmadan önce durdurmak.”

“Doğru.”

“Yoksa...?”

“Felaket.”

Bir alarm çaldı ama sesin nereden geldiği anlaşılmıyordu. A9 saatine baktı.

“Toplantı vakti geldi,” dedi Abigail’e.

Kadın başıyla onayladıktan sonra bana döndü ve hafifçe omzuma vurdu.

“Gitmeliyiz, Alfred.”

“Beni ne zaman evime götüreceksiniz?”

İkisi de gözlerini kaçırdı.

“Beni eve götürmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordum.

“Burada daha güvende olursun, Alfred?” dedi Abby.

“Yine de evime gidip şansımı orada denemeyi tercih ederim.”

Abby, A9’a bakıyordu. Dolgun, kırmızı dudaklarını büzünce aklıma, şu Japon restoranlarının önündeki küçük havuzlarda gördüğümüz süs balıkları geldi.

Adam dönüp, “Mühürleri ele geçirelim de sonrasına bakarız,” dedi.

Dışarı çıkıp büyük metal kapıyı arkalarından kapadılar. Dümen yine döndü ve kilidin yuvasına oturma sesi geldi. O anda anladım ki sadece adam kaçıranlar arasında el değiştirmiştım, o kadar. Belki BAPASIFÖ, Mike’ın aksine beni öldürmek istemiyordu ama yine de onların insafına kalmıştım.

12

Gelmelerini beklerken orada ne kadar yattığımı bilmiyordum. Bana çok uzun gelmişti. Yapacak hiçbir şey yoktu. Ne bir dergi ne kitap ne televizyon ne radyo vardı. Üstelik kendimi hâlâ içi oyulmuş bir balkabağı kadar sersem gibi ve bomboş hissediyordum. Bir süre sonra uyuklamaya başladım. Yapacak bir şey bulamadığımda hep uyurdum. O açıdan köpeklere benzediğim söylenebilirdi.

Korkunç bir rüya gördüm. İlk başta yüzüyordum. Gerçek hayatta yüzme bilmediğim için bu kısmı o kadar da korkunç değildi. Güneş tepemde parlıyor, dalgalar nazikçe çıplak sırtımın üzerinden kayıp gidiyordu. Isınan su beni kaldırdığı için yüzme o kadar zor gelmiyordu. Okyanusun ortasıydım ve hiç kara parçası görünmüyordu. Suyun rengi yemyeşildi ve verimli toprak gibi kokuyordu. Suyun içine daldığımda işler çığırından çıkmaya başladı. Pulsuz bir balığa dönüştüm; koca kafalı, karnı beyaz kendi gri, ağzında

diş olmayan bir kedibalığı. İşte öyle bir balığa dönüştüm ve büyümeye başladım.

Balina köpekbalığı boyutlarına gelinceye kadar büyümeye devam ettim. Denizlerin grili beyazlı dev yarattığı gibi, litrelerce suyu dişsiz ağzımdan içeri alıp solungaçlarımdan dışarı veriyordum. Balık derime bir şeylerin battığını hissettim: Vantuz gibi ağızları olan yüzlerce gümüşü balık yüzerken bana tutunuyordu. Derinliklerden daha fazla balık gelip bana yapıştı, ta ki her yanıma tamamen kaplayıncaya kadar. İçimdeki hayat enerjisini emdiklerini hissedebiliyordum. Hayat enerjim söndükçe derinliklere çökmeye başladım. Su da kararıp soğuyordu. Ürperdim. Balıkların ürperebildiklerini bilmezdim. Ama bu rüyada her şey mümkündü, beyaz karınlı Kropp Balığı bile.

Uyandığımda hâlâ titriyordum.

Lombozun camı ıslıl ıslıl parlıyor, okyanusun yansımaları kamaranın tavanında dans ediyordu. AJAN DOKUZ lombozun yanına dikilmişti.

“Saat kaç oldu?” diye sordum.

“Varış noktasına iki saatimiz kaldı,” dedi.

“Senin şu süper-gizli-casus-Tom-Clancy jargonuna da bayılıyorum,” dedim. “Acil tahliye. Özel Şahıs. Varış noktası. O noktaya vardıktan sonra ne olacak?”

Oturunca başım döner gibi oldu. Biri (muhtemelen A9, çünkü benimle ilgilenmek onun sorumluluğundaymış gibi görünüyordu) bana bir bardak portakal suyu daha getirmişti. Bir dikişte bitirdim.

“Ondan sonra yaklaşık altı saatimiz kalıyor,” dedi A9.

“Ne için altı saat?”

“Sırtlan'ın Küçük Mühür'ü açmasına engel olmak için.”

“Sırtlan mı?”

“Mike Arnold.”

“Kod adı bu mu? Sırtlan mı?”

“Beğenmedin mi? Biz cuk oturur diye düşündük.”

“Güzelmiş ama benim kod adlarla derdim şu; Herkes onun adını bilirken kod ada ne gerek var?”

“Çünkü bizim süper-gizli-ajan-Tom Clancy hassasiyetlerimizimize uygun düşmez.”

Yatağın ayakucuna doğru hareketlendi.

“Marsa Alam’a varmadan önce belki giyinmek istersin.”

“Ha?” Giyinik olmadığımı fark etmemiştim bile. O an üzerimde sadece hastane önlüğü olduğunu gördüm. BAPA-SİFÖ bana neden hastane önlüğü giydirmişti ki?

Yataktan kalkıp kıyafetlerimi aldım. A9 ise orada durmuş, kapkara gözleriyle bana bakıyordu. Ben giyinirken de orada dikilmemesi için dua ettim.

“Yıkanıp dişlerimi fırçalayabileceğim bir yer var mı?” Dilimi dişlerimin üstünde gezdirirken sanki halı yalıyordum. Tabii Tuttle’ların evindeki eski ve incecik halıları değil, çok daha kalın bir halıyı.

“Elbette. Koridora çıkınca sola dön, sağdaki son kapı, koridorun bittiği yerde yani.”

Koridorun bittiği yer. Aksanını çıkaramıyordum ama İngilizceyi ikinci dili gibi konuşuyordu. Ayrıca kim, “Koridorun bittiği yer,” der ki?

A9 bana kapıyı açtı. Sola döndüm, yürürken tek elimle kıyafetlerimi göğsüme bastırıyor, diğer elimle de açılmasını diye önlüğümün arkasını tutuyordum. Bilmiyorsanız söyleyeyim, hastane önlüklerinin arkası açık olur ve sadece birkaç bağcıkları bulunur. Kıçım resmen açıkta kalmıştı. Koridor

etrafta koşuşturan ajanlarla doluydu, ben yanlarından gerçekten bazıları durup bana bakıyordu.

Birkaç kişinin kıs kıs güldüğünü duydum, sonra kulağıma “bağcık” kelimesi geldi. Belki de “kabarcık” demişlerdi, her ikisi de kulağa mantıklı geliyordu.

Koridorun bittiği yere gelince sağdaki kapıdan doğruca içeri girdim.

Küçük bir banyoydu, uçak banyolarının en fazla iki ya da üç katı büyüklüğündeydi. Duşa güçbela sığabildim. Duş hortumunun ucunda şu ayarlanabilen başlıklardan vardı.

Uzunca bir süre duşta kaldım. Duvara yaslanmış, sular üzerimden akıp giderken, bu sersemliğin nereden çıktığını, yolculuktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Sol koltuk altımda hassas bir yer fark ettim. Lenf bezlerinin koltuk altında olduğunu biliyordum ve annem kanserden ölmüştü. Kanser bütün aile fertlerinde ortaya çıkabilirdi ama anneminki koltuk altından başlamamıştı.

Duvardaki askıdan bir havlu alıp kurulandım. Bacaklarımı kurulamak için eğildiğimde yine başım döndü. Havluyu belime sardım, derin bir nefes alıp klozetin üstüne oturdum.

Knoxville’de bütün bunlar başladığından beri hiç ağlamamıştım. Şimdiyse zamanım ve ağlamak için müsait durumum vardı, o yüzden ağlamaya başladım.

Dünyanın diğer ucunda öğrenciler okul servisine doluyordu. Acaba, “Hey, şu devasa çocuğa, Alfred Kropp’a ne oldu?” diye soran var mıydı? Acaba öğretmenler boş sırama bakıp kaşlarını çatıyor muydu? Horace haber almak için polis karakolunun önüne kamp kurmuş muydu? Kenny karanlığın içinde yatağına uzanıp mırıldanırken Alfred Kropp’un nereye kaybolduğunu merak ediyor muydu?

Öğleden sonraları ise parklar ve antrenman sahaları sporcularla, futbol takımlarının yağmurda çamurda yuvarlanan terli oyuncularıyla dolup taşacaktı. Oyun manyakları Doom'un son versiyonunu oynayıp birbirlerine tüyolar vereceklerdi. Garaj grupları amplilerini açarken, anneler de tavukları fırına atacak, mahalle, sokakları dökülen yaprakların altında oyun oynayan çocukların cıvıltılarıyla yankılanırken, bir bakmışız Şükran Günü gelip çatacaktı...

Bunları düşünmemeye çalıştıkça daha fazla düşündüğümü fark ettim. Bir zamanlar sıradan hayatın ne kadar sıkıcı olduğunu düşünür ve ondan nefret ederdim. Oysa şimdi sıradan hayatıma dönmek için her şeyimi verirdim.

Şükran Günü deyince aklıma yemek geldi; yemek deyince dişlerim. Kafamı topladım. Dişlerimi fırçalama düşüncesi beni sakinleştiriyordu. Sanırım bunun nedeni günlük ve sıradan bir aktivite olmasıydı. Kutsal Kitap'ta adı geçen krallarla, acil tahliyelerle, gizli örgütlerle, ölümcül eserlerle dolu kasalarla ve bu eserlerin sebep olabileceği felaketlerle hiçbir alakası yoktu.

Aynanın yanındaki duvara monte edilmiş minik dolabın içinde hiç açılmamış bir diş fırçası ve küçük boy diş macunu buldum. Diş ipi yoktu ama aynı anda her şeye sahip olamazdık zaten. Dişetlerim kanayınca kadar dişlerimi fırçaladıktan sonra pembe tükürüğümün lavabodan akıp gitmesini izledim.

BAPASIFÖ malı siyah tulumu üstüme geçirdim. İç çamaşır olarak boxer vermişlerdi. Normalde slip donları tercih ederdim ama o kadar temizlerdi ki sesimi çıkarmadım. BAPASIFÖ çalışanı erkeklerin boxer tercih ettiğini bir kenara not aldım; belki daha sonra işime yarardı ama

bundan o kadar da emin değildim. Küçük ayrıntılar genelde pek işe yaramazdı.

Kamarama dönmemeye karar verdim. Muhtemelen dönmem gerekiyordu ama rahat rahat ağlamanın herkese yaptığı gibi, ağlamak, içimdeki bir şeyleri özgür bırakmıştı.

Geldiğim koridordan geri döndüğümde, yukarı çıkan bir merdiven buldum. İki kat yukarıdaki güverteye, parlak güneş ışığına çıktım. Kış tarafından esen hafif rüzgâr ıslak saçlarımı yüzüme yapıştırdı. Acaba Pandora'da hiç berber var mı diye düşündüm.

Geminin baş kısmına doğru ilerledim. Sol tarafta açık deniz vardı ama çok uzakta siyah bir kara parçası görünüyordu. Dalgaların üstünde dans eden güneş ışıkları o kadar parlaktı ki gözlerimi kamaştırıyordu. Güvertede oturan ya da korkuluklara dayanmış bir sürü insanın yanından geçtim; turist gibi giyinmiş kadın ve erkeklerin boyunlarında fotoğraf makineleri, burunlarında ise beyaz güneş kremleri vardı. Sağ tarafıma döndüğümde geminin üst kısmını gördüm. Bir tabelanın üzerine kocaman kırmızı harflerle şöyle yazılmıştı: Kızıldeniz Maceraları. Hemen yanında başka dillerde yazılmış bir şeyler daha vardı; noktalara ve çizgilere bakılacak olursa Arapçaydı. BAPASIFÖ'nün paravanı da buydu: Piramitlere gitmeden önce küçük bir gezintiye çıkmış Batılılardık.

En uca ulaştığımda korkuluğa yaslandım. Başka hiçbir gemi yoktu. Aşağıya doğru baktığımda ne kadar hızlı gittiğimizi gördüm. Abigail kızaklı tekne dediğinde ne demek istediğini tam anlamamıştım. Ama şimdi korkuluktan aşağı bakınca anladım. Pandora suda iki kanatçığın üzerinde yol alıyordu, böylece tabanı suyun en az iki metre kadar üstünde

gidiyordu. Böylesi bir donanımla Pandora, dünya klasmanındaki sürat teknelerine bile taş çıkarırdı.

A9 yanımda belirdi. Yakalanmıştım. Dikkatini dağıtmak için ufuktaki karanlık çizgiyi işaret edip, “Şu ne?” diye sordum.

“Mısır,” diye cevap verdi.

“O halde Akdeniz’deyiz.”

“Hayır, burası Kızıldeniz,” dedi. Daha beş dakika önce üzerinde “Kızıl Deniz Maceraları” yazan bir tabela görmüştüm.

“Ayakkabıya ihtiyacım olacak,” dedim. Aslında oldukça uzun boyluyumdur ama Ajan Dokuz benden bile uzundu. Başımı kaldırdığımda burun kıllarını bile görebiliyordum.

Hiçbir şey demeyince, “Varış noktasına geldiğimizde ne olacak?” diye sordum.

“Gecenin çökmesini bekleyeceğiz. Sonra irtibat noktasına gideceğiz.”

“İrtibat noktası, Mısır’ın neresinde?”

“Burası bir yer adı değil, Kropp. İrtibat noktasını merkez ya da çekirdek gibi düşün.”

“Ya, tabii. Peki, neyin çekirdeği?”

“Yeniden girişin.”

“Vay canına. Anlaşılan şu mühürlerin ne işe yaradığını bana hiçbir zaman söylemeyeceksin, o yüzden ben bir tahminde bulunayım. Bir şey söylemek zorunda değilsin, başını sallasan ya da ağzının köşesi seğirse yeter. Doğru yolda olduğumu anlamam için işaret babında.

“Süleyman’ın yüzüğü, Kutsal Kap’ın içindeki bir şeyi kontrol ediyor. Tıpkı bu geminin adı gibi, kurcalamak istemeyeceğin şeylerden biri. Mike ikisini de çaldı ve beş saat sonra oraya varacağımızdan açabileceği başka bir yer

olmadığı için Mısır çöllerine sığındı. Ama zaten öyle kafasına estiği zaman açabileceği bir şey değil. Belki yıldızların hizaya girmesi ya da bilmediğim başka koşulların sağlanması gerekiyor. Mesela Mars'ın Yay burcunda olması gibi.”

Ne başını salladı ne ağzı seğirdi ne de tek bir kası hareket etti. Bana bakmayı sürdürdü. Belki ayakkabılarım olsa boyum biraz daha uzar ve burun kıllarını görmek zorunda kalmazdım.

“Adın ne?” diye sordum.

“Ajan Dokuz.”

“Hayır, gerçek adın ne diye soruyorum.”

“Ne olması gerekiyorsa o.”

“Kimseye söylemeyeceğime yemin ederim.”

Gülümsedi. Çok doğal bir gülümseme değildi. Sanki gülümserken canı yanıyordu.

“Sana söylersem, Seni öldürmek zorunda kalırım,” dedi.

“Bu çok eski bir şakadır.”

“Ben şaka yapmıyorum.”

Geri çekilip geminin pruvasına yöneldi. “Gel, Kropp. Oyalanamayız. Denizin gözleri vardır.”

13

Kamarama kadar peşinden gittim. Ayaklarımın üşüdüğünü söylediğimde Swahili dilinde konuşmuşum gibi baktı bana. Ya da kendisi Swahili dili konuşuyormuş da ben anlamıyormuşum gibi.

“Halletmem gereken işler var,” deyip yanımdan ayrıldı. O işlere ayakkabı ve çorap da dahildir diye umuyordum. Yatağımın üstüne oturdum. Ayak tırnaklarıma baktığımda, kesilmesi gerektiklerini gördüm. Onları koparmak istedim ama en son on yaşındayken böyle bir şey yapmıştım. Bazı alışkanlıkları geride bırakmak gerekiyordu.

Tennessee’deki helikopterli kurtarma olayından sonra Ashley’ye ne olduğunu merak ettim. Acaba yarası şimdi tamamen iyileşmiş miydi? Onun hakkındaki düşüncelerim karışık. Benim hayatımı kurtarmıştı belki ama kim olduğu ve benimle neden ilgilendiği konusunda yalan söylemişti.

İyi biri olduğunu düşündüğüm için mi yoksa onu güzel bulduğum için mi kafam karıştı, bilmiyordum.

Görebildiğim kadarıyla BAPASIFÖ ajanları iki gruba ayrılıyordu: İyi aile çocuğu, üniversite öğrencisi kılıklılar; Mike Arnold bunlara mükemmel bir örnekti; bir de daha sert ve tehditkâr görünenler, yani A9 gibiler. Adam o kadar sertti ki Abigail'in Londra'dayken ima ettiği "gizli teknolojilerden" biri olup olmadığını merak ediyordum.

Belki de sayborg falandı ama bu da fazla zorlama olurdu. Öte yandan, İncil'de adı geçen Kral Süleyman'a ait bir yüzüğün peşinden gidiyordum ve buna inanmakta hiç de zorlanmıyordum.

Kapı açıldı ve BAPASIFÖ'nün verdiği siyah tulumu giymiş uzun boylu, bronz tenli, iri mavi gözlü sarışın biri içeri girdi. Ayağa kalktım ama bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Sonra gelip bana sarıldı. Ashley leylaklar kadar güzel kokuyordu. Gerçi leylağın nasıl koktuğundan tam olarak emin değildim; aklıma gelen ilk kelime o olmuştu. Bana sarıldığında aklıma leylaklar gelmişti.

"Teşekkür etmek istedim," dedi. "Hayatımı kurtardığın için."

"Peki," dedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Ve özür dilemek istiyorum."

"Neden?"

"Knoxville'deyken seni öyle kandırdığım için."

"Eh, bu da işinin bir parçası değil mi?"

Başıyla onayladı. "Öyle galiba."

"Kutsal Kap'ın içinde ne var?" Bunu bana söyleyebilecek biri varsa, o da Ashley'ydi.

"Söyleyemem."

“Mike’ın beni neden öldürmeye çalıştığını biliyor musun?”
Gözlerini kaçırdı.

“Neden mühürleri çaldığını söyleyebilir misin?”

“Nedenini bilmiyoruz.”

Yine başım dönmeye başlayınca hemen yatağıma döndüm.

“Gemide doktor var mı?” diye sordum.

“Neden, hasta mısınız?”

“Sürekli başım dönüyor. Ayrıca şurada hassas bir nokta...”

Nedense koltuk altı demeyi pek rahatsız edici bulmuştum.

“Derimin altında. Normalde umurumda olmaz, oldukça sağlamımdır, futbol falan da oynamışlığım var, ayrıca geçen sene yaralanmalar konusunda payıma düşeni de aldım, hatta bir keresinde öldüm; ama annemin kanseri de böyle hassas bir bölgeden başlamıştı. Ailemizin genetiğinde de böyle bir şey var. Hassas bölgeler değil tabii. Kanser. Şey, gerçi ailenin bütün bireylerinin hassas bölgeleri vardır...”

“Evet,” dedi. Nedense gülümsüyordu. “Gemide doktor var. Çağırمامı ister misin?”

“Belki daha sonra. Oturunca kendimi daha iyi hissediyorum.”

Sanki o da daha iyi olacakmış gibi yanıma oturdu. Öne doğru eğilip uzun bacaklarını uzatınca saçları yüzünün iki yanına düştü.

“Son zamanlarda sık sık annemi düşünüyorum,” dedim.
“O öldükten sonra işler çok tuhaflaştı.”

Başıyla onayladı. Saçının kalın bir tutamını kulağının arkasına attıktan sonra gözünün ucuyla bana baktı.

“Gerçi annemle ilgili her şeyi biliyorsundur,” dedim.
“Eminim BAPASIFÖ’nün elinde benimle ilgili bir dosya

vardır ve seni görevlendirdiklerinde kesin okumuştundur. Kanımın iyileştirme gücünden de bu şekilde haberin olmuştur.”

“Çok zekisin, Alfred.”

“Yani gerçekten de bir dosya var.”

“Şirket'in pek çok kişi hakkında dosyaları vardır.”

“Kaç kişi?”

“Hemen hemen herkes.”

“Neden hemen hemen herkes?”

“Çünkü hemen hemen herkesin önemli biri olma potansiyeli vardır.”

“Ben kendime hiç o gözle bakmamıştım. Yani, Lancelot'un soyundan geldiğimi biliyorum, babam da zengin ve önemli biriydi ve acemi şansına dünyayı kurtardım da diyebiliriz.”

Uzanıp elini elimin üstüne koydu.

“Sen çok özelsin, Alfred. Eşsiz bir yeteneğin var; bunu asla unutma.”

“Benim yeteneğim falan yok.”

Aslında yeteneklerimi sıralaması için böyle söylemiştim ama yapmadı. Kısacık bir an diğer elimi onun elinin üstüne koymayı düşündüm ama o an geçip gitti. Elini çekti.

“Gitmeliyim.”

“Müdahale ekibindesin, öyle değil mi?”

Başıyla onayladı. İfadesine bakılırsa ekipte olmak onu çok da heyecanlandırmıyordu.

“Ben de gelebilir miyim?”

Ani bir hamleyle bana baktı. “Sana söylemediler mi? Başka seçeneğin yok ki zaten.”

14

Tam o anda kapı açıldı ve Ajan Dokuz içeri girdi. Bir çift siyah asker botu ve bir çift kalın çorap getirmişti. Ashley yataktan kalkınca ben de kalktım, sanki yapmamamız gereken bir şeyi yaparken yakalamıştık. Gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa gerçekten de yapmamamız gereken bir şey yapıyorduk.

“Ekibin geri kalanı güvertede toplandı bile,” dedi Ashley’ye.

“Ben de oraya gitmek üzereydim.”

“Güverte,” dedi Ajan Dokuz. “İki kat yukarıda.”

Ashley daha fazla bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı.

“Sakın maaşından falan kesmeyin. Bana hiçbir şey söylemedi,” dedim.

“Bu çok talihsizce olurdu, özellikle de onun için,” dedi Ajan Dokuz. Botları ve çorapları yatağın yanına bırakıp geri çekildi.

“Şey,” dedim. “Aslında bana bir şey söyledi. Beni de irtibat noktasına götürüyormuşsunuz.”

“Bu kaçınılmaz.”

“Nedenmiş?”

Bana baktı. “Senin sayborg olduğuna dair bir teorim var,” dedim.

“Şaka yapıyorsun.”

“Yarı şaka.”

“İnsan nasıl yarı şaka yapar ki?”

“Hiç düşünmedim. Ya gelmeyi kabul etmezsem?”

“Seni zorla götürürüm.”

“Sana karşı koyabilirim.” Kalın kaşlarından biri yukarı kalktı. “İsırırım. Ve tırmalarım.”

“Seni bayıltır, irtibat noktasına kadar patates çuvalı gibi omzumda taşıırım.”

“Bu da şaka, değil mi?”

“Yarı şaka.”

Botları ve çorapları işaret etti. Ben onları giyerken o da sessizce beni izledi.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Hâlâ biraz başım dönüyor.”

“O da geçer.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sayborg olduğum kadar eğitilmiş bir sağlık görevlisiyim de.”

Kapıyı açıp başıyla koridoru işaret etti.

“Önden buyur, Alfred Kropp.”

O an kafama bir şey dank etti. Aslında en akıllıca şey çenemi kapalı tutmamdı ama ben dayanamayıp, “Ben yemim, değil mi?” deyiverdim.

“Yem mi?”

“Ya da fidyeye. Mike beni getirmenizi istiyor.”

“Hiç sanmıyorum.”

“O halde neden sizinle gelmek zorundayım?”

“Çünkü,” dedi Ajan Dokuz. “Biz öyle söylüyoruz.”

Aptal, Kropp, aptal, aptal, aptal, diye kendi kendime söylenerek kapıdan çıktım.

15

Döner merdivenden iki kat yukarı çıkıp bir köşeyi döndükten sonra dışarıdaydık. Dışarısı tahmin ettiğimden daha soğuktu ama bir yerlerde çölde gecelerin daha soğuk olduğunu okumuştum. Pandora kıyının iki yüz metre kadar açığında demirlemişti. Marsa Alam'ın ışıklarını görebiliyordum.

Bir grup ajan güvertede bizi bekliyordu. Ajan Dokuz ve Abby dışında on kişi daha saydım, bu da beni on üçüncü kişi yapıyordu. Hem çok uygun hem de çok uğursuzdu. Geldiğimizi görünce ajanlar dönüp bana baktılar.

“Ben Alfred Kropp,” dedim.

“Kim olduğunu biliyorlar,” dedi Ajan Dokuz.

Evimden yaklaşık on üç bin kilometre uzaktaydım ama ne kadar uzağa giderseniz gidin bazı şeyleri geride bırakmıyordunuz. İşte tam o anda kendimi mezuniyet balosuna damsız gelen avanak gibi hissettim.

Ajan Dokuz'u saymazsak oldukça genç bir ekipti. Kimse otuzdan büyük göstermiyordu. Erkeklerin hepsi kalın bo-

yunlu, kare çeneliydi ve pazıları tulumlarından bile belli oluyordu. Sadece iki kadın ajan vardı ve ikisi de Abby gibi sarışındı. Kalın dudaklı, küçük çeneli, incecik belli mankenlere benziyorlardı.

Sonra Ashley'yi gördüm. Belli belirsiz gülümsedi. Ajan Dokuz boğazını temizleyince Ashley hemen bakışlarını kaçırdı ve Abigail Smith konuşmaya başladı.

“Sonunda vakti geldi, millet. Sırtlan, Küçük Mühür’ü açarsa –ki tam yüz nesildir ilk kez böylesi büyük bir ihlalle karşılaşılıyor– başımıza neler geleceğini hatırlatmama gerek yok herhalde. Bu nedenle, direktörümüz, Birinci Protokol’ü yürürlüğe soktu.”

Herkesin bu haberi sindirmesini bekledi. Ben hariç. Çünkü neden bahsettiğini kesinlikle bilmiyordum. Ortam kasvetli bir hale bürünmüştü.

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz. Artık siz yoksunuz –bu operasyon bağlamında, elbette.” Derin bir nefes aldı. “Vazgeçmek için hâlâ vaktiniz var.”

Kimse bir şey söylemedi. Abby başını salladı; sanırım kimse vazgeçmediği için memnun olmuştu. Sorusu olan var mı, diye sordu. Benim yüz tane falan vardı. Mesela, “ihlal etme olayı” ve Birinci Protokol ne demekti? Geriye kalan doksan sekiz tanesi, muhtemelen cevaplanmasını istemeyeceğim, birbirine benzer sorulardı. Ama en önemlisi neden diğerlerinin vazgeçme hakkı vardı da benim yoktu?

Korkuluklardan ip merdivenler sarkıtılmıştı. İki sürat teknesinin Pandora’nın gövdesine sürtünerek bizi beklediği suya indik. İleri atıldığımızda kışım koltuğa daha değmemişti bile. Ani bir manevrayla sola dönüp Marsa Alam’ın ışıklarına doğru ilerledik.

Pandora karanlığın içinde kaybolup gitti, hem de ne karanlık. Gökyüzünde ay olmadığı için yıldızlar Amerika'da olduğundan çok daha parlak ve ısıltı ısıldı.

Rıhtımda bizi iki Land Rover bekliyordu. Ajan Dokuz sürat teknesinden inmeme yardım etti. Onun kullandığı arabanın ön koltuğuna oturdum.

Marsa Alam'daki yollar, Amerika'dakilerle mukayese bile edilemezdi. Zıplayıp dururken dilimi ağzımın ortasında tutup ısırılmamaya odaklanmıştım. Kasabanın ışıklarına doğru gitmiyorduk. Çölün karanlığı etrafımızı sararken o ışıklar solumuzda kalıp yavaşça uzaklaştılar. Gördüğüm tek şey farlarımızdan çıkıp karanlığı yaran iki ışık huzmesiydi.

On beş dakika sonra yıldızlı gökyüzünde yanıp sönen kırmızı ışığı, sonra da yerde yanıp sönen mavi ve sarı ışıkları gördüm.

"Ah, harika," dedim. "İşte, bu harika. Şimdi neredeyiz?" Cevabı zaten biliyordum.

"Uçak pisti," dedi Ajan Dokuz.

Araçlarımızdan inerken bir grup siyah üniformalı adam belirdi. Ellerinde otomatik tüfek, kafalarında siyah bereleri vardı. Esmer tenli bir adam, hayli şık ipek takım elbisesiyle askerlerden ayrılp başıyla Ajan Dokuz'u selamladı.

"Dr. Smith," dedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Dr. Smith benim," dedi Abigail güzel gülümsemesiyle elini adama uzatarak. Adam afallamış gibi ona baktı. Belli ki Dr. Smith'in kadın olmasını beklemiyordu. Boğazını temizleyip ceketinin cebinden beyaz bir kâğıt çıkardı.

"Ekselansları Mısır Başbakanı'ndan bir mektup var," dedi. Bir kez daha boğazını temizleyip yavaşça, Arapçadan

İngilizceye çevirmiş gibi okumaya başladı. Belki de gerçekten Arapçadan İngilizceye çeviriyordu.

“19 Kasım 1932 tarihinde, Kopenhag’da BAPASIFÖ tüzüğünü imzalayan Mısır Hükümeti bu acil operasyon için işbirliğini ve desteğini sunar. Bu nedenle, Mısır Başbakanı ve bahsi geçen tüzükteki tek yetkili imza sahibi olarak, Boyutlararası Paradokslar ve Sıradışı Fenomenler Örgütü’nün belirtilen saha görevlilerine, adı geçen örgütün direktörü tarafından belirtildiği üzere, bahsi geçen operasyonun başarılı bir şekilde sonlandırılması için her türlü lojistik desteği ve hava sahasını koşulsuz olarak kullanma izni veriyorum.

“Dünyanın ve gelecek nesillerin kaderini size emanet ediyoruz. Allah yardımcınız olsun.”

Adam üçüncü kez boğazını temizledi, elindeki mesajı dikkatlice katlayıp Abby’ye teslim etti.

“Teşekkürler, Sayın Büyükelçi,” dedi Abby. “Örgütümüz adına teşekkürlerimizi ve Mısır Hükümeti ile Tüzük’ün bütün imzacılarına sonsuz dostluğumuzu sunarız.”

Abby başıyla adamı selamladı, adam başıyla selamına karşılık verdi, sonra aynı anda bir kez daha selamlaştılar.

Adam sırayla bütün ajanlara baktıktan sonra sıra bana geldi. Gözleri bende takılıp kaldı.

“Selam,” dedim. “Ben Alfred Kropp.”

“Kim olduğunu biliyorum,” deyip topuklarının üstünde döndü ve Land Rover’ların yanına park eden limuzine yöneldi.

Ajan Dokuz, askerlere Arapça bir şeyler söyledi. Arapçayı oldukça düzgün konuşuyordu ve bir ara askerlerden biri güzel bir espri duymuş gibi kahkaha atıp Ajan Dokuz’un omzuna vurdu. Onu herhangi bir dilde espri yaparken hayal etmeye çalıştım ama bir türlü gözümde canlandıramadım. Omzunun

üstünden bakınca arkada duran dev gövdeli uçağı gördüm. Geçen ilkbaharda Bennacio ve beni Atlas Okyanusu'nun üstünden geçirip dünya turundaki ilk gizli görevimize götüren kargo uçağına benziyordu.

Biz uçağı giderken askerler de etrafımızda dönüp duruyordu. Ajan Dokuz önden gidiyordu. Sağıma baktığımda Ashley'nin yanımda yürüdüğünü gördüm. Saçını Abby'ninki gibi topuz yapmıştı. Belki de kıyafet yönetmeliğı gibi bu da Şirket'in dayatmalarından biriydi. Mısırlı üç asker de hemen arkamızdan geliyordu.

"Şu ihlal etme durumu nedir?" diye fısıldadım Ashley'ye. Başını iki yana salladı. "Bilmek istemezsin."

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa sesinin ne kadar farklı çıktığını duyuyordum. Belki de daha önceki ses tonu yeni gelen öğrenci rolünün bir parçasıydı. Gerçek sesi kalın ve kulak tırmalayıcıydı, genelde sigara içenlerin ya da kadın beden eğitimi öğretmenlerinin seslerinin böyle olmasını beklerdiniz. Ama bence Ashley bu iki gruba da girmiyordu. Yanındayken hiç sigara kokusu almamıştım ve BAPASIFÖ'nün gizli operasyonlar için beden eğitimi öğretmenlerini işe alacağını hiç sanmıyordum.

Önde giden Ajan Dokuz'u işaret ettim.

"Beni ürkütüyor. Sayborg olup olmadığını merak ediyorum."

Küçük bir kahkaha attı. "Ne?"

"Bilirsin, sibernetik robot gibi bir şey işte."

"Bildiğim kadarıyla kendisi bir insan."

"Hareketleri tanıdığım hiçbir insanınkine benzemiyor."

“Şirkette, yaşayan bir efsanedir.” Sesini alçaltınca daha da genizden konuşmaya başladı. “83'te Abhazya'daydı. Oradan sağ çıkan tek kişi.”

Hiç penceresi olmayan uçağın yanına vardık; penceresi olmaması benim için sorun değildi. İçerisi çok genişti ve oturma bankları karşılıklı olarak yerleştirilmişti. Motorlar çalışırken yerlerimize oturup nafile bir çabayla emniyet kemeri aradım. Soluma Ashley, sağıma Ajan Dokuz oturdu. Tam karşımda ise Abigail Smith vardı; içerideki loş ışıktaki gülümsüyor gibi bir hali vardı ama muhtemelen sadece dişlerini sıkıyordu. Aramızdaysa yere zincirle sabitlenmiş yarım düzine kadar tahta kasa vardı.

Uçak hızını artırırken beni Ashley'nin omzuna doğru bastırdı. Midem çalkalanıyordu ama havalandınca her şey çok daha iyi oldu. Diğer yanımdaki Ajan Dokuz oturduğumuz bankın altına uzanıp üstünde üçgen şekillerin bulunduğu deri ciltli kocaman bir kitap çıkardı. Üstünde kan kırmızısı harflerle “ARS GOETIA” yazıyordu.

“O ne?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Ars Goetia,” diye cevap verdi.

“Ne anlama geliyor?”

“Latince ‘uluyan sanat’ demek.”

Beni duymazdan gelmeye devam edip küflü parşömen sayfalarından oluşan kitaba burnunu gömdü. Okurken dudakları kımıldıyordu. Ashley'yle konuşmak için bir şeyler düşünmeye çalıştım ama sıkıcı ya da aptalca olmayan hiçbir şey aklıma gelmiyordu aklıma. Elbette normalde böyle şeyleri çok umursamazdım, yoksa ağzımı açıp tek kelime edemezdim.

“Küçük Mühür’ün içinde ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Fal taşı gibi açılmış ve ıslak bakan gözleriyle başını evet der gibi salladı. Bu halinin, onun da benim kadar korktuğu anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

“Eee,” dedim. “Ne var?”

“Korkunç bir şey,” dedi. “Dünyadaki en korkunç şey.”

Tam o anda Ajan Dokuz elindeki kitabı sert bir hareketle kapayıp ayağa kalktı.

“On dört dakika otuz saniyemiz kaldı,” dedi. “Buluşma noktası, irtibat noktasından yaklaşık yüz km uzaklıkta. Kum kızaklarıyla yaklaşacağız çünkü Sırtlan büyük ihtimalle hava saldırısı bekliyordur. SATCON INTEL, hedefimizin yanında Bedeviler olduğunu söylüyor.”

“Kaç kişi?” diye sordu erkek ajanlardan biri. Çok güzel bronzlaşmıştı. Pandora’nın güvertesinde turist rolü yapanlardan biri olup olmadığını merak ettim.

“Aşağı yukarı elli kişi, belki daha fazla. Olası bütün güzergâhlara keşif amaçlı yerleştirilmiş durumdalar. Buna bizim kullanacağımız yol da dahil.”

Ajan Dokuz yukarıdaki bölmelerden birini açıp, fil avlamak için kullanılan tüfeklerle roketatar arası bir şey çıkardı. Dürbünü ve siyah bir omuz askısı vardı.

“Şimdi,” dedi. “Tam kapsamlı bir ihlal durumunda, bu CW3XD.” Herkes rahatça görebilsin diye başının üstüne kaldırdı. “Henüz sahada hiç denenmedi.”

“Denemek için bundan daha güzel bir fırsat bulamayız,” dedi güzel bronz tenli ajan.

Ajan Dokuz onu duymazdan geldi. “Şarjörü elli adet mermi alıyor.” Silahı aldığı bölmeden büyükçe bir şarjör,

onun da içinden bir mermi çıkarıp havaya kaldırdı. Sıradan bir tüfek mermisine benziyordu ama ucu daha büyüktü; neredeyse bir zeytin tanesi kadardı. “Bunları kullanırken çok dikkatli olun. Bir tanesinin bile düşmanın eline geçmesi GÖBAŞSIZ anlamına gelir.”

“Görev Başarısız Oldu,” diye tercüme etti Ashley ama o kadarını zaten anlamıştım.

“CW3XD sadece ihlalcı unsurları etkisiz hale getirmek amacıyla tasarlanmıştır,” dedi Ajan Dokuz, giderek sertleşen ses tonuyla. “Hiçbir koşulda Sırtlan ve onun birlikleri üzerinde kullanılmamalıdır.”

“Neden?” diye sordu başka bir ajan. Ekibin en irisiydi; Baldırları BAPASIFÖ tulumunun altında şişmişti ve pazıları kafam büyüklüğündeydi; ki çoğu insanın da söylediği gibi benim kafam kocamandı. “Bu mermilerden biri ateşlenirse parçalarını bile bulamayız.”

“Cephanemiz sınırlı,” dedi Ajan Dokuz.

“Hem de çok sınırlı,” diye ekledi Abigail Smith, nedense oturduğu yerden bana bakarak.

“Ve özel olarak ilhal unsurlarına karşı geliştirildi,” dedi Ajan Dokuz.

“Yani onları öldürecek?” dedi irikıyım ajan.

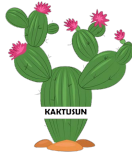
Ajan Dokuz, ona buz gibi bir bakış attı. “Yaşamayan şey öldürülemez. Teorik olarak CW3XD İÜ'ları engelleyip, mühürleri geri almamız için bize yeterli vakti sağlayacak.”

Ajan Dokuz başıyla Abigail'e bir işaret verdi. Kadın oturduğu yerden kalkarken derin bir nefes aldı. Dünyanın bütün sorumluluğu onun umuzlarındaymış gibi bir hali vardı.

“Ekipmanınızı yüklenin,” derken sesinin titrediğini düşündüm ve BAPASIFÖ'nün üst düzey yetkilisinin korkması hiç de cesaret verici değildi.

16

Ajanlar ayağa kalkıp başlarının üstündeki bölmeleri açtılar. Sarı ve turuncu çantaları alıp beyaz askılarını üzerlerine geçirip kemerlerini bağlamaya başladılar. Ne olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Uçak iniş yapmayacaktı. Biz atlayacaktık. Midemde yavaşça bir şeylerin kıpırdandığını hissettim.

Ashley dirseğime dokundu. “Yardım etmemi ister misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Arkanı dön.”

Arkamı dönünce beyaz askıları omzumdan geçirdi. Tekrar önüme dönünce kemer tokalarını kilitlemeye başladı. Belimdeki kemerin tokasıyla uğraşırken başının tepe noktası tam da çenemin altında kalıyordu. Kabinin ışığında sarı saçları parladı. Leylak kokusu aldım. Geri çekilmeden önce bütün askıları sert bir şekilde çekip kontrol etti.

“Paraşüt yedi saniye sonra otomatik olarak açılacak,” dedi. Sol omzundan sarkan bir kordona dokundu. “Eğer açılmazsa bununla yedeğini açabilirsin.”

“Peki ya yedek de açılmazsa?”

“Açılır.”

“Ya açılmazsa?”

“O zaman saatte dokuz yüz km hızla yere çakılırsın.”

Dönüp üstteki bölmeyi karıştırmaya başladı. Ajanlardan dördü ortadaki büyük kasalarla ilgileniyor, ağır zincirlerini çözüp onlara bağlı devasa paraşütleri kontrol ediyorlardı.

“Yedi saniyeyi, bir Mississippi, iki Mississippi¹ diye mi yoksa bir milyon bir, bir milyon iki diye mi sayacağım?” diye sordum.

Elinde tabanca ve kılıfıyla bana döndü. İnce beline sarıp sıkıca bağladı.

“Sorun çıkmayacak, Alfred,” dedi. “Sadece yere indiğinde kendini çok kasma. Temas anında dizlerini kırmayı unutma yeter; iyi olacaksın.”

İçeride bir zil sesi duyuldu ve kabin kapısının üstündeki sarı ışık yanıp sönmeye başladı. İki tanesi hariç bütün ajanlar atlamak için sıraya geçti. Kalan ikili en arka tarafta sağa ve sola geçtiler; sanırım kasaların bırakılmasından sorumlulardı. Alfred Kropp’un atlamasından kimin sorumlu olduğunu merak ettim.

Yanıp sönen sarı ışığın altında hizaya giren ajanlar paraşütlerinden sarkan uzun metal kordonları kabin boyunca tavanda uzayan demir çubuğa taktılar. Nedenini merak ettiğim sırada kabin kapısı açıldı ve içeride bir fırtına koptu. Rüz-

1 “Mississippi” demenin ortalama bir saniye sürmesi nedeniyle, elinizde kronometre yokken kullanılan sayma yöntemi. (ed.n.)

gâr ayaklarımı yerden kesti. Kıçüstü metal zemine oturmak üzereydim ki iki tane kocaman el beni tuttu.

Ajan Dokuz kulağıma bağırdı: “Dikkatli ol, Alfred Kropp. Her düştüğünde, yanında seni tutacak birileri olmayabilir.”

Kancamı demir çubuğa taktı. Rüzgârın uğultusuyla ürpeldim. Kapı açıldığında sıcaklık on derece kadar düşmüş olmalıydı.

BAPASIFÖ ajanları bir bir kapıdan atlamaya başladılar. Bir saniye orada dikilmiş dururken, sonrakinde koca boşluğa atlamış oluyorlardı. Sanki çılgılık atan öfkeli bir canavarın ağız boşluğuna çekiliyorlardı. Biz kapıya yaklaşırken Ajan Dokuz elini omzuma koydu. Dizlerimin bağı çözülüyor, boğazım kuruyordu ama başka seçeneğim yoktu. Şu anda fikrimi değiştiremez ya da geri dönemezdim; bazen böylesi daha iyiydi.

Sıra bana geldiğinde ellerimi kapının iyi yanına dayayıp gecenin karanlığına baktım. Yukarı ya da aşağıya bakamıyorum, ellerimi soğuk metalden sökemiordum. Ajan Dokuz kulağımın dibinde bağırdı. “Şimdi! Bırak, Alfred!”

İşte bütün olay buydu. Bazı şeyleri bırakmakla ilgili bir sorunum vardı. Annem. Babamla ilgili gerçekler. Yakınımdaki herkesi kaybetmem. O anda anladım ki bazen en zoru, insanın kendini bırakmamasıydı.

Bıraktım.

17

Düşerken dönüyor, takla atıyor, avazım çıktığı kadar bağı-
rıyordum. Sanki koca uçak yıldızlara yükseliyordu; dünya
parçalara bölünüyor ve herhangi bir sıraya girmeyi redde-
diyordu: Yıldızlar, yer, yıldızlar, yer, yıldızlar, yer, yer...
beynim de onlarla birlikte parçalara ayrılıyordu. Saymayı
unutmuştum, hatırladığımdaysa nereden başlayacağımı bil-
miyordum. Kaç saniye geçmişti? Ne olur ne olmaz diye o
kordonu hemen çekmeli miydim? Onu çekersem zamanlama
mekanizması şaşar ve paraşütüm birbirine dolanır mıydı?
Paraşütüm dolanırsa, çöl kumu düşüşümü yavaşlatır mıydı?
Kum düşüşü yavaşlatsa, neden paraşüt kullanalım ki?

Saymamıştım ama yedi saniye penceresinin çoktan ka-
pandığını düşünüp kordonu çektim. Hiçbir şey olmadı. Yıl-
dızlar, yer, yıldızlar, yer... ve hiçbir şey olmadı. Kordona bir
kez daha asıldım. Uçaktan atlamamalıydım. Hatta başıma

gelenleri düşünürsek yolda karşıdan karşıya bile geçmemeliydim. Kordonu üçüncü kez çektim.

Hiçbir şey olmadı. Aslında tek bir şey oldu: Kordonun ucu elimde kaldı.

Birkaç saniye sonra paraşütüm açılınca on beş metre kadar yukarı çıkar gibi oldum ve düşüşüm yavaşladı ama yine de yeterince yavaşlamamışım gibime geliyordu. En azından yere önce ayaklarım değecekti. Gökyüzünde bir iki BAPASIFÖ ajanının silüetini gördüm, paraşütlerinin altında, eskiden oynadığım oyuncaklar gibi – hani şu havaya attığınız paraşütlü küçük yeşil askerler gibi– sallanıp duruyorlardı. Çoğu zaman uçurtma teli gerektiği gibi çözülmez, askerler ya yere çakılır ya da ağaç dalına takılıp orada asılı kalırlardı.

Ayaklarıma bakınca çölün hızla yaklaştığını gördüm. Dizlerini kır, Kropp, onları bitişik tut, dedim kendi kendime ama yere çarptığım sırada bacaklarım o oyuncak askerlerinki gibi kaskatıydı. Sağ bileğim kumda ters döndü. İlerlemeye çalışınca paraşüt üstüme kapandı. Ben yerde yuvarlanırken ipeksi kumaş da beni sımsıkı sarmıştı.

Biri paraşütü üstümden çekip beni kendine çevirdi. Kafamı kaldırdığımda Ashley'nin yüzünü gördüm. Kırmızı ruju yıldızların ışığıyla mor görünüyordu. “Galiba sağ bileğimi kırdım,” dedim.

“Bakalım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Parmaklarını dikkatlice kemiklerimin üstünde gezdirdikten sonra iki eliyle ayağımı kavrayıp çevirdi.

“Ahh!”

“Muhtemelen sadece burkulmuş. Bakalım üstüne ağırlığını verebilecek misin?”

Askılarımı çözüp ayağa kalkmama yardım etti.

“Ayağını yere bas, Alfred,” dedi.

“Ahh!”

Yaklaşık otuz metre kadar önümüzde ajanlar kasalarla (ya da onlardan geri kalanlarla) meşguldü. Yere çarptıkları sırada kasalar parçalanmış; etrafa tahtaları saçılmıştı.

Ajan Dokuz kaşlarını çatarak yanımıza geldi.

“Kropp yaralandı mı?” diye sordu.

“Çok kötü değil,” dedi Ashley. “Sanırım sadece burkulmuş.”

“Kropp’un yanında kalacaksın,” dedi Ajan Dokuz, Ashley’ye.

Kasalardan arta kalanların etrafında toplanan ajanların yanına gitti. Kolumu Ashley’nin omzuna atıp ayağımı kumda sürüyerek peşinden gittik. Kumullar denizdeki dalgalar gibi ufka kadar uzanıyordu. Kızıldeniz sahillerinde yıldızların çok parlak olduğunu düşünmüştüm ama burada, çölün ortasında, onları çevreleyen karanlığı resmen yakıp kavuruyorlardı.

“Tam olarak neredeyiz?” diye sordum Ashley’ye.

“Sahra Çölü.”

Ajanlar parçalanmış kasalardan on iki tane kar aracı çıkarmıştı. Ellerindeki listeyi kontrol ediyor, araçları hazırlıyorlardı. Yine de zannımca çölün ortasında kar fırtınası beklemek pek akla yatkın değildi. Ajanlardan biri CW3XD’leri ve mermi dolu kemerleri dağıtıyordu. Diğerleri bu kemerleri alıp omuzlarına atınca aklıma Meksikalı haydutlar geldi. Abby Smith birkaç adım ötelerinde tek başına duruyordu, elinde tuttuğu elektronik cihazın mavimsi ışığı suratını aydınlatmıştı.

“Bu kar kızaklarının olayı nedir?” diye sordum.

“Onlar kar kızağı değil,” dedi Ashley. “Aslında eskiden öylelerdi. Ama modifiye edildiler. Onlara kum-kızakları diyoruz.”

Kar kayakları yerine, altına keskin kenarları aşağı bakan ince metal bıçaklar yerleştirilmişti. Ashley, birinin uzattığı kaskı bana verdi.

“Bunu tak, Alfred. Kum kızaklarının ulaştığı en yüksek hız saatte iki yüz kırk kilometre. O hızla giderken tek bir kum tanesi çarparsa ne olur biliyor musun?”

“Hayır ama bir keresinde saatte altmış kilometre hızla giden bir beyzbol topu bana çarpmış ve feci halde canımı yakmıştı.”

Kaskı kafama geçirdim. Tahmin ettiğim gibi bana küçük geldi. Kulaklarım içinde katlanmıştı.

Abby elindeki cihazı kapayıp bize yaklaştı.

“Hedefin yüz kilometre kadar doğusundayız,” dedi. Kaskı yüzünden sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. “Unutmayın, aranıza mesafe koyacaksınız, izin verilmeden 3XD’ler ateşlenmeyecek. Ajan Dokuz ve ben önden gideceğiz. Sorusu olan?”

Kimsenin sorusu yoktu, varsa bile sormakla vakit kaybetmek istemiyorlardı. Ashley hariç diğer ajanlar CW3XD’lerini sırtlarına astılar. Ashley ise kucağına alıp kum kızağını sürmek zorundaydı çünkü arkasında benim koca cüssem olacaktı. Kulağıma parazit sesi geldi, hırıltılı ses kafamın içinde girip beynimin ortasına yerleşmişti adeta. Kasklarımızın içinde telsiz teçhizatı vardı.

“İyi misin?”

“İyiyim galiba.”

Önündeki konsolda bir düğmeye basınca ışıklar yandı. Beklediğim gibi bir motor gürültüsü duyulmadı; altımdaki cihaz sadece titreşmeye başlamıştı.

“Sıkı tutun!” dedi. Kum kızağı ileri atılıp hızlanırken ben de kollarımı beline sardım. Hızlandıkça metal bıçaklar kumun üzerine çıkıyordu. Bu kum kızaklarının iki binici için yapılmadığı ortadaydı. Kırım, deri koltuğun dışında kalıyordu, bedenimin en hassas yerlerine kum girmesinden korkuyordum.

Ashley’nin omzunun üstünden bakınca hız göstergesini gördüm. İğne yüz altmış yazan yerin üzerinde geziniyordu.

Abigail Smith, hedefin doğusunda olduğumuzu söylemişti, o zaman bizim batıya gitmemiz gerekiyordu. Ama kumullar kuzey-güney doğrultusunda. Yani Sahra yolculuğumuzun yarısı havada geçiyordu. Bir dalganın tepesinden havalanıp yere çarpıyor ardından bir sonraki kumulu tırmanmaya başlıyorduk.

Çölü böyle geçmek lunaparktaki hız trenlerine binmeye benziyordu. Onlara bindiğinizde de yol, görüldüğünden daha uzun sürüyormuş gibi gelirdi. Kafamı kaldırıp Ashley’nin omzunun üstünden ileri baktım.

Diğer ajanlar durmuştu. Ufukta kumulların tepesinden yansıyan güneş ışıkları kehribar rengi kıvılcımlar saçıyordu.

Yavaşlayıp durduk. İndikten sonra kaskımın kayışını çözmeye çalıştım. Çıkarırken kulaklarımı iyice ezdi. Ajan Dokuz’u, gruptan on, on beş metre kadar ileride, daha önce hiç gündeğümü görmemiş gibi ufka bakarken gördüm.

“Neler oluyor?” diye sordum Ashley’ye. Başını iki yana sallamakla yetindi. Sakat ayağımı sürüyerek Ajan Dokuz’un yanına gitmeye başladım. Ufuktaki parıltı turuncumsu bir

kızıla dönmüştü. Ama çöldeki bu gündeğumunda bir terslik vardı. Yürüdükçe ne olduğunu anladım: Şu anda doğuya değil batıya bakıyorduk.

Bu gündeğumu değildi.

Abby Smith benim birkaç adım önümdeydi ve Ajan Dokuz onu duymuş olmalıydı. Dönüp konuşmaya başladı-ğında kadın tam arkasında duruyordu.

Ufuktaki o parıltı şimdi ateşten bir duvar gibi üzerimize gelmeye başlamıştı.

“Çok geç kaldık.”

18

“Kaç taneler?” diye sordu Abby, Ajan Dokuz’a.

“Söylemesi zor...” O koca ellerinden birini siper edip gözlerini kısarak ılık parlamasına baktı. “Otuz, bilemedin kırk lejyon.”

“Lejyon mu?” diye sordum. “Lejyon ne ki?”

Abby ona, “Hepsi bu kadar değil o zaman,” dedi.

Adam başını iki yana salladı. “Arama ekibi.”

“Neyi arama ekibi?” diye sordum.

“Onları atlatabilir miyiz?” diye sordu Abby.

“Atları parstan daha süratli ve aç kurtlardan daha azgındır; binicileri uzaklardan geliyor, yemek için acele eden kartallar gibi uçuyorlar.”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum,” dedi Abby. “O zaman çarpışacağız.” Tam döndüğü sırada Ajan Dokuz koldan tutup onu kendine çekti.

“Hayır!” dedi kızgın bir fısıltıyla. “Görevimiz hedefe ulaşmak. Bunun için hâlâ vaktimiz var.”

“Neye vaktimiz var?” diye sordum ama artık cevap falan beklemiyordum.

Turuncu ufkun rengi ateş kızılına dönmüş, artık beyaz kıvılcımlar çıkarıyordu. Yanan ateş ilerleyip gece göğünü kaplarken yıldızların da ışığı sönmeye başladı. Yüzümüze esen çöl rüzgârı fark edilir bir biçimde ısınmıştı.

“Siper almalıyız,” dedi Ajan Dokuz. “Hemen.”

Abby eliyle birtakım karmaşık işaretler yaparak diğerlerinin yanına gitmeye başladı. Adamlar hemen kum kızaklarındaki bölmeleri açıp kahverengi çadır bezlerine benzeyen bir şey çıkardılar.

Ajan Dokuz siper almamızı söylemişti ama kendisi yerinden kıpırdamıyordu. Olduğu yerde kaskatı kesilmiş, beyaz ve altın sarısı ışığa bakıyordu. Hafif esinti geçen her saniyeyle tam teşekküllü sıcak bir rüzgâra dönüşmüştü. Yer sarsılmaya başladı.

“Şey, Ajan Dokuz, siper almamız gerektiğini söylememiş miydin?”

Bir rüyadan uyanırmış gibi başını iki yana salladı.

“Evet. Haydi gel, Kropp.”

Kolumun altına alıp kum kızaklarının yanına gitmeme yardım etti. Ajanlar kahverengi çadır bezleriyle araçları örtmüş şimdi de kendileri onların altına giriyordu. Ashley bir tanesinin yanına çömelip bana, “gel” işareti yaptı.

“Alfred,” dedi Ajan Dokuz. “Bu çok önemli: Sakın gözlerine bakma. Neden korktuğunu anlayabilirler.”

Beni yere bırakınca, ben de sürünüp çadır bezinin altına girdim. Tam o sırada kolumu tutup yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

“Neyi sevdiğini de.”

O anda fena halde uğuldayıp bize kum püsküren rüzgâr yüzünden bağırarak zorunda kalmıştı. Çadır bezini üstüme kapattı. Bileğimde birinin elini hissettim, beni kenardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Kıpırdama,” dedi Ashley. “Konuşma.”

Çadır bezinin altındaki karanlık gitti, belki de benim gözlerim alışmıştı. Çünkü bir dakika sonra sağına soluna bakınan mavi gözleri gördüm. Ashley’nin, kucağında duran CW3XD’yi kavrayan parmakları bembeyaz olmuştu, işaret-parmağı tetiği okşuyordu. Ashley korkuyordu.

Fırtına şiddetlendikçe çadır bezi de dalgalanıp çarpmaya başladı. Çadıra çarpan kum taneleri gaz kaçıran şişe gibi ses çıkarıyordu. Bir şey daha duyuyordum, sanki rüzgâr aslında dalgalanan bir perdeydi ve arkasından başka bir ses geliyordu. Sesler, sadece sesler de değil, seslerin yankıları. Bizi saran çadır bezi kırmızı bir renkle parlayınca ben de titremeye başladım.

O şey her neyse artık çok yakınımızdaydı. Yaklaştıkça daha da titriyordum. Çadır bezinin altı daracık ve sıcaktı, terliyordum ama bir yandan da ateşim varmış gibi ürpermiştim. Ajan Dokuz’un uyarısı kulağımda yankılanıyordu: *Sakin gözlerine bakma! Sakin gözlerine bakma!* Beynim bir dilim İsviçre peynirine dönüşmüştü sanki; incecik ve karanlık delikli. O karanlık delikler ise korkuyla doluydu.

Uğuldayan rüzgâra karışan bir çığlık duydum. *Sessiz olması lazım*, diye geçirdim içimden. *Ashley, sessiz ol!* Oysa çığlık atan Ashley değildi; bendim.

Sanki zihnimdeki o deliklerden geçen yumuşacık ve sıcacık bir el karanlığın içinden bana uzanıyordu. Hiç düşünmeden tutup onu kollarımın arasına aldım.

19

“Alfred, geçti.”

Beni göğsümden itince kollarımı açtım. Her yanımda sızlıyordu. Çadır bezinin altındaki yarı aydınlıkta alnına düşen bir tutam saç geriye attığını gördüm.

“O neydi öyle?” diye fısıldadım çatlayan sesimle. Çılgınlıktan boğazım acıyordu. “O şey neydi öyle?”

İzin falan istemeden çadır bezini kaldırdım. Bu kadarı yeter artık, diye düşündüm. Sinirlenmişim. Cevap istiyordum. En önemli kişi dışında herkesin neyle karşı karşıya olduğumuzu bilir gibi bir hali vardı.

Çadır bezini kaldırırken kumlar döküldü. Rüzgâr etrafımızda tıpkı kar kümeleri gibi kum biriktirmişti. Ayağa kalkarken dizlerim acıyordu. Kum kızaklarının olması gereken yerde şu anda on iki tane kum tepeceği vardı. Ve bu tepecikler bütün çöldeki tek yükseltilerdi. Etraf bir masanın

üzeri gibi dümdüz olmuştu: Kumullar ve bütün o dalgalar gitmişti.

Ama gece geri dönmüş, beraberinde yıldızları ve soğuk havayı da getirmişti.

Diğerleri saklandıkları yerden çıkmış, Ajan Dokuz'un etrafında çember olmuşlardı. Sürünerek çıktığımı görünce eliyle gelmemi işaret etti. Ashley'yi bekledim. Yanakları ıslak, gözleri ise kıpkırmızıydı.

Elini tuttum. Ama hemen geri çekti.

“Ben iyiyim,” dedi.

“Ben değilim,” dedim. Elini yine tuttum ama bu sefer geri çekmedi.

Diğer ajanların yanına gittik. Nedense Abby dahil hepsi bu çemberin içinde diz çökmüştü. Gözleri yere bakıyordu ve hepsinin yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ve neden dua ayini yaptığımızı merak ettim. Ajan Dokuz ayaktaki tek kişiydi, çemberin ortasında dururken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çok ciddi görünüyordu. O çokbilmiş, haydi-hepsinin-canına-okuyalım havalarındaki ajanın bile yumruk yemiş gibi bir hali vardı.

Ashley ile bana yer açmak için kıpırdandılar. Ajan Dokuz diz çökmemizi işaret etti. Neden bilmiyorum ama ben hemen diz çöktüm, Ashley de. Elini çekince, ben de bu kez tutmaya yeltenmedim.

“En kötüsü oldu: Sırtlan mührü kırdı,” dedi Ajan Dokuz. “Ama talih yüzümüze güldü, yardakçıları bizi fark etmedi. Tahminimizce, bizi aramaları için lejyonlarını bölmüştür, böylece yerini belli edecek. Beklediği son şey cephe saldırısı olacaktır.” Derin bir nefes aldı. “O yüzden biz de tam olarak öyle yapacağız.”

Tulumunun cebine uzanıp küçük bir metal matara çıkardı. Abigail'in yanına gelip durdu. Mataranın kapağını açıp başparmağını mataranın açık ağzına bastırdı ve duymadığım bir şeyler mırıldanarak kadının alnına haç işareti yaptı. Çemberdeki heskeste aynı şeyi tekrarladı; başparmağı ıslat, mırıldan, haç işareti çiz.

Sonunda sıra bana geldi. Duraksayıp bana baktı, yıldızların altındayken gözleri hiç olmadığı kadar koyu görünüyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"*Domine, exaudi orationem meam,*" diye mırıldandı matarayı baş aşağı çevirirken. "*Et clamor meus ad te venial.*" Başparmağını alnıma bastırınca haç işareti yaptığı yerlerdeki ıslaklığı hissettim. "*In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.*"

Ashley'nin önüne geldi. Onu kutsamasını seyrederken tek bir damla kutsal suyun (kutsal su olduğunu tahmin ediyordum; başka ne olacaktı ki?) burnumdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Matarayı kapatıp tekrar cebine attı. Çadır bezlerimizi kaldırıp katlarken hiçbirimiz konuşmadık. Ashley sürekli durup topuzundan çıkan saçlarını geriye atıyordu. Elleri titriyordu. Çadır bezini katlamasına yardım ettim.

"Pekâlâ," dedim. "Bu da neydi böyle?"

Çok müstehcen bir şey sormuşum gibi sabırsızca başını iki yana salladı.

"Çok geç kaldık," dedi. "Mike Küçük Mühür'ü açtı. Artık özgürler."

"Kim özgür? Süleyman, Küçük Mühür'ün içinde ne saklıyordu, Ashley? Ajan Dokuz neden bizi demin kutsadı? Kendisi rahip falan mı?" Ağzımdan böyle çıkmıştı ama bir

rahibin BAPASIFÖ ajanı olduğunu hayal etmek benim için çok zordu. “Bu adamın olayı ne?”

Katladığımız çadır bezini alıp kum kızağındaki bölmeye geri koydu. Aynı anda hem öfkeli hem de korkmuş görünüyordu.

“Pekâlâ, sana anlatacağım. Madem seni buraya kadar getirdiler, bilmeye hakkın var. Beni öldürürlerse de öldürsünler; umurumda değil... Ajan Dokuz'un olayı ‘iblisler’, Alfred.”

“İblisler mi?”

“Kendisi bir iblisbilimci.”

Böylece üç binyıldır Babil'in Kutsal Kâsesi'nin, yani Süleyman'ın Küçük Mührü'nün içinde neyin hapsedildiğini öğrenmiştim.

“İblisler mi?..” dedim. “İblisler. İşte bu harika. Gerçekten şahane.”

20

Yine kum kızağımıza atladık ve çok geçmeden hız göstergesi yüz yetmişe dayandı. Kum tepeleri olmayınca daha hızlı gidiyorduk. Sahra Çölü'nden geçiyorduk ama burası Ölüm Vadisi'nden farksızdı.

Kaskımın içindeki telsizden sürekli ajanların, özellikle Abby'nin sesi geliyordu. SALPRO'yu gözden geçiriyordu. Bunun, "Saldırı Prosedürü" anlamına geldiğini düşünüyordum. "Salınma Protokolü" de olabilirdi elbette ama içinde bulunduğumuz durum düşünülünce bu daha düşük bir ihtimaldi.

"İki grup!" dedi Abby. "Birinci grup, yan taraftan Sırtlan'a sahte bir saldırı düzenleyip İU'larını üzerine çekecek. İkinci grup ise doğrudan Sırtlan'a saldırıp mührü geri alacak!"

Abby ayrıca, Mike'ı Ajan Dokuz'a bırakmamız konusunda kesin talimat verdi. Sonuçta gruptaki tek iblis uzmanı oydu. Bana kalırsa ihtiyaçları olan şey, Mike Arnold gibi iblislerin hakkından gelebilecek bir uzmandı.

Sonra kimin hangi grupta olacağını söyledi. SALGÜ-1'de (Saldırı Gücü Bir, diye tahmin ediyordum ama BAPASIFÖ beni her an şaşırtabilirdi) Sam, Betty, Todd, Bill, Carl ve Agnes olacaktı. BAPASIFÖ çalışanlarının hepsinin ismi tek heceliydi. Kadınsanız isminiz iki ya da üç heceli olabilirdi. Özellikle de Abigail Smith gibi önemli biriyse.

Geriye kalan Bert, Ken, Yule, Ashley, Abigail ve Ajan Dokuz ise SALGÜ-2'yi oluşturacaktı. Koca kışım Ashley'nin kum kızağının arka koltuğunda yolculuk ettiğinden bu durumda ben de SALGÜ-2'de olmalıydım.

Bir süre sonra ufuktaki o turuncu parlama yine belirdi ve kaskımın içindeki konuşma sesleri kesildi. Beynim yine İsviçre peyniri kıvamına gelmişti. Bir insanın, BAPASIFÖ ajanı olsa bile, mutlak dehşet bir testere gibi içini yarararak geçerken bu koşullarda nasıl savaşılabildiğini merak ettim.

Ashley kum kızağını yavaşlatınca SALGÜ-2'yle birlikte geride kaldık. Birinci grup hızla, bir Noel ağacı gibi beyaz kıvılcımlar saçan ufka atıldı. 3XD'lerinin dipçiklerini baldırlarının üstüne koyup namlularını kırk beş derecelik açıyla havaya kaldırdılar.

Ajan Dokuz'un, "Onlar çatışmaya girinceye kadar bekleyin," dediğini duydum.

Durduk. Ajan Dokuz hemen yanımdaydı. Kaskının vizörü açık olduğundan yüzünde parlayan iblis ateşini görebiliyordum.

"Benimki nerede?" dedim elindeki 3XD'yi işaret ederek. "Ne ateşliyor? Kutsal su mu?"

"Umarım çok daha güçlü bir şeydir," dedi. Sonra ansızın, "Başladı," dedi.

Vizörünü kapadı. Turuncu parıltıya baktığımda, yay çizerek yaklaşan gruptan açılan kırmızı ateşi gördüm. Ateş ona değince, turuncu parlaklığın üstünde siyah bir gözyaşını ya da deliği andıran bir şey açılıverdi, birkaç saniye sonra da kapandı. Bir anda hızla öne atıldığımızdan kafam geriye savrulduğu için uzun uzun görememiştim. Sola döndükten sonra hızımız iki yüz ona kadar çıktı. Savaşa yaklaşıyorduk ama Ashley'nin omzunun üstünden baktığımda turuncu parıltının güneyde bir nokta gibi kaldığını gördüm.

Turuncu renk kızıla dönerken Abby Smith telsizine bir şeyler bağırmaya başladı ve hep birlikte durduk. Otuz metre kadar ileride yan yatmış bir kum kızağı vardı. Daha yakınıımızda ise BAPASIFÖ ajanlarından biri, sağ elinde 3XD silahı ile sürünerek bize yaklaşıyordu. Ashley, üstünde kırmızı bir X olan çantayı kaptığı gibi kaskını çıkardı ve sürünen adamın yanına koştu.

“Ashley!” diye seslendi Abigail. “Buna vaktimiz yok.”

Yerdeki adam da kaskını çıkarmıştı. Carl'dı, hani şu dev gibi olan, uçakta konuşurken Mike'ı havaya uçurmaktan bahseden. Salya sümük ağlayıp küfürler savuruyordu, yüzü ıslak kumla kaplıydı. Ashley omzuna dokununca bağırıp dayak yemeye alışmış bir köpek gibi büzüldü. Yaklaştığımızda Carl'ın gözlerinin yerinde olmadığını gördüm. Gözlerinin yerinde artık yalnızca boş gözyuvaları vardı.

Ashley de benimle aynı anda fark etmiş olacak ki nefesi kesilerek hızla geri çekildi.

“Yapmam, yapmam, yapmam, geliyorlar, geliyorlar, GELİYORLAR!” diye bağırды Carl. Top gibi kıvrılıp elleriyle yüzünü kapadı. Gözyuvalarını ilk fark ettiğimde, iblislerin onun gözlerini oyduğunu sandım. Ama Carl boş

gözyuvalarını deliler gibi tırmalamaya devam edince gerçek kafama dank etti: Gözlerini kendisi oymuştu.

Yanımda duran Ajan Dokuz, “Neden gözlerinin içine bakmamanı söylediğimi anladın mı?” dedi.

21

Ajan Dokuz, Ashley'nin elindeki ilkyardım kutusunu alıp içinden parlak bir alet çıkardı. Ashley'nin helikopterdeyken bende kullandığının aynısıydı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ashley.

“Ona sakinleştirici veriyorum,” dedi Ajan Dokuz. “Yoksa kendini paramparça edecek.”

İğneyi Carl'ın koluna batırdı. Adam iki saniye içinde kendinden geçerek sırtüstü uzandı. Ajan Dokuz kutuyu Ashley'ye geri verdi.

“Hemen yaralarıyla ilgilen,” dedi. Adamın elindeki 3XD'yi alıp bana uzattı.

Bir an tereddüt ettikten sonra silahı ondan aldım. Tüfek beklediğimden daha hafifti. En fazla bir süpürge kadardı.

Ajan Dokuz, Carl'ın yanına çömelip şarjör kemerini söküp bana verdi.

“Unutma, Kropp, cephanemiz sınırlı.”

Sorun değil, diye düşündüm. Benim de sınırlarım belli.

Şarjör kemerini alıp omzuma, 3XD'yi de sırtıma astıktan sonra, ağrıyan sağ ayağımı kumda sürüyerek kum kızağının yanına geldim. Ashley kolunun altına sıkıştırdığı ilkyardım kutusuyla yanıma koşarken elindeki kanlı eldivenleri çıkardı.

Güneybatıya doğru yol alırken Ajan Dokuz en öne geçmişti.

Kaskımın içindeki sesi uzaklardan geliyor gibiydi. “Başka bir ajanın çatışmadan kaçtığını görürsek durmayacağız.”

Anlaşılan çatışma sona eriyordu. Başlarken açılan ateşle gökyüzü 4 Temmuz kutlamalarındaki havai fişek gösterileri gibi aydınlanmıştı. Şimdi ise çok nadiren ateş ediliyor ve turuncu parıltının üstündeki delikler çok daha az göze batıyordu. SALGÜ-1'in ya mermileri ya da personeli tükeniyordu.

Vizörümün arkasındaki gözlerimi kırptırdım çünkü kumun üstünde, gökyüzündeki ışıkların yansımaları gördüm. Sanki çatışma devasa bir gölün üzerinde gerçekleşiyordu.

Derken, bir ateş topu, çatışmanın yaşandığı yerden ayrılıp üzerimize gelmeye başladı. Biz saatte iki yüz on kilometre hızla gidiyorsak bu şey üç misli hızla hareket ediyordu.

“Odaklan, odaklan, odaklan!” Telsizden birinin sesi duyuldu. Ajanlar kum kızaklarını kaydırarak durdurup bir çember oluşturdular. Hepsi birden araçlardan inip çemberin içinde tek dizlerinin üstüne çömeldiler ve 3XD'lerini gökyüzüne çevirdiler.

Ben de Ashley'nin yanına çömelip silahımı yukarı çevirdim ama doğrusunu söylemek gerekirse kendimi çok gülünç hissediyordum. Bir iki defa karnavala gitmiş, sağa sola giden plastik ördekleri vurmaya çalışmış ama bir kere bile isabet ettirememiştim. Ama belki de iblis ateşinden korunmak,

orantısız bir kafası olan pelüş maymun kazanmaktan çok daha iyi bir motivasyon kaynağı olabilirdi.

“İşaretimle birlikte...” dedi Ajan Dokuz.

İşaretparmağımı tetiğin soğuk metaline bastırdım. Alnımdan inen ter gözlerimi yakıyordu ama kask yüzünden terimi silemiyordum; bu yüzden kaskımı çıkaracak da değildim. Kumların üstünde iki büküm olmuş Carl’ın görüntüsü zihnimde henüz çok tazeydi.

“Nişan al!” diye bağırdı Ajan Dokuz.

“Ateş, ateş, ateş serbest!” diye bağırdı bir başkası.

Çevremdeki bütün 3XD’ler ateşlendi ve gecenin karanlığı kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Tetiği çekince tepen silah omzuma yapıştı, neredeyse beni kıştıstı yere serecekti. Çok iyi nişan almadım –karnavaldaki ördek avımın çılgınca bir tekrarı gibiydi– sadece namluyu yukarı kaldırıp tepemde hareket eden şeylere ateş ettim. Gökyüzünden sıcak hava dalgaları akın akın üzerime geliyordu.

Onları şimdi görmüştüm. Ve bu görüntü içimde, silahımı atıp can havliyle kaçma dürtüsü uyandırmıştı.

Binlerce iblis –belki on binlerce– üzerimizde uçuşuyor, pike yapıyor, dalışa geçiyor, bir an duruyor, göz açıp kapayana kadar uzaklaşıyordu. Işıldayan cüppeli adamlara benziyorlardı. Kanatlarından ateşler saçan yaratıklara biniyorlardı. Yaratıkların kanat genişlikleri en az üç metreydi, kocaman açılmış ağızları dev dişlerle doluydu. Aslanlar, kaplanlar, ayılar ve görünce tanıyabildiğim bütün hayvanları gördüm. Bana arabaların yolda çarpıp öldürdüğü hayvan leşlerini hatırlattılar: Bir zamanlar canlı olduklarını bilirdiniz ama şimdi eski hallerinin çarpık ve bükülmüş versiyonlarından ibarettiler.

Çıglıkları, kükreyen rüzgâra ve lanetlenmiş olanların fısıltılarına karışıyordu.

Ama çizgi roman ya da filmlerde gördüğünüz tipik iblisler gibi değillerdi. Gargoyllara, kel kafalarından boynuzları çıkan yabalı, küçük sırtkan adamlara benzemiyorlardı. Bu yaratıkların binicileri en az iki metre boyundaydı. Uçlarındaki ateşin hiç sönmediği kılıçları, mızrakları ya da sopaları vardı. Onları bu kadar yakından görünce şu turuncu ve kızıl ışığın aslında iblislerden çıktığını anlamıştım. Gözlerinden ve ağızlarından çıkıyordu.

Bazılarının başlarında alevler içinde olan taşları vardı, bunların gözlerinden yayılan ışık taşsız olanlarınkinden çok daha sert, saf ve parlaktı. Işık yüzünden yüzlerini görmem imkânsızdı ama görmeye de can atmıyordum zaten.

Telsizden Abby'nin telaşla çatlayan sesini duydum: “Üs Bir, Üs Bir, Müdahale takımı bildiriyor. Alfa seviyesinde bir ihlal durumu söz konusu. Tekrar ediyorum. Alfa seviyesinde ihlal. Bulunduğumuz koordinatlara hava desteği istiyoruz!”

Tetiğe bastıkça 3XD ateş etmeye devam ediyor, tepme yüzünden omzum acıyordu. Şarjörüm bitince yenisi için elimi kemere attım. Ama şarjörü silahtan nasıl çıkaracağımı bilmediğim için tutup çekmeye çalışırken çok kıymetli saniyelerimi harcadım.

Gürültü korkunçtu; uçan leşlerin çıglıkları, uğuldayan rüzgâr, kaskın telsizinden duyulan çıglıklar ve parazit, 3XD'lerin patlamaları. Bir mermi iblislerden birine isabet ettiğinde, iblis parlak bir patlamayla paramparça oldu ama sadece birkaç saniyelğine. Dehşet içinde onun tekrar bir araya gelerek bütün oluşunu izledim. Ajan Dokuz'un uçaktaki sözleri aklıma geldi: Yaşamayan şey öldürülemez.

Tek umudumuz onları engellemekti ama cephanemiz sınırlıydı. Sonra ne olacaktı?

En sonunda şarjörü çıkarma düğmesini buldum. Kumun üstüne düşünce yenisini takıp yine tetiğe asıldım. Tam o sırada bir sürü iblis iyice yükselip çölün kadifemsi gökyüzünde gözden kayboldular.

Kulağımda bir ses duydum. “Ateşi kes! Ateşi kes!”

Gürültü dindiğinde duyabildiğim tek şey kaskımın içindeki nefes alma sesimdi. Fısıltılar da dinmişti ama zihnimin içinde hâlâ yankılandıklarını duyabiliyordum. Tepemizde iç içe geçen daireler çizerek dönüyorlardı ve her biri diğerinin zıt yönüne hareket ediyordu.

Rahatsız edici sessizlik müthiş bir gürültüyle bozuldu, kalbimin teklediğini hissettim. Ashley kolumdan tutup yaklaşık üç futbol sahası uzaklıkta toplanan iblisleri işaret etti. Bir şey çölü yavaşça geçip üzerimize doğru geliyor, bir yandan da bağıırıyordu.

Yanımda duran Ajan Dokuz, “Dokuzuncu Ruh, Paimon’a, Lucifer’e sadık Muhteşem Kral’a, tekhörgüçlünün üzerinde Ademoğlu formunda oturana dikkatle bakın,” diyerek bir şeyler mırıldandı.

Neden bahsettiğini ya da tekhörgüçlünün ne olduğunu kesinlikle bilmiyordum ama her neyse kulağa pek hoş gelmiyordu. Ajan Dokuz ayağa kalkınca biz de kalkıp, bağırın şeyin gelmesini bekledik.

Kocamandı. Boyu, toynaklarından tepesi düz kafasına kadar yaklaşık üç metre kadardı. Kırmızı gözleri şişmişti, kalın ve bir ağaç dalı kadar eğri boynunun ucundaki açık ağzından köpürmüş salyaları sarkıyordu.

“Tekhörgüç falan değil,” dedim. “Bildiğin deve.”

Oluşturduğumuz çemberin uzağında durdu. Ama bağrımları bitmek bilmiyordu. Korkunç yaratık fena halde acı çekiyordu.

Ön hörgücünün üstündeki erkeksiluetinin, demin üstümüzde uçuşan iblisler gibi parlak bir yüzü vardı. Bir kızı andıracak kadar zayıftı, kocaman gözleri, düzgün bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Başında parlayan tacın tepesinden kırmızı, sarı, turkuvaz ve yeşil ışık huzmeleri saçılıyordu.

Karanlık bir siluet, canavar devenin arkasından kuma indi. O yavaşça bize doğru yürürken Ajan Dokuz, “Durun, durun,” diye fısıldadı. Kaskını çıkarmıştı, biz de onun gibi yaptık.

Bize doğru yürüyen kişi, normal boyutlarda bir adamdı, alevler içinde bir kılıcı, yanan bir asası ya da öyle bir şeyi yoktu. Başında taç falan da yoktu. Önü açık, beyaz bir cüppe vardı üstünde. Altındaki haki pantolonu ve Lacoste tişörtü görebiliyorduk.

Ah, hiç çikleti eksik olur mu?

“Selam, çocuklar, nasıl gidiyor?” diye sordu Mike Arnold.

22

“Michael,” dedi Abigail.

“Abby Smith. Seni görmek ne güzel! Karargâhta söylenenler umurumda değil, benim kitabımda hâlâ çok başarılı bir saha ajanısın. Bu arada o tulumun içinde muazzam görünüyorsun!”

Ajan Dokuz’a döndü. “Senin de burada olacağını tahmin etmiştim, peder. Sonuçta bütün kariyerinin doruk noktası sayılır. Bana teşekkür etmene gerek yok.”

Sonra beni gördü. “Al Kropp! Tanrım, gerçekten sen misin? Vay canına, evlat, doğaüstü felaketlerin Forrest Gump’ı gibisin. Her yerde karşıma çıkıyorsun!”

Ellerini birbirine vurdu. “Pekâlâ! Bu kadarcık mı? Son üç bin yılın en büyük ihlali için getirdikleriniz bunlar mı? Doğrusunu söylemek gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım.”

“Hayal kırıklığına uğrayan bir tek sen değilsin, Michael,” dedi Abby Smith.

“Eskilerin dediği gibi, omlet yapmak istiyorsan birkaç yumurta kırmak zorundasın.” Avuçları bize bakacak şekilde kollarını yanlara açtı.

İşte o zaman parmağındaki yüzüğü, sağ elindek Süleyman'ın Büyük Mührü'nü gördüm. Normal bir alyansın iki misli kalınlıktaydı ve bakırımsı bir renkle parlıyordu.

“Ne istediğini söyle, Michael,” dedi Abby.

“Ah, ne istediğim önemli değil, Abby,” dedi Mike. “Başkalarının ne istediği de önemli değil. Önemli olan, neye ihtiyaç duyduğumuz.”

Abby ve Ajan Dokuz şaşırmış gibi birbirlerine baktılar.

“Bakın, sizi o kadar zorlamayacağım,” diye devam etti Mike. “Böyle olması aslında çok yazık ama bazen gerekli olan da budur. Tıpkı buradaki iblisler gibi. Devenin üstündeki, tiroid sorunu olan yeni dostum Paimon. Hepsini serbest bıraktım ve öfkeden kızarmış durumdalar. Sözlerimi mazur görün. Üç bin yıldan beri kuş kafesi boyutlarında bir hücrenin içine tıkılmışlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi insan öyle bir yer de hırçınlaşabiliyor.”

“Yeter,” dedi Ajan Dokuz. Sesi saygısız çocuğu karşısında sabrını yitiren bir babaninki gibi çıkmıştı. “Ne istiyorsun, Arnold?”

“Ah, ondan biraz daha fazlası, peder. Ben tarihin radarında yalnızca önemsiz bir noktayım.”

“Michael, uzlaşmaya hazırız,” dedi Abby. “Ama sen işleri daha da zorlaştırıyorsun.”

“Bu uzlaşma değil, Abby. Uyandırma çağrısı. Bilirsin ya Ruslar’ın Sputnik’i fırlatması gibi. Hoşuna gitse de gitmese de dünya, elindeki kılıçları daha yararlı şeylere dönüştürmek zorunda kalacak.”

Salyalı dev dişleri olan canavara doğru yürüdü. Kral Paimon’a dönüp başıyla bizi işaret etti.

“Öldür şunları, Paimon,” dedi. “Hepsini öldür.”

23

Ajanlardan biri –galiba Bert– 3XD'sini kaldırdı. Paimon sağ kolunu kaldırıp Bert'e doğru elini açtı. Açık elinden bir tür ölüm ışını, yıldırım ya da cehennem ateşi çıkmasını bekledim.

Onun yerine elini kapadı ve Bert etrafa dağıldı. Yani vücudu oyun hamurundan yapılmış gibi büzülüp bir anda patlayıverdi.

Ekip 3XD'leriyle ateş etmeye başlayınca patlama sırası şu Paimon zımbırtısına gelmişti. Mermiler vücuduna saplanıp onu parçalara ayırıyor ama saniyeler içinde Paimon tekrar bir araya geliyordu.

Başımın üstündeki sıcak hava dalgasını hissettim. Bütün iblis ordusu tepemize iniyordu.

Başımı indirdiğimde Mike'ın deveye bindiğini, serap ya da vaha ya da her neyse ona ilerlediklerini gördüm. Hiç

düşünmeden en yakındaki kum kızağına atladığım gibi peşlerine takıldım.

Koca cüssesine rağmen deve oldukça hızlı hareket ediyordu. Gazı köklediğim gibi hızım iki yüz yirminin üstüne çıktı. Araç dağılacakmış gibi titriyordu. Belki de kızaklar yerinden çıktıkça beni de gidonun üstünden ileri fırlatır diye bekliyordum.

Aracın önü bir şeye takılınca kendimi havada, zemin-den bir metre kadar yukarıda, pürüzsüz ve parlak, kumdan ziyade buza benzeyen havada buluverdim.

Karnımın üstüne düştükten sonra iki metre kadar kayıp sonunda durdum. Ayağa kalktığımda botlarım bu tuhaf zeminde kayıyordu. Etrafıma bakındım.

Mike sonradan yapılmış bu platform ya da sunak gibi şeyin üstünde durmuş, çevresine on iki kadar cüppeli adam toplamıştı. Ajan Dokuz'un bahsettiği Bedeviler bunlar olmalıydı. Kahrolası deve gitmişti.

Sunağın önündeki ahşap platformun üstünde üstü açık, bakır bir maşrapa vardı. İblislerin üç bin senedir tutsak edildiği Kutsal Kap'tı sanırım.

Elimde 3XD tüfeğimle ona yaklaşırken cama benzeyen zeminde hâlâ hafifçe kaymaya devam ediyordum. Benim geldiğimi görünce Mike gülmeye başladı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu bağırarak. "Cam! İblis'lerin ateşi kumu yaktı. İnanabiliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim. Beni bütün bunların içine sürükleyen ve bir sürü insanın ölümüne neden olan Mike Arnold'a söyleyecek bir şeyim kalmamıştı.

Ya o yüzüğü ondan alacak ya da almaya çalışırken ölecektim.

3XD'mi kaldırdım –cephane konusunda dikkatli olmanın canı cehenneme– ve bir anda Bedeviler'in cüppelerinin altından Uzi'ler çıktı.

“Neyse ki Mühür, kendisini taşıyan kişiyi kötülüklerden korumayı biliyor,” dedi.

Adamlarından birine bir şeyler fısıldadı. Bacağıma darbe yemeden hemen önce Uzi'lerden birinin namlusunun parladığını gördüm. Ayağım yerden kesilince kırımın üstüne düşüverdim. Bu düşüş en az kurşun kadar canımı yakmıştı.

Zorlanarak ayağa kalktığımda topuklarımın üstünde sallanıyor, bacağımdan süzülen kanı hissedebiliyordum.

Dişlerimi sıkıp 3XD'mi kaldırarak Mike'a yaklaşmaya çalıştım.

İkinci mermi sağ omzuma girince kolum savruldu. 3XD yere düştü. Dizlerimin üstüne kapaklanıp sol elimi omzunda yanan yere bastırdım.

“Öyle kal, Al,” dedi Mike. “Söz veriyorum hemen bitecek.”

Başımı kaldırıp ona bakarken gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Mike platformdan inip bulunduğu yere geldi. Belindeki 9 mm'lik Glock'u çıkarıp alnıma nişan aldı.

“Elveda, Al,” dedi.

24

Tetikteki parmağı gerilirken ansızın donup kaldı. Arkamdaki bir şey dikkatini çekmişti. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

“Ahhh, kahretsin!” dedi.

Arkama döndüğümde iki şey gördüm: Doğudan güneş yükseliyor ve bir siluet bize yaklaşıyordu. Daha doğrusu elli kadar siluet. Birbirlerine yakın uçuyor, altlarındaki namlulardan turuncu alev topları püskürtüyorlardı.

Bunlar çarpışma sırasında Abigail Smith’in hava desteği için çağırdığı Apache savaş helikopterleriydi.

İleri atılıp bütün ağırlığımda Mike’ın dizlerine vurdum. Gerileyip camın üstüne düşünce acıyla bağırdı.

Tepesine çıkıp yumruğumu sırtıtan, çiklet çiğneyen, espriler yapan ağzının ortasına indirdim. Silahını elinden kaptığım gibi çenesinin altına dayadım.

“Yapsana,” diye fısıldadı. Ağzının kenarından sızan kan çenesinden damlıyordu.

Ama tetiği çekmedim. Boştaki elimle yüzüğü tuttuğum gibi çekip parmağından çıkardım.

Bedeviler yanımıza gelmiş, şaşkınlıkla bağırıp duruyorlardı. Bazıları bana, bazıları Mike’a bağırıyordu ama artık bir önemi yoktu çünkü yüzük artık bendeydi.

Mike’ın üstünden çekilince ayağa kalkmaya uğraşmadım. Hem zemin çok kaygandı hem de çok kan kaybettiğim için başım dönüyordu. Zonklayan sırtımın üstüne yatıp aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım.

Apache helikopterler üşüşen iblis sürüsünün üstüne çullanıp ateş ederken güneş ışıkları da kızıl ve sarı renkleriyle bu itiş kakışın arasından süzölmeye devam ediyordu.

İblislerin kamikaze gibi saldırmaya başladığını gördüm. Ateş topuna dönüşüp helikopterlere çarpıyorlardı. İlk başta Apache’ler bu darbeleri savuruyor gibi görünse de az sonra çok şişmiş balonlar gibi patlayıveriyorlardı. Çivit mavisini gökyüzünde küçük güneşler, süpernova patlamaları meydana geliyordu sanki.

Yüzüğü parmağıma taktım.

“Bırakın onları!” diye bağırdım bedevilere. Süleyman’ın Mührü’nün iblislerden başka şeyleri kontrol edip etmediğini bilmiyordum. Ama işe yaramıştı. Karşı çıkmadan ellerindeki Uzi’leri bıraktılar. Onları kontrol edemesem bile en azından neyi kontrol ettiğimi biliyorlardı.

Yüzümü çatışmanın olduğu yere dönüp yumruğumu kaldırarak yüzüğü iblislere tuttum. Avazım çıktığı kadar bağırımaya başladım: “DURUN! KESİN! BIRAKIN! ARTIK PATRON BENİM! BİZİ RAHAT BIRAKIN!”

Hiçbir şey olmadı. Çatışma devam ediyordu. Belki de yanlış elime takmıştım.

Yüzüğü parmağımdan çıkardığım sırada Mike Arnold üstüme atıldı.

Dizini sırtıma geçirip beni öne itti. Yüzük elimden fırlayıp pürüzsüz zeminde kaymaya başladı. Mike üstüme çıkıp suratımı yere vurdu.

“Ah, Tanrım,” diye soludu Mike kulağıma. Onu üzerimden atıp yüzüğün peşinden gittim.

Yüzüğe Mike’tan önce ulaştım çünkü o yerinden hiç kıpırdamamıştı. Benim görmediğim bir şeyi gördüğünü anladığımdaysa artık çok geçti.

Yüzük, yedi metrelik bir iblis olan Paimon’un ayaklarının dibinde durmuştu. Tam alacağım sırada Paimon yüzüğü kaptı.

Ve ben dünyanın en aptalca şeyini yaptım: Gözlerinin içine baktım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Sırtlan Avı

Orijinal Mesaj

Kime: Kova

Kimden: ChiCubsFanı

Konu: ÇOGİ Ütopya Op

Ekteki brifing raporunu oku. Kahrolası velet bir sürü şeye mal oldu! KM bende. Trenle Barselona'ya geçiyorum.

Acil yardım talep ediyorum.

İmdat.

ChiCubsFanı

Ek.(ÇOKGİZLİÜTOPOP.DOC)

Kime: ChiCubsFanı

Kimden: Kova

Konu: ÇOGİ Ütopya Op

Yeni emirler gelene kadar yeraltına çekilin. Durum çok belirsiz ve İU'ların niyetini bilmiyoruz. Bulunduğum yerdeki yetkililerle gerekli konuşmaları yapmaya çalışacağım. Yeni talimatlar gelene kadar dayanmaya çalış ama hiçbir koşulda kimseyle temasa geçme.

Dokuzuncu Madde protokollerinin uygulanmasından kaçınmak için sevdiklerini saklamayı öneririm.

Kova

25

“Alfred? Alfred Kropp, beni duyuyor musun?”

“Evet.”

“Alfred, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Gözlerini yavaşça açmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Denerim.”

“İşte oldu. Çok aydınlık geliyor mu, Alfred? Işıkları kısıabiliriz.”

“Gözlerimi açık tutmak zorunda mıyım?”

“Sadece birkaç dakika, mümkünse.”

“Peki.”

“Beni görebiliyor musun, Alfred? Yüzümü görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Beni tanıdın mı?”

“Evet.”

“Peki, ismimi hatırlıyor musun?”

“Ben... ben emin değilim...”

“Sorun değil. Burada kesinlikle güvendesin. Alfred, benim adım Dr. Abigail Smith. Şimdi hatırladın mı?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Gerçi tanıdık geliyorsunuz. Neden ellerimi hareket ettiremiyorum?”

“Kendi güvenliğin için seni bağlamak zorunda kaldık.”

“Ya burnumu kaşımak zorunda kalırsam?”

“Burnun mu kaşınıyor?”

“Hayır, gerekirse diye sordum... İsminizi hatırlayabildiğimden emin değilim, hanımefendi ama yüzünüz çok tanıdık, en azından birilerini andırıyor. Burası neresi?”

“Şirket karargâhındasın, Alfred.”

“Ne şirketi?”

“BAPASIFÖ. BAPASIFÖ'yü hatırlıyor musun?”

“Hatırlamalı mıyım?”

“Evet, gerçi hatırlamak istemeyebilirsin de.”

“Ah, istemediğim hiçbir şeyi hatırlamak istemem. Arkanızda duran şu devasa adam kim?”

“Onun adı Ajan Dokuz.”

“Tuhaf. Neden yatakta yatıyorum? Hasta mıyım?”

“Bir hücum... maruz kaldın.”

“Nöbet gibi bir şey mi?”

“Öyle de diyebilirsiniz.”

Abigail Smith isimli kadın gülümsedi. Bembeyaz dişleri vardı. Annem, dişlerine bakarak insanlar hakkında pek çok şey anlayabileceğini söylerdi.

“Annem nerede?”

Kadın dönüp Ajan Dokuz isimli tuhaf adama baktı. “Alfred,” dedi. “Annen dört sene önce öldü.”

“Öyle mi?”

“Korkarım evet.”

“Bunu bilmem gerekiyordu, değil mi?”

“Hafızanın zamanla geri geleceğini umuyoruz.”

“Bana yalan söylemediğinizi nereden bileceğim?”

Uzun boylu adam önce çıkınca, “Galiba hayatımda gördüğüm en çirkin adamsın. Şu kepçe kulak olayın nedir?” dedim.

Hiçbir şey söylemeden gülümsemekle yetindi.

“Dişlerin, Dr. BAPASIFÖ’nünkiler kadar güzel değil. İkinciniz de annem öldüğü için mi siyah giyindiniz?”

“Alfred,” dedi adam. “Sana şimdi bir isim söyleyeceğim, bana onu hatırlayıp hatırlamadığınızı söylemeni istiyorum.”

Abigail Smith, “Bunun için henüz çok erken olabilir,” dedi ona.

Adam onu duymazdan geldi. Yüzüme eğilip, “Alfred, hatırlamanı istediğim isim Paimon,” diye fısıldadı.

Kollarım bağlı olduğu yerde titremeye başladılar. Gözlerime ulaşmak için yatağımı tırmalıyordum. Ağzım açıldı ama hiç sesim çıkmadı: Kafamın içinde bir uğultu yankılanıyordu. Midem ağzıma geldi ve tertemiz yastık kılıfının üstüne yeşil-kahverengi bir şeyler kustum.

Abigail Smith iç geçirdi. “Henüz erken olduğunu söylemiştim. Burayı temizlemesi için birini çağır.”

Adam gidince kadın bana yaklaşp yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine bakmam için beni zorladı. Nefesi tatlı kokuyordu, meyankökü gibi.

“Alfred, Alfred, her şey yoluna girecek. Benimle kal, Alfred. Gitmene izin vermeyeceğim, söz. Gitmene izin vermeyeceğim. Gözlerime odaklan, Alfred, gözlerime. Seni burada bulamaz, anlıyor musun? Beni anlıyor musun, Alfred?”

Başımla onayladım. Yavaş yavaş gevşedim ama kusmuğumun kokusu beni rahatsız ediyordu. Yüzümü bırakıp bir yerlerden havlu buldu. Kafamı kaldırıp yastık kılıfını sildi. Kusmuklu kısmı alta gelecek şekilde çevirdikten sonra başımı yine yastığın üstüne koydu.

“Güvendesin, Alfred, hiç şüphen olmasın. O burada değil.”

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun. O burada. Her zaman burada olacak.”

26

Kepçe kulaklı iri adam elinde temiz bir yastıkla içeri girerken, üstünde beyaz laboratuvar önlüğü olan bir adam da onun arkasından geliyordu.

“Bir doktor daha,” dedim. “Harika. Hastalığım ne kadar kötü?”

Doktor nabzımı ölçtü, vücuduma dokunup cefkeneriyle gözlerime baktı. Tansiyonuma baktıktan sonra biraz kan örneği aldı. Küçük feneriyle gözlerimin içine baktığı zamanlar dışında benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Ajan Dokuz’a başıyla selam verip tek kelime etmeden odadan çıktı. Abigail Smith yeniden başucuma geldi. Omzunun üstünden sarkık kulaklı Ajan Dokuz’a baktım. “Onun hikâyesi ne?” diye sordum.

“Ajan Dokuz iblisbilimcidir; tarihçesi, karakteristikleri, sınıflandırmaları ve ele geçirmeleri konusunda bir uzmandır. Alanının en iyisidir.”

“Demek bu yüzden buradayım. İçime şeytan mı kaçtı?”

“Tam öyle sayılmaz,” dedi adam. “Sen gözlerini açtın. Cehenneme açılan pencereye baktın, Alfred. Masallara ya da şiirlere konu olan alev, kükürt ve etrafta sonsuz acılarla kıvranan ruhlardan bahsetmiyorum; cehennemin gerçek görüntüsünden bahsediyorum: Cennetten mutlak ve geri dönüşü olmayan o kopuşa. Böyle bir deneyimin neye benzediğini bilemem ve umarım sen de hatırlamazsın.”

Abigail Smith, “Alfred, onun hâlâ burada olduğunu söyledi,” dedi adama.

“Belki de öyledir,” dedi Ajan Dokuz. “Hiroşima bombası, kurbanlarının izlerini kaldırımlara çıkarmıştı.”

“Bu hiç iyi değil,” dedim.

“Bilakis,” dedi adam. “Bu çok iyi oldu. Bedenin ve zihnin zarar görmeden kurtuldu. Ekibin çoğunluğu için aynı şeyi söyleyemem.”

“Şey,” dedim. “Herkesten kastın nedir bilmiyorum ama hafızamı kaybettiğim, tepeden tırnağa bandajlar içinde bulunduğum, bir hastane yatağına bağlı olduğum ve iblis hakkında dünyanın en doğal şeyiymiş gibi (kelebekler ya da Honda marka arabalar gibi) konuşmamıza bakarsak, zarar görmediğimi pek söyleyemeyeceğim.”

“Bence hafızan zamanla yerine gelecek, bedenin de çabucak iyileşecek. Düşmüş olanın gözlerine bakan diğer kişi öldü. Çölde uyandı ve kendi kalbini yerinden çıkardı.”

“Peki, bu ne anlama geliyor? Hayatımın sonuna kadar bu yatağa bağlı mı kalacağım?”

İkisi de bir şey söylemedi. Bunu, kesin bir evet ile belki sınırında bir cevap olarak yorumladım.

“Serbest bırakıldıklarından beri onlara bakabilen kimse kendi hür iradesine sahip olamadı,” dedi Ajan Dokuz.

“Ne demek, ‘serbest kaldıklarından beri’?”

“Süleyman’ın Büyük Mührü’nü alıp ortadan kayboldular.”

“Bu iyi bir şey, öyle değil mi?”

“Mühür onları kontrol etmenin tek yolu, Alfred. Şimdi ise Pai... yani iblis bizzat kontrol ediyor her şeyi. Mührü geri almalıyız yoksa bütün dünya, lanetlenmiş olanın iradesine boyun eğecek.”

“Anlamadım.”

“Başlangıçta, Alfred, bir savaş oldu.” Uzaklara bakan dalgın gözlerinde hüznün vardı. “İnsanoğlundan, yeşil alanlardan, keşfedilmemiş denizlerden önce. Henüz hiçbir şey yaratılmamışken, hatta Zaman’ın kendisinden bile önce korkunç bir savaş vardı. Bugün gördüğün varlıkların kaybettiği bir savaş. Ölümlülerin Excalibur adını verdiği Kılıç’la Başmelek Mikail, cennetteki salnata başkaldıranları alaşağı etti. Zamanı gelince de Süleyman’a verilen yüzükle kontrol edilmek üzere Kutsal Kap’ın içine hapsedildiler.

“Süleyman öldükten sonraki üç bin yıl boyunca Kutsal Kap’ın içinde güvenli bir şekilde uykuya daldılar, tabii böyle yaratıkların uyuduğunu varsayarsak. Ancak Süleyman onları son kez bağlamadan önce, son bir kez Büyük Mühür’le onlara komuta etti. Yetmiş iki lord ve her birinin altındaki lejyonlar mührün sahibine büyük bir bilgelik ve kudret vermek için uğraştı.

“Şimdiyse hepsi özgür ve kendilerinden başka kimseye hesap vermek zorunda değiller. Gördüğün gibi ilk savaş henüz bitmedi; hatta bu gidişle son savaş bile olabilir.”

27

Ajan Dokuz derin bir nefes aldı ama tam o sırada kapı açıldı ve tvit ceketli, kısa boylu bir adam içeri girdi. Yuvarlak bir yüzü ve kalın dudakları vardı; tel çerçeveli yuvarlak gzlg burnunun ucuna kadar gelmişti. Ama en göze çarpan özelliği salarıydı: İnce telli kar beyazı saçları, karahindiba çiçeği gibi tepesinde toplanmıştı. Albert Einstein ile *Geleceğe Dmş* filmindeki mucit arası bir şeydi.

Konuşarak içeri girdi. nce kendi kendine konuştuğunu sandım ama sonra kulağında kablosuz telsiz ekipmanını ve ince, siyah bir kabloyla ağzına doğru inen mikrofonu gördüm.

“Elbette Sayın Başbakan, ancak medyaya ne syleyeceğinize karar vermek benim haddime değil. Belki bizim MEDKON ekibiyle görüşmek istersiniz... Medya Kontrol, evet. İzninizle, sizi biraz bekletebilir miyim? Başka bir arama var...”

“Merhabalar, Sayın Başkan. Golf oyununuz nasıl gidiyor? ... Evet, oldukça sıradışı bir gelişme... Şey, çok nazıksınız, Sayın Başkan ama bu noktada Birleşik Devletler ordusuna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Bana bir saniye izin verebilir misiniz, Britanya Başbakanı diğer hatta bekliyor... teşekkür ederim.

“Hâlâ orada mısınız, Sayın Başbakan?... Ben olsam medyaya, mevcut hava durumunun küresel ısınmadan kaynaklandığını söyleyip öyle bırakırdım. Bildiğiniz gibi küresel ısınmaya bayılırlar... Ne dediniz? Basket topu büyüklüğünde olan nedir? Tipi mi? Halka dışarı çıkmamalarını salık verirdim. Affedersiniz, sizi yine bekletebilir miyim?

“Hayır, Sayın Başkan, radara yakalanmayan bombardıman uçaklarının kullanışlı olacağını sanmıyorum... Şey, ‘muhafaza’ kelimesinden ne anladığınıza göre değişir. UY-DU-MUHABERE onları Himalayalar’da tek bir noktada tespit etti... Evet, elbette sizi haberdar ederiz... Teşekkür ederim, Sayın Başkan, öyle yapacağım... Evet, bir planımız var... Bana bir saniye izin verebilir misiniz?”

Konuşması boyunca bana bakıp ayağını sabırsızca yere vururken elini de beyaz saçlarında gezdiriyordu. Belki de saç bu yüzden sürekli dik duruyordu.

“Sayın Başbakan, hâlâ orada mısınız? Sizinle bu konuyu tartışmayacağım... Ah, bence Vosvos büyüklüğünde olsalar bile halk küresel ısınma hikâyesine inanacaktır... pardon, demin Vosvos dediniz, değil mi? Tam bir hava saldırısı, değil mi? Alo, Alo? Kahretsin hat kesildi. Sayın Başkan, hâlâ...”

Çaresizlikle başını iki yana sallarken saçı fırtınada kalmış gibi dalgalanıyordu.

Kulaklığını çıkarıp Abigail Smith’in eline tutuşturdu.

“Al şu kahrolası şeyi, Smith. Politikacılardan gına geldi.”

Tepemde dikilip Abigail Smith’inkiler kadar beyaz ve düzgün olmayan dişleriyle bana gülümsedi.

“Alfred, bu Dr. François Merryweather,” dedi Abby. “BAPASIFÖ’nün direktörü.”

“Ben de Alfred Kropp,” dedim.

“Kim olduğunu biliyorum. Daha da önemlisi kim olduğunu bilmen beni rahatlatmış.”

“Tek bildiğim de bu,” dedim.

“Bebek adımları, Alfred! Bebek adımları! Bir fili nasıl yersin? Her seferinde tek bir lokmayla!”

“Hava durumuyla ilgili sıkıntı nedir?” diye sordum.

“Dünyanın üstüne karanlık bir gölge düşürdüler,” dedi Ajan Dokuz.

“Cidden bu kadar kasvetli olmak zorunda mısınız, Dokuz? Şimdi gölgelerden bahsediyor! O kadar melankolik bir hava yaratıyorsun ki senin yanındayken göğsüm sıkışıyor.”

“Daha neşeli olmaya çalışacağım, Sayın Direktör.”

“Zorla neşeli olunmaz, Dokuz. Cehennemden fırlayan şu sirk palyaçolarına bak. Pekâlâ, Alfred, artık burada ve güvendesin ama durumun çok iyi değil. Ancak doktor tam olarak iyileşebileceğini söyledi. Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, bize söylemekten çekinme. Şu anda istediğin bir şey var mı?”

“Evet,” dedim. “Annem. Annemi istiyorum.”

Abigail Smith’e baktı ama kadın omuz silkti.

“Ne olursa olsun, demiştiniz,” dedim.

“Korkarım elimizde hiç anne kalmadı. Yiyecek bir şeye ne dersin? En sevdiğin yemek ne? Hamburger mi? Pizza mı?”

Belki de tako? Dondurma mı yoksa? En çok neli dondurma seversin?”

“Kahrolası dondurmanızı istemiyorum! Ben evime gitmek istiyorum!” Yine kendimi kaybetmeye başlamıştım.

“Alfred,” dedi Dr. Smith.

Yüksek bir sinyal sesi duyuldu, derken odanın içindeki gizli bir hoparlörden adamın biri konuşmaya başladı.

“Dr. Merryweather, sanırım buraya gelseniz iyi olur.”

“Orası neresi?” diye sordu Dr. Merryweather.

“Morg.”

Abigail ve Ajan Dokuz’la göz göze geldi.

“Bekleyemez mi?” diye sordu.

“İh, sanmıyorum. Ayrıca Kropp’u da getirseniz iyi olur.”

“Kropp’u getirmek mi?”

“Kropp’u kesinlikle getirmelisiniz.”

“Morg için hazır olduğumu sanmıyorum,” dedim.

Dr. Merryweather, “Sizi orada bekliyorum,” deyip bir hışımla odadan çıktı.

Ajan Dokuz ile Abigail Smith kollarımı çözüp beni ayağa kaldırdılar. Bacağıma bir ağrı saplanınca dizim büküldü. Ajan Dokuz yere düşmeme fırsat vermeden beni tuttu.

“Bacağımın nesi var?” diye sordum.

“Vuruldun.”

“Vurulmak mı? Ya kolum? Ona ne oldu?”

“Oradan da vuruldun.”

“İki defa mı vuruldum yani?”

Başıyla onayladı. Çabucak koridorun sonundaki asansöre yürüdük. Duvarlar misket limonu yeşili beton bloklardan oluşuyordu, zemin ise griydi. Bir yanımda Abigail, diğer yanımda Ajan Dokuz vardı.

“İblisler ne tür silahlar kullanıyor?”

“Seni iblisler vurmadı; bedeviler vurdu.”

Abigail aşağı düğmesine bastı.

“Bedeviler mi? Benimle ne alıp veremedikleri varmış?”

“Hiçbir şey.”

“Yani laf olsun diye mi beni vurdular?”

Kapılar kayarak yana açılınca içeri girmeme yardım ettiler. Asansörün arka duvarına yaslanıp biraz soluklandım. Abigail üstünde LL24 yazan düğmeye basınca aşağı inmeye başladık.

“Efendileri seni vurmalarını söylediği için vurdular,” dedi Ajan Dokuz.

“Efendileri mi? O da mı iblis?”

“Sırtlan.”

“Bir sırtlan, bedevilere beni vurmalarını mı söyledi?”

“Aslında bundan daha karmaşık bir durum.”

“Daha ne kadar karmaşık olabilir ki?”

Abigail öksürdü.

Kapılar açılır açılmaz çıkıp sağa döndük ve metal zeminli bir odaya girdik. Duvar boyunca buzdolabına benzer kapaklar vardı.

Dr. Merryweather içerideydi, beni muayene eden beyaz önlüklü adam da. İçeri gelmemizi işaret etti; tek parmağı da dudaklarının üstündeydi. Sonra aynı parmakla bize kapakları işaret etti.

Kapaklardan biri açılmış, içindeki sürgülü sedye dışarı çıkmıştı. Ceset torbasının yarısı sedyenin üzerindeyken diğer yarısı içindeki kişi oturuyormuş gibi dik duruyordu.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Abigail, cesedin otumasından rahatsız olmuş gibi.

“Dinleyin!” dedi doktor.

İlk başta hiçbir şey duyamadım ama daha sonra tıslama gibi bir şey duymaya başladım. Bir iki saniye sonra tıslama biraz daha anlamlı bir hal aldı ve sonunda bir kelime duydum.

“Kropp.”

“Cesedi otopsiye hazırlamak için gelmişim ve bununla karşılaştım.” Doktor’un sesi titriyordu.

Ses bu kez daha yüksek geldi: “Kropp!”

“Ceset torbasını aç,” dedi Ajan Dokuz.

Doktor ve Merryweather aynı anda, “Şaka yapıyorsun herhalde,” dediler.

“Torbayı aç.”

“Bak,” dedi doktor. “Ben sözleşmeli çalışan bir sivilim... saha görevlisi falan değilim. Bir eşim ve ailem var...”

“Torbayı aç.”

“Dediğini yap,” dedi Dr. Merryweather.

Doktor dudağını ısıırıp torbanın yanına gitti ve baş hizasında olan fermuarı açtı. Torba açılıp düşerken cesedin bel kısmında toplanınca hemen geri çekildi.

Dikkatimi çeken ilk şey adamın ne kadar kaslı olduğuydu. Tıpkı Schwarzenegger gibiydi. İkinci şey göğsündeki kocaman delikti. Üçüncü şey ise gözlerinin olmamasıydı.

Dudakları neredeyse hiç kıpırdamadan ağzından çok net bir ses çıkıyor, tıslama yine aynı kelimeye dönüşüyordu.

“Kropp.”

“Evet,” dedi Ajan Dokuz yüksek sesle. “Kendisi burada. Kropp burada.”

“Alfred Kropp,” diye tısladı ölü adam. Kılıllı bir adamdı ve solgun ölü teni ile siyah kılları arasındaki kontrast göz alıcıydı.

Ajan Dokuz beni hafifçe dürtünce, “Evet, buradayım,” deyiverdim.

“Seni biliyoruz.”

Dizlerimin bağı çözülmeye başladı ama sıcak ve güvenli odamdaki belli sebeplerden dolayı değildi. Ajan Dokuz’ın koluna yapıştım.

“Artık senin de bizi bildiğin gibi.”

Ses tanıdık. Daha önce de duymuştum, bin yıl önce falan ve işte o anda hatırladım: Horace Tuttle’ın evindeki küçük oda, Mike beni kırılan pencerenin içinden çekiyor, Ashley beyaz atıyla gelip beni kurtarıyor, Pandora, cehennem sürülerini salmadan Mike’a yetişmek için hızla çölü geçiyor... iblisin gözlerine baktığım ana kadarki her şey. Tam o an ise karanlık bir çukurdu, üstünden karşıya atladığım dipsiz bir kuyu. Şimdi ise BAPASIFÖ karargâhının derinliklerindeki morgda, ölü bir adamın ağzından konuşan iblisi dinliyordum.

“Arzun nedir, Yüce ve Kudretli Kral?” diye sordu Ajan Dokuz.

Cesedin ağzı oynadı ama herhangi bir ses gelmedi. Dr. Merryweatherkulağıma eğilip, “Belki sen sormalısın, Alfred,” diye fısıldadı.

“Ben mi?”

Ajan Dokuz’a başını sallayınca, uzun boylu adam da aynı şeyi diğer kulağıma söyledi.

Sesim titreyerek, “Arzun nedir, Yüce ve Kudretli Kral?” diye sordum.

“Mühür.”

Ajan Dokuz, “Ama Mühür sende, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

“Mühür sende değil mi?” diye sordum.

“Küçük Mühür, Alfred Kropp. İçinde tutsak olduğumuz Kap. Onu bize getir, Lancelot'un son oğlu.”

Ajan Dokuz kulağıma, “Bilge ve Muhteşem Olan,” diye fısıldadı.

“Bilge ve Muhteşem Olan,” diye tekrarladım.

“Kutsal Kap bizde değil.”

“Değil mi?” diye sordum Ajan Dokuz’a. Şoke olmuş-tum. Başıyla cesedi işaret ederken, Benimle değil, kadavrayla konuş, der gibiydi.

Boğazımı temizleyip kadavra, “Şey, şu anda bizde değil,” dedim.

Bir arabanın frenlerine basılmış gibi acı bir çığlık duyuldu. Sürgülü sedyenin üstündeki bedeni titredi ve başı öne eğildi. Boş göz çukurlarına gölgeler düşüyordu.

Derken başını geriye attı ve çığlığı yumuşak bir tıslamaya dönüştü.

O siyah çukurlara bakarken karanlık, dalga dalga üstüme geliyordu. Dalgadan korunmak için suya giren küçük bir çocuk gibiydim. Karanlık, beni çevreleyen su kadar ağırdı, küçük çocukların feryatlarını duydum; açlık ve korku içinde ağlayarak bağırان binlerce çocuk. Sonbaharda kuruması için dizilen mısır koçanlarını andıran sonsuz sayıda ceset gördüm, gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Harabelere dönen şehirlerden yükselen dumanlar, kırık cam parçaları ayaklarını keserken oradan oraya koşturan kül ve tozla kaplı insanlar.

Yeşil ya da hayatı temsil eden hiçbir renk kalmamıştı, eskiden nehirlerin aktığı yerlerdeki koyu çamurun içinde solgun şeyler yüzüyordu. Ve bütün bunların üzerinde ölümün hastalıklı kokusu yükseliyordu.

Çok uzaklardan bir yerden Ajan Dokuz'un bana seslendiğini duydum. "Alfred! Alfred, ne görüyorsun?"

Ağzım açıldı ama çıkan tek ses, Carl'ın mavi dudaklarının arasından çıkan tıslamanın zayıf bir yankısıydı.

Ceset, "Bize mührü getir, Alfred Kropp," diye tısladı. Sonra sedyeden yuvarlanarak çıplak omuzlarının üzerine düşüp öylece kaldı.

Ajan Dokuz cesedin yanına gidip eğildi ve dikkatle yüzüne baktı. Carl'ın eli bir anda hareket edip Ajan Dokuz'un boğazına yapıştı. Ajan Dokuz kendini kurtarmaya çalıştı ama ceset onu çok sıkı tutuyordu. Abby ve doktor koşup parmaklarını açmaya çalıştıkları sırada el bir anda gevşeyiverdi.

Ajan Dokuz geriye doğru sendelerken boğazını ovup soluklanmaya çalıştı.

Doktor cesede baktı.

"İmkânsız," dedi.

"Hah, boğazımıza kadar imkânsızlıklara batmış durumdayız," dedi Merryweather. Bana döndü. "Ne gördün?"

Boğazımı temizledim. Çok bağırmışım gibi sızlıyordu. "Sonu... Her şeyin sonunu."

Tekrar Ajan Dokuz'a döndü. "Verdiğin raporda, Dokuz, İU'ların Küçük Mühür'le kaçtığını söylemiştin."

"En akla yatkın tahmin buydu," dedi Ajan Dokuz.

"Belli ki alternatif bir teoriye ihtiyacımız var."

"Sırtlan," dedi Abby aniden. "O almış olmalı."

"Mike kaçtı mı?" diye sordum.

"O ve kum kızaklarından biri çatışmadan sonra kayıptı," dedi Ajan Dokuz. "Paimon yüzüğü aldıktan sonra ölmemiş olması kuvvetle muhtemel."

“Bir tahmin daha!” dedi Merryweather. “Bu tahminin de işe yaramazsa artık üstüne bir bardak soğuk su içeriz!”

Ajan Dokuz bakışlarını indirdi. Hiçbir şey söylemedi ama dudakları iyice gerilmişti.

“Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Alfred,” dedi Merryweather. “BAPASIFÖ bu dünyada türünün tek örneği; sınırsız kaynağa ve gezegendeki bütün ülkelerin istihbarat bilgilerine haizdir. Güçlü ve çokuluslu bürokrasiler kriz zamanında ne yapıyorsa, biz de onu yapmalıyız: Hemen bir toplantı ayarlamalıyız!”

28

Toplantı, BAPASIFÖ karargâhının yeraltındaki kırk dokuzuncu katında, büyük bir konferans salonundaydı. Yerin altındaki kırk dokuzuncu kat tıpkı yerin altındaki penceresiz yirmi dördüncü kat gibi askeri yeşil duvarlardan ve gri zeminden oluşuyordu. Etrafında on iki deri koltuğun bulunduğu yuvarlak, ahşap masa odaya hâkimdi.

Ben, Abby, Ajan Dokuz ve beş kadın ile dört erkekten oluşan Şirket personeli, birkaç dakika boyunca içeride oturup Merryweather'ın gelmesini bekledik. Diğer bütün BAPASIFÖ ajanları gibi bunların da isimleri Jake ve Jessica, Wes ve Kelly'ydi.

Erkeklerin takım elbiseleri, kolalanmış gömlekleri ve düzgün bir şekilde bağlanmış kravatları vardı. Kadınlar da takım elbise giymişlerdi; çoğunluğu lacivert, sadece iki tanesinin ince çizgiliydi. Hepsi de Abigail ve orada olmadığı için çatışmada ölüp ölmediğini merak ettiğim Ashley

gibi sarışındı ve saçlarını aynı şekilde toplamışlardı. İblisler tepemizde uçuşurken çadır bezinin altında ona tutunduğumu hatırlıyordum. Saçının kokusu burnumu doldurmuş, gözyaşlarıyla mavi gözleri hüznü ve masmavi olmuş, daha da güzelleşmişti.

Kapı açıldı ve François Merryweather sağ kolunun altındaki dosyalarla saçları havada uçuşarak içeri girdi (ben onun yerinde olsam ya saçımı kestirir ya da atkuyruğu toplardım).

Dosyaları masanın parlak yüzeyine çarptı. “Pekâlâ, millet, eşiği geçmiş bulunuyoruz, öyle değil mi? Bu tüzüğün imzalanmasından beri bu çapta bir ihlal yaşanmamıştı. Böylece bunca zamandır beklediğimiz gün, daha doğrusu burada olma nedenimiz, sonunda geldi çattı.”

Birilerinin bir şey söylemesini beklermiş gibi duraksadı ama kimse sesini çıkarmadı.

“Bugün alınan karar, ne olursa olsun,” diye devam etti. “İvedilikle uygulanmalıdır. Birleşik Devletler SAVSEV’i 2’ye çıkardı. Avrupa Birliği rezervlerini açtı, Çin’deki ajanlarımızdan aldığım bilgiye göre Kızıl Ordu, Tibet sınırına doğru harekete geçmiş. Tetiğe basmak için herkesin parmağı kaşınıyor ve bu durum ihlal olayının kendisi kadar büyük felaketlere yol açabilir.”

Tavana bakarak, “Işıkları yarı yarıya kısıalım, lütfen. UYDU-MUHABERE I-41’e bakalım,” dedi.

Işıklar kısıldı ve konferans masasının tam ortasında üç boyutlu bir görüntü oluştu. Şimşeklerin çaktığı siyah bulutlar bir dağın üzerinde toplanmış, kızıla çalan karla kaplı tepelerin etrafında anafor gibi dönüyordu. En yüksek tepede, tanıdık bir turuncu parıltı, etrafa beyaz kıvılcımlar saçıyordu.

“Everest, hanımlar ve beyler,” dedi Dr. Merryweather. “Karadan çatışmaya girmek ve havadan müdahalede bulunmak imkânsız. Ayrıca şunu da eklemeliyim, dünyada gökyüzüne ya da cennete en yakın olduğunuz nokta da burası. Işıklar, lütfen.”

Görüntü kaybolunca odanın içi yeniden aydınlandı. Ben kıpırdadıkça koltuğumun şu diğer deri koltuklar gibi osurma sesi çıkardığını fark etmiştim. Etrafıma bakıp anlamadıklarından emin olmaya çalıştım. Ayrıca bütün büyük belaları çeken Alfred Kropp’un neden bu toplantıda bulunduğunu merak ettim.

Direktör, “Ajan Dokuz,” deyip ona bakınca Ajan Dokuz ayağa kalktı.

“Büyük Mühür’ü takan kişi farklı rütbelerde yetmiş iki dışlanmış iblise komuta eder,” dedi Ajan Dokuz. “Başkanlar, dükler, prensler, kontlar ve krallar... ama bunlar ölümlülerin biçtiği payeler, sadece Tanrı tarafından bir kere zikredilen kendi gerçek unvanlar değil. Her soylunun, altında hükmettiği daha küçük varlıklar bulunur; kimisinininki daha çoktur, kimisinininki daha azdır. Bu da cehennemdeki hiyerarşiye göre değişir. Örneğin, yüzüğü elinde bulunduran Paimon iki yüz lejyona komuta etmektedir.”

“Toplam kaç lejyon var,” diye sordu Jake isimli ajan.

“İki bin yedi yüz altmış bir.”

Biri ısıklık çaldı. Bir başkası, “Lejyon başına kaç tane İU var?” diye sordu.

“Altı bin.”

Derin bir sessizlik oldu. “Yüce Tanrım, on beş milyondan fazla.”

“Tam olarak on altı milyon beş yüz altmış altı bin,” dedi Ajan Dokuz.

“New York nüfusunun iki katı.”

“Evet, evet,” dedi Dr. Merryweather. “Ya da dünya-
daki bütün ordu mensuplarının toplamının yüzde yetmiş
dördü. Ya da Birleşik Devletler ordusunun on altı misli. Ya
da kadın, çocuk ve koyunlar dahil Yeni Zelanda’nın nü-
fusu kadar. Devam et, Dokuz.” Alnını ovuşturarak odada
dolanıyordu. Arkamdan geçtiği sırada burnuma Cheetos
marka peynirli çerez kokusu geldi. Cheetos’un kendine has
bir kokusu olduğundan, yanılmadığımdan emindim. Hem
de en gevreğinden.

“Düşmüş Lordlar’ın güçleri ve yetenekleri onları buraya
çağırmanın emrinde... her biri diğerinden rahatsız edici,” dedi
Ajan Dokuz. “Bazılarının iyileştirme gücü var, bazıları yı-
karken diğerleri baştan inşa edebiliyor. Bilgelik dağıtanlar
ile mantığı katledenler de mevcut. Havayı kontrol edebilenler
olduğu gibi, diğer dünyevi elementlerin efendileri de var.
Şekildeğiştirenler, zihin-okuyanlar, zihin-bükenler... bunca
sayısız güç sadece Süleyman’ın Mührü’nü taşıyana hizmet
etmek için bir araya geliyor.”

“Ve bu mühür şu anda Kral Paimon’un elinde,” diye
ekledi Merryweather. “Peki, Paimon kim?”

“Cennette ilk doğanlardan biri,” diye cevap verdi Ajan
Dokuz. “Lucifer’den sonraki en önemli iblislerden biri, cen-
netin tahtını ele geçirme planına destek veren ilk kişidir.
Kaynaklara göre Paimon tek hörgüçlü devesiyle dolaşır, gerçi
kanatlı bir canavar sürdüğünü belirten ifadeler de var. Pa-
imon’un yanında Bebal ve Abalam yer alır. Bunların sahip

olduğu yirmi beş lejyonluk cehennem yaratıklarıyla Paimon toplamda iki yüz lejyonun komutanıdır.

“Paimon öğretmendir, mührü elinde bulundurana gizli bilgiler sunar, cennetin ve dünyanın gizli sanatlarını ve sırlarını bahşeder. Paimon, rüzgârı ve suyu kontrol ettiği gibi iblisleri çağıranın, diğer insanların zihnine hakim olmasını sağlar. Kısaca mühür, yetmiş iki lorddan en güçlü ve en korkunç olanın eline düşmüş diyebiliriz.”

“Diğer bir deyişle,” dedi direktör. “Mahkûmlar hapis-hanenin anahtarını ellerine geçirmiş durumda ve Zaman’ın yaratılışından bu yana ilk defa kendilerinden başka kimseye hesap vermek zorunda değiller.”

Cheetos’un kokusuyla en son ne zaman yemek yediğimi düşündüm ama hatırlamıyordum bile. Midem guruldamaya başladı ve toplantının sonuna kadar da garip garip sesler çıkarmaya devam etti. Ayrıca saatin kaç olduğunu da bilmiyordum; günlerden ya da aylardan neydi?... Gerçi hangi yılda olduğumuzu biliyordum. Bir öğün yemek dışında istediğim minicik bir şey daha vardı: Gözlerimi oymamı sağlayabilecek on altı milyon misafirin iştirak ettiği çılgın bir çay partisine açılan tuhaf bir tavşan deliğine düşmediğimi kendime hatırlatmak.

Merryweather, “UYDU-MUHABERE I-27S’e bir bakalım,” dedi tavana bakarak. Işıklar yine kısıldı ve masanın ortasında, çölde bulunan devasa bir cam kâse belirdi. Bu sabit bir görüntüydü. Merryweather elindeki lazer çubukla parlak yüzeyin kenarındaki küçük siyah bir noktayı işaret etti.

“Bunun Sırtlan olduğuna inanıyoruz, mührü kaybettikten birkaç dakika sonrası. Bu ise...” – lazer çubukla başka bir yeri gösterdi– “sunak. Üç kademe yakınlaştırmın lütfen.” Görüntü

yaklaştıkça bozuldu, kenarları tırtıklı olmasına rağmen sunağı seçilebiliyordu. “Araç gitmiş. Tahminlerimize göre...” Meşum bir ifadeyle Ajan Dokuz’a baktı. “İU’lar Küçük Mühür’le kaçmışlar. Ancak şu anda durum pek öyle görünmüyor. Şu noktada yapılacak en mantıklı tahmin, yüzüğü kaybettikten sonra Sırtlan’ın Kap’ı çaldığı yönünde.”

“Neden?” diye sordu Sandy isimli ajan.

“Ne neden?”

“Mike neden Kap’ı alsın?”

“Her şeyden önce güvenlik için,” dedi Ajan Dokuz. “Onu bizden önce bulurlarsa, pazarlık için bir kozu olacak. Ayrıca anlaşma yapmak için bizimle de irtibata geçebilir.”

“Anlamıyorum,” dedi Ajan Jake. “Kap’a neden ihtiyaçları var? Yüzük olmadan onları oraya geri koyamayız ki?”

“Sorun neye ihtiyaçları olduğu değil,” dedi Ajan Dokuz. “Kap ellerindeki değilken, bir gün oraya geri dönme ihtimali yüzünden az da olsa her zaman bir risk söz konusu olacak. Hapishaneleri ellerinin altında olursa özgürlüklerini garanti altına almış olurlar.”

“Ne için özgürlükten bahsediyoruz?” diye sordu Greg isimli ajan.

“Bilmiyorum,” dedi Ajan Dokuz.

“Bir dakika, sen iblisbilimci değil misin? Sen de bilmiyorsan...”

“Özgürlükleriyle ne yapacaklarını bilmemize gerek yok,” diye araya girdi Abby. “Bilmemiz gereken tek şey, Kap’ı ele geçiremezlerse yapacakları.”

Kadın duraksadı. Jake yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. Birileri öksürdü. Ajan Dokuz ise toplantı masasına

bakıyordu. Sonunda Sandy, “Peki, ben sorayım bari. Ne yapacaklar?”

Abby bana baktı. Merryweather da. Ben başka bir yöne baktım. Carl’ın boş göz çukurlarında gördüklerimi anlatmak istemiyordum. Konuşmak istemiyordum çünkü gördüklerimi hatırlamak bile istemiyordum.

Ajan Dokuz konuşmaya başladı. “Onların nefreti insanın idrak edebileceğinin çok üzerinde, bunu hiç unutmayın. Yaratıcı’dan ve haliyle tüm yaratılanlardan tiksiniyorlar. Neşe ve huzur veren, bizi karanlık işlerden ve gecenin dehşetinden koruyan her şey onların düşmanıdır. Ne yapmak niyetinde olduklarından emin değilim ama bizim kötülükle ilgili aciz idrakimizin ya da cennetin zıttı olmakla ilgili çocukluktan kalma algımızın çok ötesinde olduğundan şüpheleniyorum. Hedeflerinin, zamanın başlangıcından bu yana değişmediğini farz etmeliyiz. Ne yapacaklar? Bizi yok edecekler.”

29

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Jake. “Neden Sırtlan’ın peşine düşüyoruz ki? Diyelim ki onu bulduk ve Kap’ı geri aldık, sonra ne olacak? Onu kullanamayız çünkü yüzük elimizde değil. Aslında yüzüğün peşinden gitmeliyiz, Kap’ın değil.”

“Evet, tamam, seni o ekibin başına koyalım,” dedi direktör. “Everest’teki on altı milyon iblise saldırıyı sen yönetebilirsin.”

Jake alay edilmesini umursamadı. “Belki de gerçekten öyle yapmalıyız. Savaşı onların kapısına götürelim.”

“3XD’lere hâlâ yenilikler ekliyoruz,” dedi Ajan Dokuz. “Ayrıca mermilerin içindeki aktif maddeleri de yeniliyoruz.”

“Küçük bir ekipten bahsediyorum; iki üç ajan ve iki de Şerpa. Adı Paimon mudur, nedir, onu deliğinden çıkarıp eline bir kurşun sıkar, işini bitiririz.”

Ajan Dokuz başını iki yana salladı. “Ne kadar uygunsuz olsa da Sırtlan’ın Kap’ı ele geçirme içgüdüğü oldukça mantıklıydı. Onu ele geçirmek, pozisyonumuzu güçlendirebilir.

En azından onu ele geçirebilirsek, onları kısa bir süreliğine de olsa durdurabiliriz.”

“O nasıl oluyor?”

“Kap’ı istemelerinin bir nedeni var. Ellerininde olmadığı sürece, özgürlükleri garanti altına alınamaz.”

“Belki de öyle değildir,” diye karşılık verdi Ajan Jake. “Sonuçta özgür olacaklar ve biz de cini lambaya geri sokamayacağız. Ayrıca soruma hâlâ cevap vermediniz, o yüzden üçüncü kez soruyorum... Kap’ı ele geçirdik diyelim, sonra ne olacak?”

Sanırım kimsenin buna verecek cevabı yoktu çünkü kimseden ses çıkmadı.

“Vay canına, bu harika işte,” dedi Ajan Jake sessizce. “Dikkat etseler çok iyi olur çünkü onları durduracağız.”

“Senin bir önerin var mı,” dedi Ajan Dokuz. Ajan Jake’ten hoşlanmadığı belli oluyordu.

“Ben önerimi sunduğumu sanıyordum.”

“Kap’ın peşindeyiz çünkü elimizdeki tek seçenek bu. Senin önerin beyhude bir girişim, başarısızlığa mahkûm. Ayrıca bizi Düşmüş Olan’dan ayıran tek şeyden vazgeçemeyiz.”

“Neymiş o?” diye sordu Jake.

“Umut.”

Dr. Merryweather ellerini çırpınca herkes bir anda irkildi. “Pekâlâ! Nerede olduklarını, ne istediklerini ve onu getiremezsek ne yapmak niyetinde olduklarını biliyoruz. Sırtlan bulunmalı ve Kap koruma altına alınmalı yoksa kıyametin kopması işten bile değil. Soru şu... Sırtlan nerede?”

Kimse ağzını açmadı. Direktör, Abby’ye baktı. Kadın ayağa kalkınca, Ajan Dokuz da sonunda yerine oturabildi.

Adam iyi görünmüyordu. Morgdaki Carl'dan bile kötü görünüyordu ama Carl ölüydü.

“Daha önceki ilişkileri, süreleri ve rahatlık seviyeleri göz önünde bulundurarak,” dedi Abby soğuk bir şekilde. “Tüm bilgisayar simülasyonları hedefi ele geçirebileceğimiz olası on lokasyon sundu.” Bir tomar bilgisayar çıktısını sağındaki kişiye verdi, o da bir tanesini alıp yanındaki kişiye uzattı. Solumdaki ajan sonuncusunu alınca, bilgisayar çıktısındaki-leri göremedim. “Bu olasılıklardan her birine ikişer kişilik ekipler göndereceğiz...”

“Neden sadece iki kişi?”

“Ekipler ne kadar küçük olursa, görevi riske atma ihtimalimiz o kadar düşer.”

“Ama Sırtlan'ı bulma şansımız da azalmış olur,” dedi Jake. “Ben mümkün olduğunda fazla adam gönderelim derim.”

“İsviçre dışındaki bütün ortak ülkeler, Tanrı hepsini kutsasın, tam işbirliği yapacaklarını ve lojistik destek sağlayacaklarını bildirdi,” dedi Merryweather. “Gerektiğinde yerel halktan da yardım istenecek.”

“Yine de, Sayın Direktör,” dedi Ajan Dokuz, bilgisayar çıktısını inceleyerek. “Sırtlan'ın bulunduğu son güvenli eve bir ekip gönderilmesini tavsiye ederim.”

Emin değildim ama galiba Ajan Doku, dağdaki kulübeden bahsediyordu.

“Arnold bile o kadar aptal değildir,” dedi Merryweather. “Akla gelen ilk yer orası sonuçta.”

Ajan Dokuz bir şey söylemek istediye de sonra vazgeçti.

Abby boğazını temizleyip konuştu: “Adamlarınızın, bu görevin gönüllülük esasına dayalı olduğunu anladığından emin olun. Birinci Protokol geçerli olacak: Birinci dereceden

aile sahibi hiç kimse göreve zorlanamaz. Süleyman'ın Kutsal Kap'ı mutlaka ele geçirilmeli. Bu nedenle, tüzüğün 189.23 nolu fıkrasında belirtilen tanım gereği Sırtlan, 'Hedef' olarak tayin edilmiştir.”

“Güzel,” dedi Ajan Jake. “Umarım onu beni takımım bulur. Alnının ortasına sağlam bir yumruk indirmek için sabırsızlanıyorum.”

7

30

Toplantı, direktör, Abby ve Ajan Dokuz'un köşeye çekilip fısıldaşmasıyla daha küçük toplantı gruplarına bölündü. Bu üçlü birkaç saniyede bir dönüp bana bakıyordu. Belli ki benimle ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Beni Knoxville'e geri yollayacaklarını sanmıyordum: Çok fazla şey biliyordum ve şeytanın sözcüsüyle morgdaki karşılaşmayı göz önüne alırsak, iblisler sadece benimle konuşuyordu. Tahminimce beni BAPASIFÖ'nün karargâhında bekleteceklerdi. Burada bana kolayca göz kulak olabilir, etrafa fazla zarar vermeyeceğimi garanti altına alabilirlerdi.

Kimse bu toplantının benim yüzümden yapıldığını dile getirmemişti. Yüzüğü elime almıştım. Yapmam gereken tek şey, onu Ajan Dokuz'a getirmekti. Oysa ben iblislerin Kralı olmaya kalkışmıştım. Elbette on altı milyon hınçlı ruhun karşısında insanın soğukkanlılığını koruması çok zordu.

Birkaç dakika sonra Dr. Merryweather, Çin Devlet Başkanı ve Dalai Lama ile bir tele-konferansa katılmak zorunda kalınca, Ajan Dokuz ve Abby beni odama geri götürdüler. Oturmaktan sol bacağım uyuşmuştu; yürürken ağırlığımı Ajan Dokuz'a vermek zorunda kaldım. Çok yorulmuştum, yatağa oturup soluklanırken Abby ve Ajan Dokuz, konferans odasındaki konuşmalarının devamını getirerek fısıldaşmalarını sürdürdüler.

“Acıktım,” dedim. Tartışmaya devam ettiklerini görünce daha yüksek sesle tekrarladım: “Acıktım!”

Durup bana baktılar. “Ne istersin?” diye sordu Abby.

“Köfte, patates püresi, bezelye, biraz da sandviç ekmeği.” Normal insanların yediği rahatlatıcı normal yemekleri aklıma getirmeye çalıştım. “Bir dilim de pizza.”

“Pizza mı?”

“Sucuklu. Hatta şunu iki dilim yapalım. Biraz da dondurma. Çikolatalı.”

Abby gülümsüyordu. “Başka?”

“Hayır. Evet. Fıstık ezmesi ve reçelli sandviç. Hıyar turşusu da olsun. Claussen marka.”

“Claussen.”

“Ya da herhangi bir turşu da olur. Ama en sevdiğim Claussen markasıninki.”

“Bu kadar mı?”

“Yetmez mi?”

Tam odadan çıkarken, “Bir paket de Cheetos,” diye seslendim. “En gevreğinden.”

Odadan çıktı. Ajan Dokuz simsiyah gözleriyle bana bakıyordu. Gülümsemiyordu.

“Ne?” diye sordum. “Cheetos biraz abartı mı oldu?”

“Bakıyorum iştahın geri gelmiş. Bu iyiye işaret, Alfred.”

“Son zamanlarda pek karşılaşmıyoruz; iyi işaretlerle yani. Çarpışmada ne oldu, ben şey yaptıktan sonra...” Cümlemi tamamlamadım. Ama onun da pek umurunda değildi.

“Paimon yüzüğü ele geçirdikten sonra lejyonlarını toplayıp savaş alanını terk etti. Göz açıp kapayana kadar ortadan kayboldular, Alfred.”

“Aynı şekilde Mike da.”

“Ne yazık ki evet.”

“Kap’ın onda olduğunu nereden biliyoruz?”

“Çatışmadan sonra bölge kapsamlı bir şekilde arandı. Küçük Mühür yoktu, Mike da ortadan kaybolmuştu ve şu anda Paimon Kap’ı geri istiyor. Kap’ın Mike’ın elinde olduğundan hiç şüphem yok.”

Derin bir nefes alıp parmaklarını gözlerine bastırdı.

“Kırk üç helikopterimizi ve dört kişi hariç bütün ekibimizi kaybettik.”

“Ashley?”

“Neyse ki ufak tefek sıyrıklarla atlattı.”

Bunu duyunca rahatlamıştım ama diğer herkesin öldüğünü hatırlayınca sevincim kursağımda kaldı.

“Benim hatamdı,” dedim. “Yüzüğü Mike’tan alır almaz sana getirmeliydim. Sen nasıl kullanılacağını bilirdin.”

“Evet,” dedi. Ama iblislerin yüzüğü ele geçirmesine mi yoksa nasıl kullanılacağını bildiğine cevaben mi böyle dediğini anlamadım. Belki de ikisini birden kastetmişti.

“Yani, yine çuvalladım. İblisler serbest kaldı ve onları kontrol etmenin hiçbir yolu yok.”

“En azından biz henüz bir yol bulamadık. Güçlükleri aşabileceğimiz bir yol bulacağımıza dair hiç şüphem yok.”

“Neden?”

“Çünkü, demin de dediğim gibi, diğer alternatif umutsuzluk.”

Bunu söyledikten sonra da müsaade isteyip çıktı. Ben de yemeğimi beklemeye koyuldum. Ashley odama girdiğinde hâlâ bekliyordum. Yatağымda doğrulup elimle saçımı düzelttim. Saç tıraşına ihtiyacım vardı.

“Selam,” dedim.

“Selam.” Yumuşak yüksek yakalı pembe bir kaşmir kazak, kot pantolon ve süet botlar giymişti. Buradan kayak asansörüne gidecekmiş gibi bir hali vardı.

“Şey,” dedim. “Başardık galiba.”

Başıyla onayladı. “Galiba.”

Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Belki de iblisin gözlerinin içine bakan gözlerle bakmak istemiyordu.

“Neden üstünde üniforman yok?” diye sordum.

“Gidiyorum.”

“Mike’ı aramaya mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, Şirket’i bırakıyorum. İstifamı verdim, Alfred.”

“Gerçekten mi?” Çok şaşırmıştım. “Bunu yapabiliyor musun? Yani öylece bırakabiliyor musun?”

“Hoş karşılanmıyor tabii ama buna engel olan bir kural da yok.”

“Peki, sırları ifşa etmeni nasıl engelliyorlar?”

“Nerede yaşadığımı biliyorlar.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Ailemin de nerede yaşadığını biliyorlar.”

“Beni korkutuyorsun, Ashley. Ben aylardır kendimi, BAPASIFÖ’nün iyi insanlardan oluştuğuna ikna etmeye çalışıyorum, sense şimdi kalkmış bunları söylüyorsun.”

Omuz silkti. Çoğu insan omuz silerken güzel görünmez. Boyunları kaybolur ve kimse boynu olmadan güzel görünmez; profesyonel Amerikan futbolcularına baksanıza. Ama Ashley müthiş görünüyordu. Sarı saçları aşağı yukarı hareket etti, ağzının bir köşesi aşağı sarktı, kaşlarının arasında küçük ve sevimli bir çizgi belirdi.

“Bazen iyi insanların kötü şeyler yapması gerekir,” dedi.

“İyileri kötülerden ayıran da bu değil midir? Kötü insanlar her zaman kötü şeyler, iyi insanlar da her zaman iyi şeyler yapmaz mı?”

“Sanırım durum bundan biraz daha karışık.”

“Çoğu şey öyledir. Bazen her şeyin daha basit olmasını mı istiyorum yoksa ben basit olduğum için mi her şey bana basitmiş gibi geliyor, bilmiyorum.”

“Sen ne olduğun için?”

“Basit.”

Güldü. “Birçok şey olabilirsin, Alfred ama basit değilsin.”

Genelde güzel bir kızla konuşurken yaptığım gibi, bunu da iltifat olarak kabul ettim..

“Neden işi bırakıyorsun?”

Bakışlarını kaçırdı. “Orada, iblislerle olanlar yüzünden mi istifa ettin?” diye sordum.

Hemen cevap vermedi. “Ben sadece... Bazen insan... Bazen öyle bir şey olur ki bütün önceliklerin şaşar. Ailemi iki yıldan beri, Şirket beni üniversiteden mezun olur olmaz işe aldığından beri görmedim. Onları özledim. Eski hayatımı özledim. Onca şeyden sonra bıraktığım yerden devam

edebilir miyim bilmiyorum ama en azından deneyeceğim. Senden istedikleri işte bu, Alfred: Hayatın. Onlara hayatımı verebileceğimden emin değilim.”

“Birinci Protokol,” dedim. Bana muzipçe baktı. “Birinci Protokol dedikleri bu, değil mi? Hayatını çoğunluğun iyiliği için feda etmen gibi bir şey mi?”

Başıyla onayladı. “Evet, onun gibi bir şey.”

“Söyleyebileceğim tek şey, orada harika bir iş çıkardığın, Ashley. Gerçekten. Şey, çadırın altında altında olanlar için de özür dilerim...”

“Çadır mı?”

“Bilirsin işte, sana sarılmam.”

Gülünce pembe dilini gördüm.

“İyi ki sarıldın.”

Ailesini iki yıldır görmediğini ve mezun olur olmaz Şirket’in onu işe aldığıını söylemişti. Yani yirmi dört, yirmi beş yaşında olmalıydı. O otuz beş, ben yirmi beş olduğumda aramızdaki on senenin pek bir önemi kalmayacaktı. Böyle şeyler hep olurdu, özellikle de Hollywood filmlerindeki çiftler arasında. Ama şu anda on senenin büyük önemi vardı.

Zamanlamam hep kötü olmuştur zaten. Bana çekici gelen gidişi mi yoksa aramızdaki yaş farkı mıydı, bilmiyordum.

“Her neyse,” dedi. “Gitmeden önce seni görmek istedim.”

“Neden?”

“Hem nasıl olduğuna bakmak hem vedalaşmak için.”

Bana o kadar uzun süre baktı ki en sonunda rahatsız olmaya başladım. Hem de her zamankinden daha fazla. Hızlıca eğilip yanağımdan öperken burnuma leylak kokusu geldi.

Kulağıma, “Dikkatli ol, Alfred. Sana yalan söylediler ve gerekirse yine söylerler. Seni kullanıyorlar,” diye fısıldadı.

Kapı açıldı ve iki adam yiyeceklerle dolu arabayı içeri sürdüler. Ashley çabucak geri çekilip gözyaşlarını sildi.

“Hoşça kal, Alfred,” deyip dışarı çıktı. Uzunca bir süre, Ashley’i son görüşüm bu olacaktı.

31

Tahmin edeceğiniz gibi yemekten sonra kendimi pek iyi hissetmiyordum. Derken, işaret verilmiş gibi kapı açıldı ve morgdaki doktor içeri girdi. Adını hiç duymadığımdan, içimden ona Dr. Watson diyordum; Sherlock Holmes'un yardımcısı gibi. Neden Dr. Watson ismini seçtiğimi bilmiyordum ama doktor kelimesinden sonra aklıma ilk gelen o olmuştu. Her zaman sadece iki türlü doktor var sanırdım; canlılar üzerinde çalışanlar ve cansızlar üzerinde çalışanlar. Bu doktor iki türe de uygundu ama yine de onun tarafından muayene edilmek beni ürkütüyordu.

İki merminin de çıkarıldığını ve tam iyileşme beklediğini söyledi. Ben de, "Bir dahaki sefere kadar," dedim. Felaketlerin sadık köpekler gibi sürekli peşime takılma gibi bir huyu vardı. Birincisinde, dünyayı ölümcül bir tehlikeye attığı için bir insanı bir kereliğine affedebilirdiniz ama ikincisi, şansını biraz fazla zorlamak oluyordu.

“Andaval ne demek biliyor musun?” diye sordum.

“Angutun ne olduğunu biliyorum,” dedi.

“Angut neymiş?” diye sordum. “Yatağın üstüne konan bir şey mi?” Konudan sapıyorduk.

“Bir ördek türü.”

“Ah, elbette. Sonuçta doktorsun. Andaval, hiçbir şeyi doğru düzgün beceremeyen insana denir.”

“Anlamı anguta yakınmış.”

“Belki de anguttan türemiştir.”

“İlginçtir, angut da argoda beceriksiz anlamına gelir,” dedi Dr. Watson.

“İşte bu ilginçmiş,” dedim. “Çünkü ben de acemi bir ördek kadar beceriksizim. Her defasında kıçımın üstüne oturup duruyorum. Hep merak ettiğim bir şey vardı, belki doktor olarak sen cevap verebilirsin. Neden ortada bir yarık vardır? Yani kıçın iki yanağı olmasının ne gereği var?”

Biraz düşündü.

“Temel olarak, denge için onlara ihtiyaç duyarız.”

“Futbol oyuncularını takım ruhunu ifade etmek için kullanırlar. Yıldız sporcu diyeceğin tiplerden değildim ama futbol oynadığım zamanlarda hayli sağlam bir kıçım vardı.”

“Neden kıç konusunu bu kadar konuştuğumuzu anlamadım.”

“Şey,” dedim. “Bu benim hatam değil. Bazen konuşmak istemediğin şeyler hakkında konuşmak iyi gelir.”

Bana baktı. “Şu anda neredeyiz?” diye sordum.

“BAPASIFÖ karargâhında.”

“O kadarını biliyorum. BAPASIFÖ karargâhı nerede?”

“Bunu sana söyleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bunu kimseye söyleyemem.”

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra Ajan Dokuz geldi. Takım elbisesinin üstüne kürklü bir parka, altına da kar botları giymişti. Ashley de soğuğa uygun giyinmişti. BAPASIFÖ'nün karargâhının kutupta olup olmadığını merak ettim.

“Evet, Alfred, sağlığın yerinde sayılır. Ya da ona yakın,” dedi.

“Akıl sağlığın yerinde sayılır demek gibi oldu. Sen de mi gidiyorsun?”

“Başka kim gidiyor ki?”

“Ashley beni görmeye geldi.”

“Ah, evet. Ben de gidiyorum.”

“Peki ya ben.”

“Buraya bu yüzden geldim. Tercih senin. Burada, karargâhta kalabilir ya da benimle birlikte Sırtlan'ın peşinden gelebilirsin.”

“İkisini de sevmedim. Knoxville'e dönmeme ne dersin?”

“Korkarım bu mümkün değil. Güvenli olmaz.”

“Tahmin etmiştim. Knoxville'de yaşadığımı biliyorlar değil mi?”

“Onlar pek çok şeyi biliyorlar.”

“Ne kadar çok şeyi biliyorlar?”

Yanıma oturup koca elini dizime koydu. “Senin hakkında bilmedikleri hiçbir şey yok, Alfred. Hiçbir şey. Seni herkesten daha iyi tanıyorlar. Senin gizli yüzünü, herkesten sakladığın yüzünü gördüler, kendin bile bunu tam olarak bilmiyorsun. Bildiğin, hatırladığın her şey hatta hatırlamadıklarının bile; kendinden bile sakladığın arzuların, onların gözlerinin önüne serildi.”

“Bu kulağa hoş gelmiyor.”

“Elbette, dünya üzerinde bu karargâhtan daha güvenli bir yer yok. Seni burada koruyabiliriz. Ama benimle gelersen aynı şekilde korunacağını garanti edemem.”

“O zaman neden gelmek isteyeyim?”

Uzun uzun bana baktı. Gözlerimin içine baktığında bakışlarımı kaçırmadım. Daha korkunç gözlerin içine bakmışlığım vardı.

“Geleceğimi de görebiliyorlar mı?”

Başını iki yana salladı. “Geleceği kimse bilemez, Alfred. Bir kişi hariç, Alfred ve bu sır da o kişiyle güvende.”

“Ne diyeceğimi zaten biliyorsun, değil mi? Neyi tercih edeceğimi zaten biliyorsun.”

Yataktan kalktım, sağ ayağım yere bastığında acının yukarı çıktığını hissediyordum.

“Pekâlâ,” dedim. “Paltom nerede?”

32

Labirent gibi koridorlarda Ajan Dokuz'un peşinden yürüyordum. İki farklı asansöre bindik, önünde muhafızların beklediği, üstünde hiçbir şey yazmayan, tuş takımları olan kapıların önünden geçtik. Yeşil duvarların arasından yürürken sakat bacağımı sürüyerek ona yetişmeye çalışıyordum. Yolun büyük kısmında hiç sesini çıkarmadı ama asansörlerden birinde bana dönüp şöyle bir şeyler söyledi:

“Kurulduğundan beri karargâha giren ilk sivil sensin. Çok az insan varlığından haberdarken hiçbiri nerede olduğunu bilmez. Ama bunlar sıradışı zamanlar, Alfred.”

Bir de başka bir koridorda yürürken, “Kabaca Londra büyüklüğünde bir yeraltı şehrindesin. Tıpkı normal bir şehirde olduğu gibi burada da mağazalar, restoranlar, postane, sinema salonları ve büyük dinlerin ibadet alanları mevcut. Ders amfileri, araştırma tesisleri ve bütün dünyanın kıska-

nacağı bir de kütüphanemiz var. Tabii dünyanın bundan haberi yok.

“Bir tür BAPASIFÖ üniversitesi yani,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Burada üniversite yok.”

“Şaka yapmıştım.”

“Anladım.”

“Ajan Dokuz, dünya nüfusunun sadece yüzde ikisinin mizah anlayışına sahip olmadığını biliyor muydun?”

“Kesinlikle. O halde ben de seçilmiş azınlığın içindeyim, değil mi?”

Midem ziyafetten önce boş, şimdiyse dolu olduğu için beni rahatsız ediyordu. Bir dahaki öğün için kendime bir söz verdim; sucuklu pizza ile Cheetos'u ve çikolatalı dondurmayı karıştırmayacaktım.

Sonunda hiçbir yazının olmadığı bir kapının önünde durduk. Ajan Dokuz başparmağını sensörün üzerinden geçirince kapı açıldı. Kuru temizleme dükkânına benzeyen bir odaya girdik. Odanın için askıdaki kıyafetlerle doluydu. Yelekli, şişman bir adam belirdi.

“Evet? Ne istemiştiniz?”

“Onun için uygun bir şeyler,” dedi Ajan Dokuz, başıyla beni işaret ederek.

Kısa boylu adam bana baktı.

“Merhaba, ben Alfred Kropp.”

“Kim olduğunu biliyorum,” diyen adam tekrar Ajan Dokuz'a döndü. “Uygunu tanımlayın.”

“Özel okul, Hamptons'da geçirilen hafta sonları, miras yedi,” dedi Ajan Dokuz.

Kısa boylu adam beni süzüp tombul dudaklarını büzdü ve “Biraz zor olacak ama madem öyle istiyorsunuz? Uyruk?”

“Amerikalı.”

Adam kıyafet ormanının içinde gözden kayboldu.

“Gizli göreve mi çıkıyoruz?” diye sordum.

“Reklamları ve broşürleri ortadan kaldırıyoruz,” dedi Ajan Dokuz, gözleri parlayarak. “Şaka yapmıyorum.”

Yelekli, küçük elinde bir sürü kıyafetle geri döndü – kazaklar, gömlekler ve çoğu haki renkli pantolonlar. Yirmi dakika boyunca bir sürü farklı kombinasyon denedim. Ajan Dokuz sonunda mavi kazak, haki pantolon ve mokasen ayak-kabılarda karar kıldı.

“Saçı dışında bunlar işinizi görür,” dedi yelekli adam.

“Saçı olduğu gibi yanlıştır, yüzü de.”

“Yüzümün nesi var?” diye sordum.

“Gözeneklerin çok büyük. Zengin biri gibi görünmelisin. Zengin çocukları dermabrazyon yaptırıp şu sivilce haplarından kullanır.”

“Bu riski göze alıyoruz,” dedi Ajan Dokuz.

“Dişleri düzgün ama.”

“Evet,” dedim. “Bir de ayak tırnaklarımı görmelisin.”

“Ayak tırnaklarını görmek istemiyorum.”

Ajan Dokuz’unkine benzeyen kürklü bir parka aldım ve mokasenlerimin üstüne büyük kar botlarından giydim.

Yelekli adam tam çıkarken arkamızdan, “Yerinde ol- sam onu kozmetik departmanına götürür, şu gözeneklere baktırırdım,” diye seslendi.

Asansöre giderken, “Karargâhın böyle bir yer olacağını hiç tahmin etmezdim,” dedim.

“Ne gibi?”

“Çok eski bir lise ya da hastane binası gibi. Her şeyin bilgisayarla kontrol edildiği, insanların içerde raylı sistem-

lerle dolaştığı, parlak cam ve metalden inşa edilen bir bina düşünmüştüm. Bilirsin işte, her yerde monitörler ve elektronik cihazlar falan.”

“Onların hepsi var,” dedi Ajan Dokuz. “Hepsini akıllıca gizleyip buraya eski bir lise veya hastane binası görünümü verdik.”

“Mizah anlayışın yok dedim diye böyle söylüyorsun. Aslında aksini kanıtlamaya çalışıyorsun.”

Asansöre Bindik. LL56 katındaydık. “S” yazan düğmeye bastı ve asansör hareket etti. Müthiş bir hızla yukarı çıktığımızı hissettim; sanırım elli altı kat kadar.

“Peki ya logo?” dedim.

“Logo mu?”

“Elbette. BAPASIFÖ logosu. Her büyük casusluk örgütünün –küçük olanların bile– bir logosu vardır. Sizinki nerede? Ne konferans odasında ne de başka yerde gözüme çarptı.”

“Bizim logomuz yok.”

“Neden?”

“Neden ihtiyacımız olsun ki?”

“Şey, logolar ihtiyaç duyulan şeyler değildir. Herkesin bir logosu vardır işte.”

“Bir isim gibi mi?” dedi.

Kapılar, portmanto büyüklüğünde bir yere açıldı. Dışarı çıktığımızda buranın gerçekten portmanto olduğunu anladım. Asansörün kapıları kışlık ceketlerin durduğu askıların arkasına açılmıştı. Ajan Dokuz onları kenara çekip dolabın kapısını açtı. Kendimizi az mobilyalı bir salonda buluverdik.

Yaşlı bir çift köhne bir kanepeye oturmuş, posta pulu büyüklüğünde ekranı olan televizyonu seyrediyorlardı. Dolap-

tan çıktığımızda ne bize baktılar ne de kımıldadılar. Sanki biz orada değildik. Salon biraz soğuktu. Süper bir casus için, eski kıyafetler giyip televizyon seyrederken, diğer ajanların içeri girip çıkmalarını örtbas etmenin ne kadar sıkıcı bir iş olduğunu düşündüm. Belki de televizyon seyreden yaşlı çift, televizyon izleme görevini nöbetleşe yapıyorlardı.

Gri gökyüzü ve kar örtüsüyle kaplı dünyaya çıktık. Bir metre karın içinde kalmış ahşap çatılı evlerin üstündeki bulutlar iyice alçalmış görünüyordu. Ev kümesinin ötesindeki arazi göz alabildiğine uzanan bir buz çölüydü; dümdüz ve bomboştu.

“Neredeyiz?” diye sordum parkamın kapüşonunu zengin olmak için fazla kirli, tıraşlı saçıyla kaplı kafama geçirirken. Soğuk kış rüzgârlarının burnuma esmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu etrafta. Sümüğüm bile resmen donmuştu.

“Karargâhın girişi,” dedi ama bu sözleri, sorularımın hiçbirine cevap olmamıştı. Gerçi bu noktadan sonra artık ne bekleyebilirdim ki? Buzlu patikanın sonunda boş viteste bekleyen siyah bir Land Rover vardı. Gri kabanlı iri bir adam bizim için arka kapıyı açınca arabaya önce ben bindim.

Yarım saat boyunca küçük evlerin arasından, sonra da daha geniş yollardan ilerledik. Geniş yola çıkınca biraz daha hızlandık ama bence malum hava şartlarından dolayı çok da hızlı gitmiyorduk. Bulutlara bakınca karanlık gövdelerinde şimşeklerin çaktığını gördüm.

Kasabanın çıkışında çocuklar buzun üstünde futbol oynuyordu. Eminim o buz tabakası çok ilginç çalımlara sahne oluyordu. Babamın yazdığı gibi, umutsuzluk ile çaresizlik arasındaki noktaya geldiğimde onları hatırlayacaktım.

Ajan Dokuz'a dönüp, "Mühürler, iblisler ve BAPASIFÖ'yle ilgili her şeyin rüyadan ibaret olduğu yönünde bir teorim var," dedim. "Filmlerde ve kitaplarda hep görürüz. Kahramanın başına durmadan kötü şeyler gelir ama sonunda uyanır ve hiçbirinin gerçek olmadığını anlar."

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu sadece bir teori," dedi.

Çocuklar ve çizgileri belli olmadığı için dünyaları haline gelen saha artık çok geride kalmıştı. Gökyüzü gri, yeryüzü beyazdı. İkisinin arasındaysa siyah bir şerit gibi uzanan yol vardı.

"Sen Ajan Dokuz'san, senden önceki sekiz ajana ne oldu?" diye sordum.

"Dokuz', sıra numarası değil."

"Matematik dehası sayılmam ama dokuzun sıra belirttiğini sanırdım."

"BAPASIFÖ tüzüğü'nün bir fıkrasına işaret ediyor."

"Dur tahmin edeyim, dokuzuncu fıkra."

Başıyla onayladı. "Peki, neymiş bu dokuzuncu fıkra?" diye sordum.

"Sana söyleyemem."

"Söylersen..."

"Seni öldürmek zorunda kalırım."

"Bence resmen bağ kuruyoruz. İlişkimizi ilerletiyoruz. Bunu hiç yapmak zorunda kaldın mı? Birilerini öldürdün mü yani?"

"Sadece bir kere. Abhazya'da."

"Abhazya. Ashley, Abhazya'da bulunduğundan bahsetmişti. Abhazya'da ne oldu? Yoksa onu da mı anlatamazsın?"

"Anlatamam."

“Çok mu gizli?”

“Acı verici.”

“Belki de bu ağırlığı üzerinden atmak için anlatmalısın. Anlarsın ya bağ kurmak için falan; madem bundan sonra ortağız?”

“Onun ağırlığını üzerimden atmama gerek yok.”

“‘Ve biz ortak falan değiliz.’ Tam da böyle demek üzereydin.”

“Abhazya duymak istediğin ama duyduktan sonra bundan pişman olacağın bir hikâye, diyecektim.”

“Bunu kaldırabilirim,” dedim. “Göründüğümden daha sertimdir.”

“Ah, sen her anlamda göründüğünden çok daha fazlasısın, Alfred Kropp.”

“Sanırım şu Lancelot olayından ve Bernard Samson’ın babam olmasından bahsediyorsun. Ama şu var ki bunların hepsi benim dışımda gelişti. Yani böyle olması için hiçbir şey yapmam gerekmedi.”

Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Gözkapakları kömür karasıydı. Hayatımda gördüğüm en gösterişsiz insanlardan biriydi; Uzun kulak memeleri, sarkık yanakları ve rakun gözleriyle köpeği andırıyordu. Ama insanları dış görünüşlerine göre değerlendirmemeli; benim düsturum buydu.

“Peder,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. Sesimi yükselterek devam ettim. “Çöldeyken bizi kutsal suyla kutsadın ve Mike sana, ‘Peder’ diye seslendi.”

Gözlerini açmadı. “Bir zamanlar rahiptim.”

“Ne oldu?”

“Kendime has teolojik görüşlerim kiliseyi rahatsız etti.”

“Eminim öyledir,” dedim. “Günümüzde kilise mensupları bile iblislere pek inanmıyordur, değil mi?”

O cevap vermeyince konuşmaya devam ettim. “Demek kutsal su, Latince ve dua olayı buymuş. Annem öldüğünden beri kiliseye gitmedim. Sence bu da onun bir parçası mı, Ajan Dokuz? Ne dersin Peder?”

“Bana öyle hitap etme, Alfred?”

“Ne diye hitap edeyim o zaman?”

“Ajan Dokuz.”

“Hayır. Gerçek adın ne?”

“Ne olması gerekiyorsa o.”

“Gerçek adını tahmin edersem, söyler misin?”

“Hayır.”

“Adam.”

“Vaktini boşa harcıyorsun.”

“Arnold.”

“Yeter, Kropp.”

“Alexander. Axelrod. Benjamin. Brad. Bruce. İlk harfi ne? Sadece onu söyle.”

Hiçbir şey söylemedi. İsminin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Belki de kötü şöhretiyle, aranan bir suçluydu. Mesela Abhazya’da yaşananlarla bir ilgisi vardı ve BAPASIFÖ onu koruyordu.

“Her neyse, unut gitsin. Bunca şeyin, annemin ölümünden sonra hiç kiliseye gitmememle ilgisi olup olmadığını düşünüyor musun, diye soracaktım.”

Sol gözünü açıp bana baktı.

“Hani, dünyayı tehdit eden tüm bu felaketlere ben sebep oldum ya. Sence Tanrı bana kızgın mıdır?”

Sol gözü yavaşça kapandı. “Ne kadar tuhaf, değil mi, Alfred?” dedi. “Başımıza gelen türlü kötülüğü Tanrı’dan bilirken güzellikleri kendimize yontmamız, diyorum.”

Biraz düşündüm. Emin değildim ama galiba beni egoist olmakla suçluyordu. Beni!

“Sence ben kötü biri miyim, Ajan Dokuz?” diye sordum.

“Bence on beş yaşındasın.”

“Bu ne demek?”

“Melekler bir anda var oldular. Biz insanların büyümesi ise biraz vakit alıyor.”

“Bu iyi bir şey. Benim bakış açıma göre aynı zamanda kötü, sanırım. Emin olduğum tek bir şey var. Bu ihlal olayı birçok insanın inançlı olmasını sağlayacak. Şu anda çok meşgul olduğunu biliyorum ama birkaç dakikan olursa annem için de dua eder misin?”

“Ben artık rahip değilim, Kropp.”

“Biliyorum ama bir zararı olmaz.”

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapandı. Ya dua ediyordu ya da sadece uykuya dalmıştı.

33

Çok geçmeden havaalanını ve hiç bozulmamış karın üstünde siyah bir yara gibi uzayan pisti gördüm. Asfalt yolun yanında durduğumuzda, sessizliğini hiç bozmayan şoförün kapımı açmasını beklemeden dışarı fırladım. Rüzgârın beni neredeyse yere yıkacak kadar sert estiğini fark edince uçağın nasıl havalanacağını merak ettim.

Ajan Dokuz yanıma gelince havaalanının diğer ucunda bizi bekleyen aracı işaret ettim.

“Bu da ne böyle?”

Daha önce gördüğüm hiçbir uçağa benzemiyordu. Kâğıt uçaklara benziyordu. 747 boyutlarında bir uçağa göre küçük kanatları ön tarafa yakın bir yerden başlayıp kuyruk kısmına doğru genişliyordu. Sanki bir dev gelip uçağı çekiştire çekiştire uzatmış gibi gövde kısmı kokpite doğru sivriliyordu. Bu haliyle uzun bir gözyaşı damlasına ya da bahçe malasına benziyordu.

“Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri’nin X-30 isimli hava taşıtının özel olarak modifiye edilmiş versiyonu, dünyanın en

hızı uçağı,” dedi Ajan Dokuz. “Atmosferin en üst kısmında, saatte altı bin beş yüz kilometre hızla yol alır.”

“Vay canına,” dedim. “Her zaman bunu yapmak istemişimdir.”

“Bu sayede dahil olma noktasına bir saatten kısa sürede varabileceğiz.”

“Şahane. Dahil olma noktamız neresi?”

Mike Arnold'ın Şirket adına ziyaret ettiği İstanbul ya da Sri Lanka gibi egzotik bir yer ismi bekliyordum.

Oysa Ajan Dokuz, “Chicago,” dedi.

X-30'un içinde pilot ya da mürettebat göremedim. Uçağa binip ana kabine geçtiğimizde Ajan Dokuz kapıyı kapatıp kilitledi. Yerlerimize oturduk. Yeri olduğu gibi kaplayan birinci kalite halıdan deri koltuklara kadar her şey yepyeni görünüyordu. Kemerlerimizi bağladıktan sonra Ajan Dokuz kolçağın üstündeki bir düğmeye bastı. Uçak aniden hızlanınca koca gövdem koltuğa yapıştı. Kalkış sırasında kırk beş derecelik açıyla durduğumu fark ettim. Alçak bulutlara vardığımızda birkaç saniye sarsıldık ama hemen ardından Ajan Dokuz'un yanındaki pencerede güneş görüldü. Bulutların üstüne çıkmış, yükselmeye devam ediyorduk.

Daha iyi bakabilmek için kafamı çevirmeye çalıştım ama Ma 2 ses hızına yaklaştığınızda kafanızı çevirmek, kas gücü kadar irade de gerektiriyordu.

Dışarıdaki manzara nefes kesiciydi: Ufuktaki güneş, altındaki bulut örtüsünü aydınlatıyor, gökyüzünün parlak mavisinin altında onları altın sarısına boyuyordu. Karla kaplı sahada futbol oynayan çocuklar geldi aklıma. Unutma, Kropp, dedim kendi kendime. Çok güzel. Bunu asla unutma.

Uçak, ufkun altımızda bir yay çizdiğini, dünyanın elips biçimini görene kadar yükselmeye devam etti. Açık mavi gökyüzü parlak bir siyaha dönüşüyordu.

Ajan Dokuz öne eğilip motor sesini bastırmak için bağırırmaya başladı. “Atmosferin en üst noktasına ulaştık, Kropp! Marh 6 hızına yaklaşıyoruz!”

Normalde Ajan Dokuz, ancak bir cenaze levazımatçısı kadar neşeliydi ama o sırada lunaparktaki bir çocuk gibi sıırıtıyordu. Sonunda yükselme sona erdi ve motorların gürültüsü azaldı. Ama midem için iyi şeyler söyleyemezdim.

“Ne oldu, Kropp?” diye sordu Ajan Dokuz. Belki de yüzümün aşağıdaki kar kadar beyaz olduğunu görmüştü.

“Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedim. “Uçağa son bindiğimde pek de hoş bir iniş yapmamıştım.”

Koltuğunun altına uzanıp, çöl uçuşumuz sırasında gördüğüm deri ciltli büyük kitabı çıkardı.

“O nedir?” diye sordum.

“Ars Goetia... Uluyan Sanat.”

“Hangi sanat ulur ki?”

“Düşmüş Olan’ı çağıran kişinin kullandığı yönteme atıf. Bizzat Kral Süleyman tarafından yazıldığı söylenen Ars Goetia’da yetmiş iki lordun, onların sembol ve güçlerinin, nasıl çağırılıp Kutsal Kap’tan çıkarılacaklarının tarifleri yer alır. Onları çağıran kişi bu seans sırasında ‘uluyarak’ büyü yaptığı için ismi buradan gelir.”

“Yani bir tür iblislerle baş etme elkitabı diyebilir miyiz?”

İrkildi. “Hayır. Onları Efendi’nin amacına uygun kullanma rehberi. Büyük Mühür, onu taşıyan kişi büyü sözleri Süleyman’ın yazdığı şekilde söylemedikçe hiçbir işe yaramaz. Kelimesi kelimesine, hiçbir değişiklik olmadan söylemelidir.”

“Anladım. Demek ki o yüzden, yüzüğü taktığım halde iblisler beni dinlemedi. Büyülü sözleri bilmediğim için.”

Yine somurttu. “Onlara iblis dememeyi tercih ederim. Bu onların doğasını alçaltmak olur.”

“Öyle değiller mi zaten?”

“Onlardan korkmamız değil, onlara acımamız gerekir, Alfred. Onlar da bir zamanlar melekti.”

“Tanrı’ya başkaldırdıklarını söylememiş miydin? Hak ettiklerini bulmuşlar.”

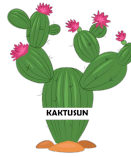
“Belki de.” İç geçirdi. “Ama biz de gerçekten hak ettiğimiz şeylerden kaçınmak için dua etmez miyiz? Düşmüşlerin hiçbirisi cennetten ebediyen kovulanlar kadar dışlanmış değildir. Sence güzel değiller mi?”

“Hem evet hem hayır. Tabii iblislere ve... şey.. dışlanmışlara benzemiyorlar. Ama onlar... sanki...” Doğru kelimeleri aradım. “Uzun süre güneşe bakmak gibiydi.” Gerçi bu sözlerim bile onları tarif etmenin yanından geçmiyordu. Gerçekten güzellerdi ama güzellikleri tıpkı okulun en güzel kızı sonunda sizi fark ettiğinde kasıklarınızda duyduğunuz o hastalıklı duygu gibi dehşet ve umutsuzlukla doluydu. Ama bu da onları tarif etmeye yetmiyordu. Okulun en güzel kızı, kimseyi kendi gözlerini oymak isteyecek noktaya getirmiyordu.

“Onların özü –asıl doğaları– yaratıldıkları günden bu yana hiç değişmedi, Alfred. Nasıl değişebilir ki? Ne kadar uzağa düşerse düşsünler, onlar hâlâ tanrısal tasavvurun ilk ürünleri olmaya devam ediyorlar. Onlar Tanrı’nın yüzüne bakmış yaratıklar ve artık sonsuza dek o yüzü göremeyecekler. Onlara acıyorum.” Gözleri doldu. “Ama onu gördükleri için bir o kadar da kıskanıyorum.”

34

Chicago’da eski bir askeri üsse benzeyen bir yere indik. Uçuş elli dakika kadar sürdü. Saatte altı bin beş yüz kilometre hızla yol aldığımızıza göre uçuş mesafemiz yaklaşık beş bin dört yüz kilometre kadardı. O zaman BAPASIFÖ karargâhı Kuzey Amerika’da olamazdı. Güney kutbu ise çok uzak kalıyordu. Belki de Kuzey Kutup Dairesi’nin yakınlarındaydı. Ama kutup bölgesinde sıkça görülen kutupayılarını, denizaslanlarını ya da eskimoları görmemiştim.

Üstümüzden geçen gri bulutlar, görünmez bir el onları batıya doğru itiyormuş gibi hızla sürükleniyorlardı. Güneş, yeryüzündeki bütün renkleri de alıp gitmiş gibiydi; Çimenler bile hangarlarla aynı sıkıcı grilikteydi. Bulutların içinde uğuldayan gök gürültüsünü duyabiliyordum.

“Bütün dünya bulutlarla mı kaplı?” diye sordum Ajan Dokuz’a, hangarlardan birinin yanına park edilmiş mavi Ford Taurus’a yürürken.

“Evet.”

Bagajı açıp içindeki büyük kanvas çantanın fermuarını çekti. Ben omzunun üstünden bakarken, Ajan Dokuz da çantanın içindekilere göz gezdirdi. Haritalar, iki sırt çantası, iki yarı otomatik tabanca, çoraplar, iç çamaşırları, gömlek ve pantolonlar, bir dizüstü bilgisayar, işaret fişeği atacak türden iki tabanca, Ars Goetia ve bir rulo tuvalet kâğıdı.

“Tuvalet kâğıdı mı?”

“Ne zaman ne olacağı belli olmaz.”

Yarı otomatiklerden birini kemerine sıkıştırdı. İşaret fişeği tabancasını eline alıp şarjörünü çıkardı ve mermilerini kontrol etti. Mermilerin ucu oldukça parlaktı; 3XD’lerin mermilerinin minyatür hallerine benziyorlardı.

“O ne?” diye sordum.

“Hayatımı adadığım işin meyveleri.”

Bu tabancayı parkasının astarındaki gizli bir bölmeye koydu. İki elinde birer tabancayla bana döndü.

Son Şövalye Bennacio’dan kalan kılıcımı tercih ederdim ama Knoxville’de kalmıştı. X-30 bizi on dakikada oraya götürebilse bile onu almak için vaktimiz yoktu. Tabancaları çantanın içine koyup bagajı kapadı. Arabaya bindik. Güneşliği açınca anahtarlar kucağına düştü.

“Tam olarak James Bond gibi sayılmaz,” dedim eski arabanın içine bakınırken. Koltuklar lekeliydi, paspasların üstünde çamur topakları vardı, tavan astarı sökülmüş, aşağı sarkıyordu.

“Bu gizli bir görev,” diye hatırlattı.

“Denizaltına dönüştürme düğmesi nerede?”

“Çok fazla film seyretmişsin, Alfred.”

“Haklısın. İblislerin Everest’in tepesinde dolaşıp insanlığın sonunu getirmek için plan yaptıkları gerçek dünyaya dönmeliyim.”

Havaalanına giden yoldan iki şeritli anayola oradan da eyaletlerarası yola çıktık. Tam karşıya bakınca, Michigan Gölü’nün kıyısındaki Chicago şehrinin silüetini görebiliyordum.

“Neden Mike’ın Chicago’da olabileceğini düşünüyoruz?” diye sordum. “Nereli olduğunu tahmin etmiştim çünkü sürekli Cubs şapkası takıp Doğa Tarihi Müzesi’nden bahsediyordu. Ama bir yere saklanacak olsam, herkesin ilk bakacağı yeri tercih etmezdim.”

“Burada olmayabilir ama konforlu alanına, düşmanlarının bilmediği ama kendisinin en iyi bildiği yere gelmiş olabilir de.”

Hız göstergesinin yüz seksene yaklaştığını gördüm.

“Polisin bizi durdurmasından çekinmiyor musun?”

“Bizi durdurmayacaklar.”

On dakika sonra şehir merkezinde, Drake Otel’in önüne park ediyorduk. Korkunç bir rüzgâr vardı. Sanki bir canavar gökdelenlerin arasından kükrer gibi uğulduyordu. Sıradan bir canavar da değil, sizden nefret eden bir canavar. Ajan Dokuz bagajdan çantayı alırken ben de parkamın kapüşonunu kafama çektim.

Resepsiyona vardığımızda Ajan Dokuz, İngiliz oluverdi.

“Tünaydınlar!” dedi mükemmel bir aksanla. “Lord Palmeroy ve yeğeni giriş yapıyorlar.”

İrkilerek yüzüne baktım. Sadece aksanı değil, sesi de değişmişti; sesi daha yüksek, tınısı daha titrekti. Yüzü bile değişmişti sanki. Farklı görünmek için yüz hatlarını bile kontrol edebiliyordu.

On altıncı kattaki odamıza çıkmak için asansöre bindik.
“Yeğen mi?” diye sordum.

“Oğlum olmandan iyidir. O kadar benzemiyoruz.”

“Tanrı’ya şükür.”

Suite vardığımızda dizüstü bilgisayarını çıkardı, yemek masasına koyup çalıştırdı. Dolu olmasını umut ederek buzdolabını açtım ama boştu. Perdeleri açıp Michigan Gölü’ne baktım. Kasvetli bulutların altında o da gri ve donuk görünüyordu.

Ajan Dokuz bir şeyler yazıyordu. Belki de karargâha bir e-posta: Dahil olma noktasına vardık. Hedefe doğru harekete geçiyoruz. Kropp hâlâ sinir bozucu.

Manzara o kadar iç karartıcıydı ki perdeleri kapayıp televizyonu açtım. CNN, Gökyüzünde Kriz başlıklı özel bir haber yayınlıyordu. Ortadan ikiye bölünen ekranda iki kişi görünüyordu. Bir meteorolog ve bir hükümet yetkilisi dünyanın yüzde doksan sekizinin bulutlarla kaplanması-
nın nedeninin, küresel ısınma olup olmadığını tartışıyordu. Deminki manzaradan daha iç karartıcıydı. Sonraki kanala geçtim. Oradaki haber başlığı ise Fırtına Dehşeti – El-Kaide Bağlantısı idi. Anlaşılan BAPASIFÖ’nün medya kontrol ekipleri APTALLARI-OYALA operasyonu yürütüyordu. Televizyonu kapadım.

Ajan Dokuz hâlâ bir şeyler yazıyordu.

“Kendimi çok tuhaf hissediyorum,” dedim.

“Hımm.” Bilgisayar ekranının üst kısmında bir uydu görüntüsü, onun altında da Ajandokuz’un yazdığı metin vardı.

“Belki de uçuş yüzünden uyku düzensizliği çekiyordumdur. Kuzey Kutbu’ndan buraya bir saatten kısa sürede gelmek... adamı öldürür.”

“Hmmm-mmm.”

Kuzey Kutbu yemini atmıştım ama hiç oralı olmadı. Esnedim. Ne kadar heyecanlı bir avdı bu.

“Belki biraz uyurum.”

Ağzını açıp tek kelime etmedi. Yatak odasına geçip kar botlarımı çıkardım ve parkamı yatağın yanındaki iskemleye astım. Oda çok havasızdı, pencerenin altındaki radyatör sürekli tıslıyordu. Ajan Dokuz tık tık yazmaya devam ederken gözlerimi kapadım.

Gözlerimi yeniden açtığımda radyatörün tıslaması devam ediyordu ama klavye sesi susmuştu. Doğrulup saate baktım. Öğleden sonra yattığım da saat üçü geçiyordu şimdi ise altı çeyrekti.

Kalkıp diğer odaya gittim. Ajan Dokuz kanepeye yatıp ayaklarını uzatmıştı. Bir koluyla gözlerini kapamış, derin derin soluyordu.

Bilgisayarını açık bırakmıştı.

Ekranı dalgalandıran Microsoft bayrağına bakarken dudağımı ısırardım. Acaba yakalanırsam nasıl bir protokol izlerler? Ajan Dokuz beni vurur muydu? Ajan Dokuz'u bana ateş ederken hayal edemedim ama belki de bu sadece benim beceriksizliğimden kaynaklanıyordu.

Tuhaf sesler duyduğumu ve kontrol etmek için baktığımı söyleyebilirdim. Ashley bana yalan söylediklerinden bahsetmişti, belki bilgisayarda bunun ispatını bulabilirdim.

Touchpad'e dokununca ekran aydınlanıverdi. Geri Dönüşüm Kutusu haricinde sadece üç klasör vardı. “UYDU-MU-HABERE Bağlantısı”, “Dosyalar” ve en altta “Çizelge”.

İmleci Dosyalar isimli klasörün üstüne getirdim. Dosyanın ne demek olduğunu anlayacak kadar casus filmi seyretmiş-

tim. “Kropp, Alfred” isimli bir dosya arıyordum. Klasöre çift tıkladıktan sonra bir kutu açıldı ve benden şifre istedi. Kutuyu kapadım.

Aynı şey UYDU-MUHABERE dosyasında da başıma geldi. Ekranda gördüğüm uydu görüntüsüne bakılırsa Ajan Dokuz, ben uyurken bu klasör üzerinde çalışıyordu. Şifre kutusunu kapadım. O da şifre ister diye üçüncü ikona tıklamaktan vazgeçmek üzereydim.

Ama yine de tıkladım ve kapak sayfasında şunların yazılı olduğu bir Word dokümanı çıktı:

RESMÎ TÜZÜK

BOYUTLARARASI PARADOKSLAR Ve SIRADIŞI FENOMENLER ÖRGÜTÜ

Kopenhag

19.11.1932

[05.10.78 ve 04.05.01 tarihlerinde düzenlemeler
yapılmıştır]

Omzumun üzerinden Ajan Dokuz’a baktım, hiç hareket etmiyordu. Uzun paragrafları geçip sayfayı aşağı kaydardım. Satırların arasında boşluk olmadığından, kısaltmalarla ve şifreli bir lisanla yazıldığı için araba reklamlarında küçük harflerle geçen tekzip yazılarına benziyordu. Ekranın en altına baktım. BAPASIFÖ tüzüğü iki bin sayfadan fazlaydı.

Bu dosyanın içinde yalan falan bulamazdım, bulsam bile yalan olduklarını anlayamazdım. Ama merak ettiğim tek bir şey vardı, arama özelliği ile Dokuzuncu Fıkra kelimelerini bulmaya çalıştım.

Ve karşıma şunlar çıktı:

DOKUZUNCU Fıkra:

9.1 Direktörün takdirine bağlı olarak, bir ya da daha çok Şirket çalışanı “Vekil Protokol Ajanı (VPA) olabilir. Bu tüzüğün 36.718 paragrafında tanımlanan üçüncü şahıslar, imza sahipleri, geri hizmette olanlar ya da haber kaynakları için geçerli olan protokollerin hiçbiri VPA için geçerli değildir.

9.2 Bahsi geçen Vekil Protokol Ajanı, amaçlar doğrultusunda gerekli gördüğü yöntemlere başvurma yetkisine sahiptir. Bu ‘yöntemler’ sadece Şirket protokollerine vekillik yapmakla sınırlı değildir; sözleşmeye taraf olan ve olmayan tüm ülkelerin kanunlarının (Tüzüğün 2.34 numaralı fıkrasında belirtilen cinayet ve diğer ağır suçlara ilişkin hükümler de dahil olmak üzere; örneğin hırsızlık, mülkiyet tahribatı, işkence v.b.) yanı sıra uluslararası hukuk kurallarını da ihlal etme yetkisi de bu kapsama dahildir.

9.3 Anlaşmaya taraf olanlar ve Şirket, farklı şartlar altında cezai işlem gerektiren eylemlerde bulunan Vekil Protokol Ajanları’nı, bu eylemler titizlikle yürütüldüğü ve Şirket önceliklerine uyduğu müddetçe sorumlu tutamaz. Vekil Protokol Ajanları’na, bu

bölümde belirtilen hükümlere ilişkin eylemlerinden dolayı kovuşturma açılmaz ve tüzüğü kabul edenler, hukuki temeli olsun ya da olmasın, kovuşturma talebinde bulunan taraflara karşı ajanları savunmayı kabul eder.

Dahası da vardı; Dokuzuncu Fıkra daha on iki sayfa kadar devam ediyordu ama ben göreceğimi görmüştüm. Dosyayı kapayıp arkama döndüm. Ajan Dokuz kanepede oturmuş, bana bakıyordu.

35

Sessizliğı bozan ben oldum.

“Sen bir VPA’sın.”

“O ne demek?” diye sordu sessizce. Sesinde alaycılık yoktu.

“BAPASIFÖ kanunları seni bağlamıyor demek. Kim-senin kanunları seni bağlamıyor.”

“Doğa kanunlarını unutuyorsun.”

“Doğa kanunlarını mı?”

“Yerçekimi mesela. Yerçekimi kanunu benim için de geçerli.”

“Ben burada komedi yapmıyorum, Ajan Dokuz.”

“Ben de.”

“Bu yüzden mi kimse adını bilemez? Öldürdüğünde, tecavüz ettiğinde, yağmaladığında seni bağlayan hiçbir şey yok çünkü aslında resmi olarak yoksun.”

“Evet, o kısmı doğru: Resmi olarak yokum. Varlığımı kanıtlayan ne bir doğum sertifikası ne hastane kaydı ne

geçerli bir sürücü ehliyeti ne pasaport ne sosyal güvenlik numarası ne parmak izi kaydı ne de herhangi bir evrak ya da tanık var. Adımı unuttuğum, hatta bir adımın olduğunu bile unuttuğum haftalar ve aylar bile oluyor. Ben hiç kimseyim, Alfred, benim adım ne olması gerekiyorsa odur.”

O konuşurken biraz geri çekildim; koridora, yani öz-gürlüğüme açılan kapıya yanaştım.

Ayağa kalktı. “Alfred, beni dinle. Çok eski bir söz der ki ‘Bir şey gerekli görülürse, o şey mümkündür de.’ Örgütümüz, yapılması gereken bir sürü tatsız şeyi yapmakla oldukça hassas ve tehlikeli bir görev üstlenmiş durumda ben de bu gereklilikleri yerine getirmek için atanan ajanım. Ben yapılması gerekeni yapan kişiyim. Dokuzuncu Fıkra’nın anlamı da bu. Yapılması gereken şey ne kadar kabul edilebilir sınırların dışına çıksa da, Şirket’te, yapılması gerekeni yapma yetkisi olan tek ajan benim.”

“Aman pek güzel ifade ettin!”

“Ancak böyle açıklayabilirim. Ajan Dokuz, hedefe ulaşmak için yapılması gerekeni yapmak konusunda tereddüt etmez.”

“Pis bir iş ve birilerinin de bunu yapması gerekiyor, öyle mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Bu çöpçüler için söylenir, Ajan Dokuz! Çöpçüler kimseyi öldürmez!”

“Ben de öldürmüyorum.”

“Bana böyle söylemedin ama. Abhazya’da cinayet işlediğini söylemiştin.”

“Hiçbir zaman cinayet işlediğimi söylemedim.”

“Öldürdüm’ demiştin.”

“Evet, doğru.”

“Hangisi, öldürdüğün mü yoksa cinayet işlediğin mi?”
“İkisi de.”

“Peki, ne zamandan beri birilerini öldürmek cinayet sayılmıyor? Ya bu görev sırasında sana güçlük çıkarırsam... Beni de öldürürsün, değil mi? Abhazy'a'dakiler de öyle mi yaptılar? Yoluna mı çıktılar?”

“Abhazy'a hakkında konuşmayacağım.”

“Neden? Gizli olmadığını söylemiştin.”

“Gizli mi diye sorduğunda, acı verici olduğunu söylemiştim. Bu, gizli değil anlamına gelmiyor.”

“Demek ki gizli, öyle mi? Neden böyle bilmece gibi konuşuyorsun? Bak, dürüst olacağım, Ajan Dokuz. Şu anda biraz korkuyorum. Bana yalan söyledi...”

“Kim? Sana kim yalan söyledi?”

“E... emin değilim ama birileri söyledi.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, Alfred.”

“Tabii ki neden bahsettiğimi bilmediğini söylersin! Neden bahsettiğimi bilsen bile, bilmediğini söyleme yetkin vardır. Yoksa bana doğruyu söylerdin.”

“Alfred, galiba hâlâ olayların etkisindesin...”

“Ah, emin ol öyledir. Kızımın etkisi. Kaçırıldım, neredeyse boğuluyordum, uçaktan atıldım, vuruldum, inanmadığım bir şey beynimi oydu. Siz en başından beri bana gerçeği anlatmadınız. Mike anlatmadı, şimdi de sen anlatmıyorsun. Annem konusunda bile yalan söylemiş olabilirsiniz.”

“Annen konusunda mı?”

“Ölümü konusunda. Belki gerçekten ölmemiştir. Belki de tıpkı sen, ben ya da Kral Paimon gibi hayattadır.”

“Alfred, annen sen on iki yaşındayken öldü, bütün bunlardan...”

“Biliyorum! Ya da biliyordum! Artık neyi bildiğimi de bilmiyorum. Hatta neyi bilmediğimi bile bilmiyorum. Beynim bayat bir doğum günü pastası gibi darmadağın.”

“Anlıyorum,” dedi Ajan Dokuz. Kaşlarını çatıp bana bakmasının bu duruma hiçbir faydası yoktu. Ağlamıyordum ama yüzüm lunaparktaki ayna evleri gibi çarpık çurpuk görünüyordu; kulak memelerim her zamankinden biraz daha sarkmıştı sanki.

Konuşmaya devam ettim. “Ama bildiğim bir şey var: Siz bir şeyler saklıyorsunuz. Aklıma yatmayan bir şeyler var.”

Şakaklarımı ovdum. Başım ağrıyor, oda etrafımda dönüyordu. Şu anda beynim, Bay Needlemier dört yüz milyon dolar değerinde servetim olduğunu söylediğinde Betty Tuttle’ın elinden düşüp binlerce parçaya bölünen daha sonra tutkalla yapıştırılan bardak gibiydi.

“Mantıklı değil. Bana söylemediğiniz bir şeyler var; yalan söylemediğiniz yalanını söyleyip dursanız da benden bir şeyler saklamanız da yalan söylemek sayılır.”

“Yalan söylemediğimiz yalanı mı?”

“Bunların hepsi çok saçma. Ben neden buradayım? Gizli görevden hiç anlamayan on beş yaşında bir çocuğu Mike’ı ve Kap’ı bulma görevinde niye yanında götürüyorsun? Bana neden burada olduğumu söyle, Ajan Dokuz? Geçerli bir tek neden söylersen, çenemi kapatırım, gider Mike’ı buluruz. Ayrıca buraya onu bulmak için saatte altı bin beş yüz kilometre hızla uçtuğumuzu düşünürsek o konuda da çok büyük bir gizem söz konusu. Neden hâlâ bu otel odasında oyalanıyoruz?”

“Gecenin çökmesini bekliyoruz.”

“Saat neredeyse yedi. Çökmüş olması lazım.”

“O zaman yola çıkmalıyız.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Gelmeyi sen istedin.”

“Ben mi?”

Başıyla onayladı. “Böyle söylediğimi hatırlamıyorum.”

Kapıya yaslanıp kışım halıya değene kadar aşağı kaydım. Çürük meyveyi andıran tuhaf ve hastalıklı bir koku alıyordum. Elimi kokladım. Benden geliyordu. Çürük muz gibi kokuyordum. Vücut kokusu gibi de değildi (Pandora’dan beri duş aldığımı hatırlamıyordum gerçi neyi hatırlamadığımın bir önemi yoktu artık) ama ne koktuğumu da bilmiyordum? Kangren olunca etin çürüyüp kemiklerden ayrıldığını ve etrafa korkunç bir koku yayıldığını okumuştum. Yoksa kangren mi olmuştum? Bir tırnağım düşmüş, parmağım iltihap mı olmuştu? Neden etim çürüyordu? Belki de bunların hepsi kafamdaydı. Belki de zihnimi oluşturan cam kırıklarının arasından bir şeyler sızıyordu ve o sızıntı da çürük et gibi kokuyordu.

Omzuma dokunduğunu hissettim.

“Benimle ilgili bir sorun var, değil mi?” dedim. “Bana çok kötü bir şey oluyor.”

“Sanırım, Alfred.”

“Çünkü onun gözlerinin içine baktım.” Çölde, kumda sürünürken Carl’ın saçma ve anlamsız şeyler söyleyip gözlerini oymasını hatırladım.

“Olabilir.”

“Öyle mi, değil mi? Sen iblisbilimci değil misin?”

“Alfred,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, omzuma pat pat vurarak. “Alfred, yakında hepsi bitecek,” dedi.

“Ben de bundan korkuyorum.”

36

Ajan Dokuz, yola çıkmadan önce üstünü değiştirdi. Buruşuk bir ceket giyip hardal lekeli bir kravat taktı. Tipik bir lise müdür yardımcısına ya da ikinci el araba satıcısına benziyordu.

Aşağı indiğimizde otelin valesi Ford Taurus’umuzu kapının önüne getirdi. Ajan Dokuz’un elli dolar bahşış verdiğini gördüm. Dikkat çekmemeye çalışan biri için bence fazla vermişti, ayrıca kılık kıyafeti ve kullandığımız arabayla da uyuşmuyordu. Böyle bir bahşışten sonra vale bizi kolay kolay unutmazdı.

Ajan Dokuz doğruca eyaletlerarası yola çıkıp oradan kuzeye yöneldi. Hafif ama soğuk bir yağmur çiseliyordu. Yol kenarında duran birkaç arabanın yanından geçtik. Drtllerinden çıkan kırmızı-sarı ışıklar, buğulu n camımıza yansıyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Sarsılmış.”

Homurdanmakla yetindi. Bütün benliğiyle yola ve yolculuğun sonunda bulacağımız şeye odaklanmıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Evanston, şehrin hemen kuzeyi.”

“Mike, Evanston’da mı yaşıyor?”

“Annesi orada yaşıyor. Alfred, istinasız herkesin zayıf bir noktası vardır. Baskı uygulayabileceğin bir nokta da diyebilirsin. Sırtlan’ın zayıf noktası da annesi.”

“Annesine ne yapacaksın, Ajan Dokuz?”

Cevap vermedi.

“İstesen onu öldürebilirsin, değil mi?”

“Böyle bir şeyi istemem. Alfred, böyle bir serbestliğimin olması bundan keyif aldığım anlamına gelmez. Bu hem çok büyük bir sorumluluk hem çok büyük bir yük.”

“Evet, tanrı rolü oynamak genelde öyledir.”

“VPA için kendim gönüllü olmadım.”

“Olay o değil,” dedim. “Olay şu: Mike’ı yakalamak için annesinin canını yakabilir ya da onu öldürebilirsin. Masum ve yaşlı bir kadın. Mesele yapabilecek olman değil, yapacak olman.”

“Dünyayı kurtarman gerekse sen yapmaz mıydın?”

Cevap vermeden önce düşünmem gerekti ama düşünmek bile artık bana yük gibi geliyordu. BAPASIFÖ karargâhında uyandığımdan beri başım ağrıyordu. Gerçi otel odasındaki sinir krizinden sonra biraz daha iyiydim. Çürük meyve kokusu eskisi kadar kötü değildi ama kafamın için hâlâ çok dağınıktı.

Evanston sapağından çıktıktan sonra Ajan Dokuz iki yanı ağaçlarla kaplı, taş kaldırımları, üstündeki minik dükkân vitrinleri Noel için süslenen bir yola girdi. Ağaçların çıplak

dalları beyaz ışıklarla bezenmişti. Noel'in yaklaştığını bile bilmiyordum. Şükran Günü'nü hepten kaçırmıştım.

"Annem çok kötü bir aşçıydı," dedim. Ajan Dokuz şehir merkezinden uzaklaşmış, yoldan uzağa inşa edilen büyük evlerin bulunduğu bir mahalleye getirmişti bizi. Kaldırımlarda ışıklandırılmış geyikler, Noel ağaçları ve baston şekerler vardı. "Her Şükran Günü'nde lahana turşulu ve esmer şekerli güveç yapardı."

"Garipmiş."

"Garip değil, korkunçtu. Her sene o boktan şeyden bir tabak dolusu yedim. Anlarsın ya duygularını incitmemek için. Hindi her zaman kupkuru, patates püresi topak topak olurdu. Balkabaklı turtadan bir dilim aldığımda, tabağına kahverengi bir sıvı akardı. O sıvının ne olduğunu hiç anlamamışımdır."

Ajan Dokuz farları söndürüp iyice yavaşladı. Yolun iki yanını kaplayan meşeler ve akçaağaçlar sonbaharda çok güzel görünüyor olabilirdi ama o anda yola uzanmış çok kollu bir canavarı andırıyorlardı.

"Bazen kilo vermem için bilerek öyle pişirdiğini düşünürdüm. 'Neden bisikletine binmiyorsun, Alfred?' diye sorardı beni kitap okurken ya da televizyon seyrederken yakaladığında. 'Nick ne yapıyor? Basketbol oynamaya çağırsana.' Atıştırmalık olarak pirinç patlağı yedi. Pirinç patlağını o kadar sevdiğini hiç sanmıyordum ama benim önümde sürekli ondan yedi. Ne zaman ona baksam pirinç patlağı yediğini görürdüm. Sanırım amacı beni onu yemeye özendirmektir. Pirinç patlağı ile kanserojen maddeler arasında bir bağlantı olup olmadığını araştıracağım. Belki onun kanseri ile pirinç patlağı arasında bir bağlantı bulabilir ve pirinç patlağı

üreticilerini mahkemeye verebilirim. Paraya ihtiyacım yok. Annemi de geri getiremem ama en azından onlara bir ders verir ve pirinç patlağı endüstrisini ortadan kaldırıyorum. Böylece kimse pirinç patlağı yemekten ölmez.”

“Annen ne kanseriydi?” diye sordu.

“Melanom. Cilt kanseri.”

“O zaman pirinç patlağı yüzünden olduğunu sanmıyorum.”

Kaldırımın kenarına park edip motoru kapadı. Girişinde dört büyük sütunu olan iki katlı koloni dönemi tarzında bir evin önünde durmuştuk. Eve giden tuğla bir patika vardı. Sokaktaki diğer evlerin aksine bunun ışıkları yanmıyordu.

“Evde kimse yok galiba,” dedim.

“Olsa şaşardım. Sırtlan, Şirket çalışanıydı, Alfred. Baskı noktası teorisini çoğu kişiden çok daha iyi bilir.”

“O zaman annesi burada değil. Buraya gelmekle boşuna vakit kaybettik, öyle değil mi?”

“Sırtlan’ın boşuna vakit kaybettiğini düşünmeyi tercih ederim.”

O indikten sonra ben de arabadan indim. Yağmur dinmişti. Korkunç bir soğuk vardı. Hiç rüzgâr esmemesine rağmen tepemizdeki bulutların arkasındaki rüzgârın sesini duyabiliyordum. Sokak lambasından çıkan ışığın bulutların üzerinde vurduğu yere doğru baktım. Bulutlar kıpırdamıyordu.

“Sen de duydun mu?” diye sordum Ajan Dokuz’a.

“Evet,” deyip başını salladı.

“Bu rüzgâr değil.”

“Hayır, değil.”

Fısıldaşan sesler duydum ama kelimeleri seçemiyordum. Yan odada konuşanları duvarın diğer tarafından duymak

gibiydi. Tenine işliyor ve kaşıyamadığın bir kaşıntı gibi seni delirtiyordu.

“Buradalar mı?” diye sordum. “Bizi buraya kadar takip mi etmişler?”

Sokağın karşısına geçip doğruca Mike’in annesinin evinin karşısındaki eve yürümeye başladı.

“Burada ne işimiz var?” diye sordum, sakat bacağıma rağmen ona yetişmeye çalışırken.

“Hiçbir şey söyleme. Sadece bana ayak uydurmaya çalış.”

Zili çaldı. Ağızlarımızdan çıkan buhar yükselip havaya karışıyordu.

Küt saçlı orta yaşlı bir kadın açtı kapıyı. Arkasındaki antrede iki küçük çocuk bize bakıyordu.

Ajan Dokuz hemen Ortabatılı oluverdi. “İyi akşamlar, nasılsınız? Ben, Evanston Polis Departmanı’ndan Detektif Bruce Givens.” Kadına bir rozet gösterdi. Ona baktığımda suratı yine değişmişti. Ne Ajan Dokuz’a ne Lord Palmeroy’a benziyordu; tam bir polise benziyordu. Gerçi kendini polis olarak tanıttığı için de bana öyle gelmiş olabilirdi. Merhaba, bendeniz Şanslı İkinci El Arabalar’dan Bob, dese, ben de herhalde, Evet, kesinlikle Bob, diye düşünürdüm.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. “Ama bu çocuğu daha önce görüp görmediğinizi söyleyebilir misiniz?” diye sordu başıyla beni işaret ederek.

Kadın gözlerini kısarak bana baktı. “Sanmıyorum, hayır.”

“Bahçe süslerinin zarar görmesiyle ilgili birkaç telefon aldık. Az önce de onu Arnold’ların evinin çevresinde yakaladım.”

“Agnes’in evinin orada mı?” Kadın, Ajan Dokuz’un omzunun üstünden sokağın karşısındaki karanlık eve baktı.

“Aynen öyle. Dergi üyeliği sattığını söylüyor.”

“Şey, onu bilemem. Ama Agnes şu anda şehir dışında.”

“Size hiç dergi üyeliği satmaya çalıştı mı?”

“Hayır, bu çocuğu daha önce hiç görmedim.”

Ajan Dokuz bana döndü. “Bu eve de uğradığını söylemiştin, öyle değil mi?”

Omuz silkip gözlerimi devirdim ve bir sokak serserisi gibi dudaklarımı büzmeye çalıştım. Gerçi kıyafetlerime bakınca ancak paralı okul serserilerine benzediğim söylenebilirdi. Hiçbir şey söylemedim. Çok şey olabilirdim ama kesinlikle iyi bir oyuncu değildim.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Ajan Dokuz. “Pekâlâ, ebeveynini arayalım bakalım.” Başıyla kadına ve arkasındaki koca gözlü çocuklara selam verdi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İyi akşamlar.”

Beni dirseğimden tutup yola doğru itmeye başladı.

Tam yola vardığında aklına bir şey gelmişçesine durup eve baktı. Kadın kapının ağzında durmuş hâlâ bize bakıyordu.

“Agnes şehir dışında dediniz, değil mi?”

“İki haftalığına. Oğlu ona bir gemi yolculuğu hediye etti.”

“O zaman evle de oğlu ilgileniyordur.”

“Hayır. Sanırım o da Agnes’le gitti. Erken yılbaşı he-diyesi.”

Ajan Dokuz başını salladı. “Belki de eve şöyle bir baksam iyi olacak. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.”

Beni tekrar çevirip arabaya doğru sürükledi.

“Gözü üzerimizde, Alfred. Arabaya bin.”

O arka kapıyı açınca arabaya bindim. Direksiyona geçip kapısını kapadı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum. “Kadın burada değil.”

“Belki buradadır. Belki de değildir. Bu çok kurnazca oynanan bir oyun, Alfred. Böyle bir hamle yapacağımızı tahmin etmiş. Durumu anlayacağımızı da tahmin ettiği için de burada peşine düşmeyeceğimizi aramayacağımızı düşünmüş olmalı. Yoksa annesini evden göndermezdi.”

Biraz düşündükten sonra, “Ha?”

“Poe’nun *Çalınmış Mektup* hikâyesindeki gibi. Mektubu herkesin görebileceği bir yere saklıyordu karakter.”

“Kimin nesi gibi?” Camdan dışarı baktım. Komşu kadın kapısını kapamıştı ama kapının yanındaki camda bir gölge gördüm.

“Mike onu mavi yolculuğa çıkarmış,” dedim.

“Pek sanmam.”

“Neden burada oturuyoruz?”

“Seni sorguya çekiyorum.”

Cebinden siyah bir şey çıkarıp bana uzattı. Tükenmez kalem olduğunu sandım.

“Bir şey mi yazmamı istiyorsun?”

“Bu bir iletişim cihazı,” dedi. “Konuşmak için kırmızı düğmeye bas, dinleyeceğin zaman bırak.”

“Vay, telsiz, anladım.” Bunlardan daha önce de görmüştüm. Ashley, Knoxville’in dışındaki ormanda da aynısından kullanmıştı. Cihazı adamın elinden aldım. “Ayrılmak zorunda kalırsak diye.”

“Ayrılmak mı?” dedi. “Sen burada kalıyorsun.”

“Hadi ya?”

“Komşu kadın hâlâ bize bakıyor,” dedi. Elini tekrar cebine attı. Bu sefer modifiyeli işaret fişeği tabancasına benzeyen, anti-iblis mermili minyatür 3XD tabancasını uzattı.

“Buradalar mı?” Kalbim korkuyla atmaya başladı. Aklıma bulutların arasındaki tuhaf fısıldaşmalar geldi.

Omuz silktilti. “O şeyi istemiyorum. Gider kendi ayağıma sıkarım,” dedim.

“Sana birkaç saniye kazandırabilir. Bir şey olursa, iletişim cihazındaki mavi düğmeye bas.”

“Mavi düğmeye basınca ne oluyor?”

“Başının belada olduğunu anlarım.”

“Panik düğmesi gibi mi?”

“Evet. Panik düğmesi gibi.” Minyatür 3XD silahını kucağıma bıraktı ve kapının kolunu tuttu.

“Bana sorarsan çok zayıf bir tasarım,” dedim iletişim cihazına bakarak. “Kırmızıya bakıp konuşuyorsun, mavi ise panik düğmesi. Asıl panik düğmelerinin kırmızı olması gerekir.”

“AR-GE departmanına iletirim.” Yüzüne o nadir gülümsemelerinden birini yerleştirdi, kucağımdaki o iblis silahını alıp kafasını patlatmamak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim. O kadar gerçekçiydi ki ürperdim ve patlayan kafasının patlayan görüntüsünü gözümün önünden uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimin arkasına bir sancı saplandı.

“Merak etme, Alfred,” dedi. “Etrafa şöyle bir göz atacağım. Annesini apar topar yollamış, belki arkasında bir iz bırakmıştır. On beş dakikadan fazla sürmez zannımca.”

Arabadan inip kapıyı kapadığında artık tek başıyındım. Karanlık eve gidişine baktım. Eve çıkan basamakların önünde durdu. Çalılar görüşümü engellediği için ne yaptığını göremiyordum. Soluma döndüğümde kapıları kilitlemeyi unuttuğunu fark ettim. Öndeki koltuğa uzanıp otomatik kilit düğmesine bastım ve arkama yaslandığımda Ajan Dokuz gitmişti.

Tahminimce eve girmek için yüksek teknoloji ürünü zimbirtılarından birini kullanmıştı. Kolumda saat yoktu, içsel zaman mevhumuma güvenmek zorundaydım ama o da pek güvenilir sayılmazdı. Örneğin derslerime hep geç kalırdım. Zil çalardı ve tamam, daha beş dakikam var, diye düşünürdüm. Oysa benim Kropp-zamanımdan sadece iki dakika sonra esas ders zili çalmaya başladılar.

Yine yağmur çiselemeye başladı. Yağmurla birlikte inen küçük taneciklerin kar olduğunu fark ettim. Belki de Vosvos büyüklüğünde dolu taneleri bize yaklaşıyordu. Islak camdan baktığımda, yağmur yüzünden çarpık, bulanık ve bir rüyayı andıran yılbaşı ışıklarını görünce, Ohio'dayken "Noel Baba'yı yakalamaca" evresinde olduğum çocukluk dönemimi hatırladım. Onu kendi gözlerimle görmeyi o kadar kafama koymuştum ki bir saat içinde dört kutu kola içmiştim. Kafeinin uyarıcı etkisi kadar laksatif etkisi olduğundan da habirim yoktu. Gecenin yarısını klozetin üstünde iki büküm oturarak geçirmiştim. Planım ortaya çıkacak diye annemi çağırmaya da korkmuştum.

Yağmur şiddetini artırmaya başladıkça tavanı ve camları döven buz tanelerinin sesi de yükseliyordu. Ajan Dokuz gideli ne kadar olmuştu? Yağmur yüzünden evi artık doğru düzgün göremiyordum bile. Orada başına gelebilecek korkunç şeyleri düşündükçe kafam allak bullak oluyordu. Mike, bu hamleyi de önceden tahmin edip (Ajan Dokuz'un dediği gibi) karanlıkta pusuya yatmış olabilir miydi? Belki de Ajan Dokuz çoktan ölmüştü ve Mike şu anda arabanın arkasındaydı... Arkama dönüp camdan dışarı baktım; bir elimle silahı, diğer elimle de BAPASIFÖ'nün iletişim cihazını kavramıştım. Hiçbir şey görmemem orada hiçbir şey

olmadığı anlamına gelmiyordu. Kırmızı düğmeye bastım ama mikrofonun nerede olduğunu bilmediğimden, yüksek sesle, “Ajan Dokuz, Ajan Dokuz, ben Alfred Kropp, dönüş yap,” dedim. Düğmeyi bıraktığım anda bir hata yaptığımı fark edip tekrar bastım. “İh, Ajan Dokuz, ben Alfred Kropp. ‘Dönüş yap’ demek aslında ‘Cevap ver’ anlamına geliyor, gerçekten geri gelmen gerekmiyor. Özür dilerim. Dönüş yap. Tamam.”

Sessizlik oldu. Metal iletişim cihazını inceledim. İki düğme dışında açma-kapama düğmesi ya da ses ayarı düğmesi yoktu. Belki yanında bir de kulağa takılan aparatlardan vardı ve Ajan Dokuz bu önemli parçayı bana vermeyi unutmuştu. Sorun ne olursa olsun, cihazdan hiç ses gelmiyordu.

Şimdi ne yapacaktım? Burada onu beklemeye devam mı edecektim? Daha on beş dakika olmamıştı. En fazla on. Bilemedin on iki. Ama on iki buçuktan fazla olamazdı. İçeri girmeli miydim? Peki, sonra ne yapacaktım? Mike evde bekliyorsa, bir çırpıda işimi bitirirdi. Hem de Ajan Dokuz’unkini bitirdiğinden çok daha kolayca. Pekâlâ, o halde arabada kalacaktım. Artık on üç dakika olmuştu. Belki. Mavi düğmeye basabilirdim. Şayet Ajan Dokuz dışarı çıkmazsa, o zaman çok kötü bir şeyler olmuş demektir. Çıkarsa, özür diler, mavi düğmeye yanlışlıkla bastığımı söylerdim. Sebep olduğum onca kazadan sonra bana kesin inanırdı. Ajan Dokuz bu operasyonda ölürse, savaş alanında aklımı kaybedip iblisleri kendi başıma halletmeye çalıştığım için bu da benim hatam olurdu. Carl’ı düşündüm, daha doğrusu Carl’ın morgda canlanan cesedini, boş gözyuvalarını ve göğsünde kalbinin olması gereken yerdeki deliği; o da benim suçumdu... Ama hayır, bu benim hatam sayılmazdı; neden

benim hatam olduğunu düşünmüştüm ki? Carl, ben daha elimi yüzüğe sürmeden iblis ateşiyle kavrulmuştu. Bunun için de suçlanamazdım ya? Bunların hepsi mührü ele geçirmemden önce olmuştu, değil mi? Hatırlamaya çalıştım ama hafızam, camdan görünen yılbaşı ışıkları gibi karman çormandı. Burnuma yine o çürük kokusu geldi. Sarımsak yedikten sonra yarım saat geçmesine rağmen hâlâ gözeneklerinizden çıkmaya devam ediyormuş gibi yoğundu.

Kırmızı düğmeye tekrar bastım. “Ajan Dokuz, Ajan Dokuz, ben Alfred. Beni duyabiliyorsan cevap ver. Yağmur yağıyor. Tamam.”

Beşe kadar sayıp bir kez daha şansımı denedim. “Ajan Dokuz, gerçekten seninle konuşmalıyım. Ben Alfred, tamam.”

Parazit bile duyulmuyordu. Belki arızalıydı ya da pili bitmişti. Özel ajanların –bilhassa Ajan Dokuz gibi VPA’ların– göreve çıkmadan önce ekipmanlarını gözden geçirmeleri gerekirdi.

Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. Teknik olarak –henüz– paniklememiştim ama giderek korkmaya başlıyordum. Ne olursa olsun, yanlışlıkla bastığımı söyleyebilirdim.

Ve mavi düğmeye bastım.

Ona kadar saydım. Hiçbir şey olmadı. Silahını çekip çalıların arasından fırlayarak beni kurtarmaya gelmedi. Altıma geldiğimde hâlâ ortalarda yoktu. Saymaktan vazgeçip 3XD’yi ceketimin cebine attım, büyük gözlü çocukların anesi beni görmesin diye kaldırırma bakan taraftaki kapıdan indim. Eğilip koşarak çalıların etrafından dolaştım. Böylece çalılar artık yolla aramda kalıyordu. Belki şimdi ayağa kalkıp düzgün bir şekilde yürümeye başlasam kadın beni Ajan Dokuz sanırdı –ya da Detektif Bruce Givens– ama o

da zordu çünkü Ajan Dokuz benden sekiz santim uzun ve on kilo daha zayıftı. Bazen elinizdekilerle hareket etmeniz gerekirdi, elinizdeki tek şey aptalca bir umut olsa bile.

Sallana sallana ön kapıya gittim. Ajan Dokuz'un nasıl içeri girdiğini görmemiştim ama ben de ön kapıya gelmiştim. Beton buzla kaplı ve kaygan olduğundan çok yavaş hareket ediyordum. Verandaya çıkan basamakların önünde yapraksız çalılarla dolu bir çiçek tarhı, hemen solumda da onlara muhafızlık eden küçük bir figür vardı.

Bir bahçe cücesi. Dr. Benderhall'a da anlattığım gibi, neden bilmem, bahçe cücelerinden çok korkardım. Benim için bahçe cüceleri de palyaçolarla aynı kategoriye dahildi: Komik olması gerekirken aksine çok korkunçtu. Bu bahçe cücesi burada bir sürü kış görmüş olmalıydı. Suratındaki boya soyulmaya, kalan boya ise gri tonlarına dönmeye başlamıştı.

Çömeliş kapıya yöneldim; çalıların üstünden görünüp görünmediğimden emin değildim. Ama artık komşunun sesini duyabiliyordum: Çabuk, polisi ara! Şu koca kafalı serseri yine ortaya çıktı!

Ajan Dokuz eve nasıl girmişti? Ön kapı kilitliydi, iki yanındaki pencereler kapalı ve sürgüleri de çekiliydi. Belki hayalet gibi duvarın içinden geçmişti. Önce sayborg olduğunu sanmıştım şimdi de duvarlardan geçebileceğini düşünüyordum.

Durup mavi düğmeye bir kez daha bastım ve kapıya yaklaştım.

Tam o sırada kapının sürgüsünün çekildiğini duydum. Ayağa kalkıp dönerken kapının beş santim kadar aralandığını gördüm.

"Ajan Dokuz?" diye fısıldadım.

Yine ses yoktu. Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açtım ve kendi yarattığım korku evine girdim.

37

Fark ettiğim ilk şey kedi kokusu oldu. Kumunu ne kadar sık değıştirsенiz değıştirin, kaçınılmaz ve hiç değışmeyen bir kokuydu. Bu bir film olsaydı, kedi karanlığın içinden üstüme atlayınca ben çığlığı basarken izleyiciler oturdukları yerde irkilir, ben de onlarla birlikte “ay!” diye çığlık atardım ve katil, elinde kasap bıçağıyla gölgelerin içinden koşarak gelirdi. Sanırım devam etmeden önce kediye etkisiz hale getirmeliydim.

Fark ettiğim ikinci şey ise bahçe cücesiydi.

Yoksa bu dışarıdaki cüce miydi? Yarı karanlığın içinde her şey grinin tonlarında göründüğünden, yüzde yüz emin olamıyordum ama pekâlâ dışarıdaki cüce olabilirdi ve şu anda koridordaydı. Aynı boydaydı ve aynı aşınmış surata, bahçe cücelerinin yarattığı o tuhaf ambiyansa sahipti.

Arkamdaki açık kapıdan soğuk bir hava dalgası içeriye doldurdu. Gözümü cüceden ayırmadan kapıyı kapadım. K1-

pırdamadı. Şey, sonuçta gerçekten canlanmasını beklemiyordum, değil mi? Gerçek dünyada bahçe cüceleri canlanmazdı. İçimde kıpırdanan bir hüznle gerçek dünyanın; Bernard Samson, BAPASIFÖ, Kralların Kılıcı, Süleyman'ın Mührü'nden önceki dünyanın sona erdiğini fark ettim.

O dünya gitmişti ve cini lambanın içine geri tıkmayı başarsak bile gelmeyecekti. Dr. Merryweather'ın dediği gibi, yeni bir gerçekliğe açılan eşiği çoktan geçmiştik. Belki de beni mahveden şey o iblisin gözlerine bakmam değil, benim için anlamı olan her şeyi kaybetmemdi.

“Pekâlâ, bak,” dedim bahçe cücesine. “Senden korkmuyorum.” Belki de dünya tarihinde ilk kez biri insan, bir bahçe cücesiyle böyle konuşuyor ve muhtemelen ilk kez bir insan, bir bahçe cücesine yalan söylüyordu.

Yüzündeki o muzip sırıtişla bana bakmaya devam etti.

Canı cehenneme. “Ajan Dokuz!” diye bağırdım. “Ajan Dokuz, neredesin?”

Girişteki ışıklar yandı ve arkamdaki ahşap zeminden sesler geldi. Ajan Dokuz'un arabada verdiği 3XD'yi çıkarmak için elimi cebime atarken o tarafa döndüm.

Kapının önünde yaşlı bir kadın vardı. Mor terliklerinin üstündeki çiçek desenleri robdöşambrının üstündekilerle aynıydı. Sol elinde bir fırın eldiveni vardı. Sağ elinde tuttuğu tabancayı ise alnıma doğrultmuştu.

“Kımıldarsan ölürsün, tatlım,” dedi.

“Elimi cebimden çıkaracağım,” dedim. “Tamam mı?”

Başıyla onayladı. “Yavaşça, tatlım. Saat geç oldu ve ben ürkek biriyimdir.”

Elimi yavaşça cebimden çıkardım sonra iki elimi de havaya kaldırdım.

“Hırsız değilim,” dedim.

Gülümsedi. Mike’inkiler gibi kocaman beyaz dişleri vardı, özellikle ön kesiciler çok büyüktü. Küçük kafasındaki yuvarlak ve geniş yüzü derin kırışıklarla doluydu. Gözleri ise açık maviydi.

Tabancasını robdöşambrının cebine koymasını ellerimi indirmem için bir işaret olarak aldım. Birkaç saniye öylece durup birbirimize baktık.

“Ben Alfred Kropp,” dedim.

“Kim olduğunu biliyorum, tatlım,” dedi. “Michael senin gelebileceğini söylemişti. Aslında tam olarak senin değil, şirketinden birilerinin gelebileceğini söylemişti.”

“Ben de onu aramak için gelmiştim,” dedim.

“Onu burada bulamazsın. Onu kendi işine yolladım. Polismiş, hah!” Hafifçe güldü.

“Bu iyi,” dedim. “Bir an için onu vurduğundan korktum.”

Kadın ile bahçe cücesi arasında sıkışıp kalmıştım. Kim merdivenin dibine bahçe cücesi koyar ki?

“Elmalı turta yaptım, Alfred. Bir dilim ister misin?”

“Pek aç değilim.”

“Israr ediyorum.”

“Belki de biraz açımdır.”

“Önden buyur, tatlım. Solundaki kapı.”

Resmi bir yemek odasından geçip mutfağa ulaştım. Köy mutfağı tarzında dekore edilmişti, horoz bibloları, inek şeklinde şekerlikler ve masanın üzerinde de kırmızı beyaz kareli bir örtü vardı.

Elmalı turta lavabonun üzerindeki pencerenin pervazındaydı, altın sarısı kabuğundan hâlâ dumanlar tütüyordu. Midem guruldadı. Açlıktan ölüyordum.

“Lütfen otur, Alfred,” dedi, masayı işaret ederek. “Birkaç dakika daha soğuduktan sonra dilimlemek için hazır olacak. Dondurma da ister misin, tatlım?”

Boğazımı temizledim. “Turta yeterli, hanımefendi. Böyle iyi.”

Ajan Dokuz’un nerede olduğunu merak ettim. Muhtemelen dışarıda beni arıyordu. Onu nasıl gözden kaçırdım acaba? Ben anne Arnold’ın mutfağında turta yerken o da bir yerlerde baygın yatıyordu.

“Adımı nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Michael bana senden bahsetmişti.”

“Mike nerede?”

“Hiçbir fikrim yok, tatlım.”

Buzdolabından bir şişe süt çıkarıp bardağa doldurdu. Bardağı da masada önüme koydu. Yaşlı kadın vanilya kokuyordu.

“Biri mavi yolculuğa çıktığınızı söylemişti,” dedim.

“O hikâyeyi Mike uydurdu. Evden çıkmamı istiyordu. Ne diye evimi bırakıp gidecekmişim? Yaşlı olabilirim, tatlım ama başımın çaresine bakabilirim. Ayda iki defa atış talimi yapıyorum.”

“Şey,” dedim ne diyeceğimi bilemeden. “Herkesin bir hobisi olmalı.”

Kedi kumunun olduğu yerde bir bahçe cücesi daha vardı. Ayrıca buzdolabının kapısında bahçe cücesi şeklinde mık-natıslar vardı. Hatta pervazdaki turta kabına muhafızlık eden başka cüceler de mevcuttu.

“Bahçe cücelerini çok seviyor olmalısınız,” dedim.

“Bahçe cüceleri kötü ruhları uzak tutar.”

“Kötü ruhlardan yana endişeleriniz mi var?”

“Senin yok mu?”

“Mike olup biteni anlattı mı size?”

Lavabonun önünde parmak uçlarında yükselmiş –boyu sadece bir buçuk metre kadardı– burnunu turtaya yaklaştırmıştı.

“Beni neden apar topar evden çıkarmak istediğini bilmiydim.”

Diğer eline bir fırın eldiveni daha geçirip turtayı aldı. Tezgâha bırakıp eldivenlerini çıkardı. Elleri küçücük, muhtemelen romatizma yüzünden eklemeleri kocamandı ve teninde yaşlılıktan kaynaklanan lekeler vardı. Bıçağı alıp büyük bir dilim kesti ve ortasında bir bahçe cücesi resmi olan tabağa koydu.

“Aslında iyi bir çocuktur ama yanlış insanlarla takılıyor; sözüm meclisten dışarı, Alfred. Büyük bir potansiyeli olan harika bir çocuksun. Bu potansiyelini, Mike’ın çalıştığı insanlar için çarçur ettiğini görmek çok kötü.”

Küçük, yuvarlak başını çevirip sesini alçalttı. “Dinle!”

Şiddetli yağmurun, çatıya ve mutfak penceresine çarpan dolunun sesi.

“Umarım bütün bunlar bir an önce biter,” dedi. “Bahar çiçeklerim için endişeleniyorum.”

“İşte, Mike’ı bulmamız bu yüzden çok önemli, hanımefendi” dedim. “Onu bulana kadar hiçbir şey yapamayız.”

Turtayı önüme koyup geri çekildi. Kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı.

“Tadına bak, Alfred,” dedi. “Üç eyalette benden iyi turta yapan bulamazsın.”

“Bir lokma alabilirim,” dedim. “Sonra gitmem gerekiyor. Aj... arkadaşım beni merak etmiştir.”

Ama yaşlı kadının ağzından biraz laf alabileceğimi fark ettim. Mike'ın nerede olduğunu bilmediğine inanmamıştım. Uslu olup turtasından biraz yersem belki gardını düşürüp Mike'ın nerede saklandığını söylerdi.

O tepemde dikilip gülümserken ben de turtasından kocaman bir lokma aldım. Yüreğimin sızladığını itiraf etmeliydim çünkü her şey fazlasıyla normaldi. Gecenin bir yarısı mutfakta sıcak turta yemek gibi normalde sıkıcı şeylerin aslında ne kadar değerli olduğunu, elinizden alınıncaya kadar anlamıyordunuz.

Dişime sert bir şey geldi. Önce elmanın sapı zannettim, uzanıp çıkardığımda gri bir çubuk olduğunu gördüm. Sap falan değildi. Bir ucu sivriydi, diğer ucundan sarkan dokunun sonunda çiğnenmiş bir göz vardı.

Küçük kemiği masaya bırakıp sandalyemi devirerek masadan uzaklaştığımda midem bulanıyor, bir yandan tükürürken bir yandan gözlerime yaşlar hücum ediyordu. Dilimin üstündeki tüyleri tırnaklarımla ayıklarken ağzımdan beyaz ve turuncu tüyler çıkıyordu.

“Sorun ne, Alfred?” diye sordu kadın. “Yoksa kedileri sevmez misin?”

Mide bulantısını düşünecek halim yoktu. Cebimdeki 3XD'yi çıkarıp o yuvarlak, oyuncak bebeğe benzeyen kafasına nişan aldım.

“Nerede?” diye sordum tiz ve yüksek bir sesle. “Ajan Dokuz nerede?”

“Üst kata çıktı, tatlım.”

Silahı ona doğrultarak mutfaktan geri geri çıkmaya başladım. “Sen Mike Arnold'ın annesi değilsin,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Mavi gözleri hareket edince, o gözlerin ardındaki şeyi tanıdım. Sahra Çölü'nde gördüğüm bir şey. Beni tanıyan bir şey.

“Yukarıda bir sürü oda var, Alfred,” diye fısıldadı. “Tek bir kapı ve bir sürü oda. İnsan hangi odaya gireceğine dikkat etmeli.”

Beni durdurmaya yeltenmedi. Dönüp koşarak yemek odasından geçtim. Köşeyi dönüp merdivene yöneldim. Bahçe cücesi hâlâ oradaydı. Bütün gücümle ona bir tekme savurup yukarı çıktım. Derken, bir şey paçama yapıştı. Ayak bileğime batan pençelerini ya da tırnaklarını hissedebiliyordum. Bahçe cücesi ya da onun kılığına giren bir şey olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Bahçe cücelerinin, insanları kötü ruhlardan koruması gerektiğini düşününce bu yaptığını çok çirkin ve şeytani buldum.

Çöldeyken, Ajan Dokuz, onların gözlerinin içine bakarsak, neleri sevdiğimizi ve nelerden korktuğumuzu anlatacaklarını söylemişti.

Bununla tam olarak neyi kastettiğini öğrenmek üzereydim.

38

Basamakları çiftler çiftler çıkarken bahçe cücesinin etime saplanan tırnaklarını hissetmiyordum bile. Yolun yarısında durup soluklanırken bacağımın yanındaki grimsi yeşil, küçük kukuletaya nişan aldım. Kendimi sakatlayacağımdan korkmadan 3XD'yi ateşledim. İyi nişan almıştım. Namlu kafasından sadece birkaç santim uzaktaydı. Cüce siyah, turuncu ve altın sarısı parçalara bölündü.

Merdiveni çıkmaya devam ettim. Merdivenin sahanlığına ulaştığımda, tam da beklediğim şeyle karşılaştım: Bir bahçe cücesi daha.

Hiç tereddüt etmedim. İblis silahımın namlusunu şüpheyle sırtan ağzına tutup canına okudum.

Arkamdan gelen tırmalama ve fısıldaşma seslerini duydum ama ne dediklerini anlamıyordum. Başka bahçe cüceleri. Bütün şarjörü onlara harcamak istemiyordum. Hızlıca üst kattaki koridorun sonuna doğru koştum.

Yaşlı kadın en azından bir konuda doğru söylemişti. Burada yalnızca bir kapı vardı, o da koridorun sonundaydı. Böyle bir ev için normal olmadığını biliyordum ama Ajan Dokuz karargâhtaki toplantıda iblislerin gerçekliği değiştirebildiklerini söylemişti.

Eski Alfred Kropp olsa kapıda tereddüt ederdi. Hatta bu tuhaf şartlarda dahi muhtemelen kapıyı çalardım. Eski ben, bir iblisin, içini oymasına bile izin verirdi. Yeni ben ise bunların hiçbirinin Ajan Dokuz'un başına gelmesine izin vermeyecekti.

"Aziz Mikail," diye mırıldandım. "Koru beni."

Kapıyı tekmeleyip menteşelerinden söktüm.

Polisiye filmlerdeki gibi, silahı tuttuğum elimin bileğini kavrayıp 3XD tabancamı savurdum.

Bir hastane odasıydım. Oda boştu ve yatak yapılydı. Yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş televizyondan başka hiçbir ses kaynağı yoktu. *Kaç Para?* yarışma programı vardı. Bu odada daha önce bulunmuştum, kendime ilk söylediğim şey, Bu bir yalan, oldu. Telaşlanma. Bu da başka bir yalan. Bu odanın olayı neydi bilmiyordum ama çözmek için vaktim yoktu. Ajan Dokuz'u bulmak zorundaydım. Arkama döndüğümde bir kadın bana seslendi.

"Alfred."

Donup kaldım. Bu sesi tanıyordum. Duymayalı çok uzun zaman olmuştu ama hayatımda duyduğum ilk ses olduğu için kimin sesi olduğunu hemen anlamıştım.

Bu bir aldatmacaydı. Bunun bir aldatmaca olduğunu ve Ajan Dokuz'un buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Hayatta kalması için Alfred Kropp'un dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Ama bir şey arkama dönüp bakmama neden

oldu. Sanırım beni arkama baktıran şey umuttu. Bunu size karşı nasıl kullanabileceklerini öğrenmek üzereydim.

Yatak artık boş değildi.

“Ah, haydi ama,” dedim yatakta yatan kişiye. “Bu hiç adil değil.”

“Otur, Alfred,” dedi annem. “Konuşmalıyız.”

“Oturmayacağım,” dedim. “Ajan Dokuz’u bulmalıyım.”

“Öyle biri yok. Şimdi çocukça davranmayı kes ve otur.”

“Öyle biri yoksa,” dedim. “Bunu nereden buldum?”

3XD’mi gösterirken elim titriyordu.

“Nereden bulduğunu sen de biliyorsun, Alfred.”

Silahı indirdim. O noktada yapılacak en akıllıca şeyin ne olduğunu biliyordum. Ve ne kadar çok konuşursak, akıllıca olanı yapmam o kadar zorlaşacaktı. Peki, aklı başında herhangi bir insan, annesinin kafasını nasıl uçurabilirdi?”

Yutkundum. “Rüya gördüğümü söyleyeceksin.”

“Rüya görüyorsun.”

“Korkunç bir rüyaymış.”

“Elbette öyledir. Şu iskemlede otururken uyuyakaldın, Alfred.”

“Şu anda gerçekten on iki yaşındayım ve sen hâlâ hayattasın.”

“Elbette, hayatım.”

Gözlerindeki yaşlar parlayınca bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Ne zaman ağlasa gözlerimi kaçıırırdım. Çünkü buna dayanamazdım.

“Bu çok adice,” diye fısıldadım. “Gerçekten çok adice. Resmen çizgiyi aşıyorsunuz.”

Yatağının yanındaki sandalyeye çöküp ona yanaştım. Dirseklerimi dizlerime dayamıştım. 3XD ise elimden gevşekçe sarkıyordu.

“Alfred, ben senin yanındayım.”

“Kes şunu.”

“Şu dünyada bir tek annen var. Elbette beni kurtarmaya gelen bir şövalye gibi kahramanlık rüyaları görürsün. Ama böyle şeylerin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi, bebeğim? Kutsal kılıçlar, şeytani bahçe cüceleri gerçek olabilir mi, Alfred? Bunların gerçek olamayacağını biliyorsun.”

Başımınla onayladım.

“Alfred, baban ne büyük bir işadamı ne de Lancelot'un soyundan gelen son oğuldu. Herman adında koca kafalı bir kamyon şoförüydü.”

“Babam... benim babam kamyon şoförü müydü?”

“Karpuz taşırdı. Gördüğün rüyadan çok daha mantıklı gelmiyor mu?”

Başımınla onayladım. “Evet, haklısın.”

“En çok istediğin şey de bu değil mi zaten, Alfred? Her şeyin mantıklı olması yani?”

Başımı kaldırıp ona baktım. Aynı ince yüz, içeri göçmüş siyah halkalı gözler, aynı sarımtırak ten, dişlerini ortaya çıkaracak kadar çekilmiş aynı gri dudaklar. Annemin dört sene önceki haliydi (tabii aradan gerçekten dört sene geçtiyse) ama bu annem değildi.

“Peki, şimdi ne yapacağım?” diye sordum.

“Uyan, tatlım. Tek yapman gereken bu. Sadece... uyan.”

Gülümsedi; bu gerçekten onun, annemin gülümsemesiydi.

“Bu doğru değil,” diye mırıldandım. “Bu hiç adil değil. Senden başka kimsem yoktu. Neden beni bırakıp gittin?”

Yalnız olmaktan bıktım usandım. Daha fazla yalnız kalmak istemiyorum!”

“Alfred, biliyorum, biliyorum,” dedi. “Ama benim için güçlü olmalısın, bebeğim. Sana şu anda ihtiyacım var. Bir-birimiz için buradayız ve senin güçlü olmana ihtiyacım var.”

Başımı evet der gibi salladım. “Peki. Pekâlâ, anne. Ben... güçlü olabilirim...”

“O zaman artık uyanmalısın, Alfred.”

“Nasıl? Nasıl uyanacağım? Nasıl uyanacağım?”

“Bak.”

Kapıyı işaret etti. O kapıyı menteşelerinden söktüğümü çok net hatırlıyordum ama o anda sağlam ve kapalıydı. Ajan Dokuz ise sırtını kapıya dönmüş, yerde oturuyordu. Çenesi göğsüne düştüğü için yüzünü göremiyordum.

“Bunlar,” diye fısıldadı annem. “Tam uyanmadan önce gördüğümüz kötü rüyalar.”

“Anlamadım,” dedim. Ama anlamıştım. Ayağa kalkıp yanına gittim. Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Hayattaydı.

“Artık karar vermelisin, Alfred,” dedi arkamdan. Sesi hüzünlü ve yumuşaktı, sanki çok uzaklardan geliyordu. “Uyanmak ile rüya arasındasın. Uyanmak istemediğini biliyorum. Uyanırsan öleceğim gerçeğiyle yüz yüze gelebilirsin ama şu anda sana ihtiyacım var. Uyan ve benimle ilgilen.”

Gerçekte olmayan 3XD’yi kaldırıp BAPASIFÖ’nün Vekil Protokol Ajanı’nın kafasına doğrulttum. Bu cinayet sayılmazdı. Nasıl olsun? Gerçekte öyle biri yoktu. Bunların hiçbirisi yoktu. Bense on iki yaşında, annesinin ölümüyle yüzleşemeyen küçük bir çocuktum. Bu kadar dalga geçtiğim yeterdi, artık uyanmalıyım.

“Eee,” dedi annem sertçe. “Daha ne bekliyorsun, Alfred?”

“Yapılması gerekeni,” diye fısıldadım. Derin bir nefes alıp arkama döndüm ve iblis tabancamın namlusunu anneme çevirdim.

“Madem rüyadayım –madem bunların hiçbiri gerçek değil– o zaman hiç canın yanmayacak.”

Tetiği çektim.

39

Hiç kan çıkmadı, sadece siyah benekli, beyazlı turunculu bir parlama oldu. Ateş topundan bir surat, odanın karşısından üstüme fırladı. Ağzının içindeki karanlık, beni yutan dipsiz bir kuyu gibiydi. Kafamın içinde gümbürdeyen bir ses yükseldi, BİZDEN KAÇAMAZSIN ÇÜNKÜ BİZ SENİN İÇİNDEYİZ!

Ajan Dokuz'u ayağa kaldırıp kolunun altına girdim. Göğsümde inledi. Onu koridora çıkardıktan sonra vücudumu çevirip 3XD silahımı hastane odasına doğrulttum. Ne var ki artık hastane odası değildi; birbirine geçmiş ateş halkalarından oluşan bir girdaba dönüşmüştü. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merdivene yöneldim ama sonra bir anda durdum. Yumruğum büyüklüğündeki siyah yaratıklar dalga dalga üzerimize geliyordu.

Akrepler, hem de milyonlarcası, sekiz santimlik kuyruklarıyla tıslayıp gelmiş, ayak bileklerime çarpıyorlardı. Dizlerimize tırmanmaya başlamışlardı bile. Ajan Dokuz'u akrep nehrinden geçirmeye çalışırken iğnelerinin pantolonumun üzerinden defalarca battığını hissedebiliyordum. Duyduğum acı inanılmazdı ama bunların gerçek olmadığını tekrarlayıp duruyordum; zihnim dayanabilirse bunu da atlatabilirdik.

Birden nehir yarıldı ve akrepler duvardaki çatlaklara girip kaybolmaya başladı. Merdivene giden yolu yarılamıştık, duvarlar erir gibi sarmaya başlamıştı. Dalgalandan sıvanın altından yüzler görünüyordu. Annemi ve Bernard Samson'ı, Farrell dayımı ve Lord Bennacio'yu gördüm. Benim yüzümden ölen herkesi gördüm ama hiçbir şey söylemediler. Gözleri, ihanete uğramış gibi kederliydi. Başımı eğip yürümeye devam etti.

Merdivenin başına geldiğimde merdiven artık orada değildi. Kapkara bir uçurumun eşiğindeydik ve boşluğa doğru akan ışık deresini görebiliyordum, tıpkı şaleleden akan sulara benziyordu. Arkamızdan yaklaşan bir şeyin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ensemdeki kılların uçlarının yanmaya başladığını, dumanın acı tadını dilimde hissetmeye başladım. Ajan Dokuz'u olabildiğince sert bir şekilde sarsıp kulağına, "Artık gerçekten uyanmalısın!" diye bağırdım. Ama uyanmadı.

"Gerçek değil," diye mırıldandım. "Gerçek değil."

Geri dönemezdim ama bu hepsinden daha kötüydü çünkü ileri de gidemiyordum. Arkamızdan gelen sıcaklık artarken uçurumun kenarında durmaya devam ediyorduk. İçimden bir ses, dönüp arkama bakarsam tamamen kaybolacağımızı söylüyordu. Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve şöyle fısıldadım, "Haydi. Haydi. Haydi."

Ajan Dokuz'a sıkıca sarılıp uçuşuma atladım.

Karanlığın içinde taklalar attıktan sonra kendimizi bir anda alt katta bulduk.

Açık kapının önünde altın sarısı ışıklar saçarak duran üç metrelik bir varlık vardı. İblis bu kez maske olarak ne benim annemi ne de Mike'ın annesini seçmişti. Bizzat kendisiydi. Yüzü, tabiatın bizim gibi sıradan insanlar için sunduğu onca şeyden çok daha güzeldi ama gözleri biraz önce içine atladığımız dipsiz uçuşum gibi kapkaraydı. Sanki bir şeyler onları parçalamış ya da yakıp kavurmuştu.

“Biz gidiyoruz,” dedim nefes nefese. “Bırak geçelim.”

Yerinden kımıldamadı. Tıpkı Paimon yumruğunu kaldırıp Bert isimli ajanı bir üzüm tanesi gibi sıkıttığında olduğu gibi, bir şeylerin aniden beynimi sıkıttığını hissettim.

Sonra bir ses yükseldi: Mührü bize getir.

Ajan Dokuz'u yanımda sürüklerken parmağımı tetiğe basılı tutup bütün şarjörü ona boşaltarak üstüne hücum ettim. Başımı eğip gözlerimi sımsıkı kapadım. Bedenimle görünmez bir zar tabakasını gerdiğimi hissettiğim anda kendimi gecenin karanlığında buldum. Şakır şakır yağan buz gibi yağmurun altındaydık.

Ajan Dokuz'u arabaya kadar sürükleyip yolcu kapısını açtım ve boş 3XD tabancayı arka koltuğa attım. Ajan Dokuz'u koltuğuna oturttum. Hızla diğer tarafa yürüyüp direksiyonun başına geçtim. Beyzbol topu büyüklüğünde bir buz tanesi ön cama çarpıp boydan boya çatlattı. Geri vitese alıp gaza bastım. Direksiyonu sağa kırınca dönmeye başladık. Lastikler kaygan zeminde adeta çılgık atıyordu.

“Sıkı tutun, Dokuz!” Ford'u ileri vitese aldım. Buza dönüşen iri yağmur damlaları kaputuna ve tavanına çarp-

maya devam ediyordu. Ancak şimdi de yanıyorlardı, asfaltın üstünde alevli çukurlar vardı. Biz mahalleden çıkarken gökyüzünden ateş yağmaya devam ediyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum, tek amacım oradan bir an önce uzaklaşmaktı.

40

Eyaletlerarası yolu bulduğumda o kadar kötü titriyordum ki arabayı yolda tutmakta bile zorlanıyordum. Başımın ağrısı görüşümü bulandırıyor. Gökyüzünden ateş topları yağarken siyah ve altın sarısı şeritleri görebiliyordum. Lastikler, alev almış tanelerin üstünden sekerek geçiyordu.

Bunlar, iblislerin beni delirtmek için yarattığı göz yanılsamaları değildi; bunlar gerçektir, güneye giden yolda ilerlerken soluma baktığımda her yerin portakal rengi ile karalara büründüğünü ve itfaiye arabalarının kırmızı-beyaz ışıklarını görebiliyordum. Chicago yanıyordu.

“Ajan Dokuz!” diye bağırdım. “Ajan Dokuz, uyan! Şimdi ne yapacağımı söylemek zorundasın.”

Başı cama düşmüştü. Gözleri kapalıydı ama nefes aldığı görebiliyordum, demek ki yaşıyordu.

Yol, emniyet şeridine çekmiş ya da ateş fırtınası yüzünden yoldan çıkmış arabalar haricinde boştu. Saatte yüz

elli kilometre hızla güneye giderken, dünyayı kurtarmaya yetmese de Ajan Dokuz'u ve kendimi bir süreliğine kurtarmaya yetecek bir plan yapmaya başlamıştım bile.

Dikiz aynasından bakınca, bir yığın siyah şeyin uçarak üzerimize geldiğini gördüm. Sivri şapkaları rüzgârla geriye giden kısa boylu, şişman yaratıklar bize yaklaşıyordu. İki kez kontrol etmek zorunda kaldım çünkü dikiz aynasında her gün görebileceğiniz bir manzara değildi bu. Bahçe cücelerinden oluşan birlik, Rottweiler büyüklüğündeki vampir yarasalara binmiş, uçları alevler içindeki mızrak ve kılıçlarını savurarak bize yetişmeye çalışıyordu.

Gaz pedalına yere değinceye kadar basıp dizime ağırlar saplanıncaya kadar o şekilde tutmaya devam ettim. İbre yüz seksene vardığında Taurus model arabamız sarsılmaya başladı.

X-30'la Mach 6 hızına çıksam bile o yaratıkları atlataamayacağımı biliyordum. Ajan Dokuz, VPA olabilirdi, doğa kanunları dışında hiçbir şey onu etkilemezdi belki ama bu yaratıkları etkileyen hiçbir şey yoktu. Onlar hiçbir kanun yazılmadan önce yaratılmışlardı.

Arabanın etrafını sardıklarında, alevli küçük okları hava fişek gibi sesler çıkararak ön camı, kaputu ve bagaj kapağını dövüyordu. Cüce süvariler gülüyor, vampir yarasaların onar santimlik parlak dişlerinden, sokak lambalarının ışığında parlayan salyalar akıyordu. Yolda kayıp kuzeye giden yolla aramızdaki beton bariyere çarpmamak için elimden geleni yapıyordum.

Dört bahçe cini bineklerinden inip kaputun üzerine düştü. Alevli baltalarıyla ön cama saldırıyor, yüzlerindeki o ikonik sırtışılarıyla çatlak cama darbeler indiriyorlardı. Arkadan gelen sesleri duyunca, bagajın üstüne çıkan başka

cücelerin arka camı dövdüklerini anladım. Alevli buz kütleleri gece karanlığını turuncu ışıklarıyla aydınlatıyordu. Her biri yere çarptığında, asfaltın o kısmı aldığı darbeye havaya fırlıyordu. Hızla yanından geçtiğimiz bir araba ters dönmüş, bir diğeri ise aksı görünecek kadar yanmıştı.

Uyanması için Ajan Dokuz'a bağırdım. Yaptıklarını kesmeleri için yarasa süvarisi bahçe cücelerine de haykırdım. İblisin gözlerinin içine baktığım için kendime de bağırdım, sonra fırsatım varken yüzüğü Ajan Dokuz'a vermediğim için kendime bir kez daha bağırdım.

Aklıma gelen herkese bağırdıktan sonra boğazım acımaya başlayınca bunun yeterli olduğuna karar verdim. Etkili bir şeyler yapmazsam, benim yüzümden kopan kıyametin daha da büyüyeceğini biliyordum. Artık o nasıl bir şeyse.

Aniden frenlere asıldım. Kaputun üstündeki bahçe cüceleri dengelerini kaybedip önce cama çarptılar, sonra kayıp gittiler. Arka lastikler kilitlenip kaymaya başladı. Tam bu noktada gerçekten bir kahkaha atıp onlara, "Hah! Yarasalarınızın freni yok, değil mi? Değil mi?" diye bağırdım. Araba şeritten çıkıp sonunda durdu. Alevli buz topları gökyüzünden inip etrafımıza düşmeye devam ediyordu. Durup düşünecek vaktim yoktu. Arabadan inip bekledim.

Asfalttaki buzların tıslaması ve itfaiye araçlarının sirenleri hariç ortalık sessizdi.

Doksan santimlik boyuyla tek başına geldi. Kırmızı kukuletası, yeşil gömleği, mavi askıları, kahverengi ayakkabıları ve suratına yapışmış bir gülümsemesi vardı. Nasıl olduğunu bilemesem de bunun Mike'ın annesi ile benim annemin kılığına giren yaratık olduğunu biliyordum. Kapının önünde yolumu kesen gözsüz yaratığın ta kendisiydi.

Ellerimi havaya kaldırdım.

“Silahsızım!” diye seslendim. On beş metre kadar önümde durup bahçe cücesi kafasını kaldırdı.

“Bu kadar yeter!” diye devam ettim. “Sen kazandın. İsteddiğini sana getireceğim ama beni böyle taciz etmeye bir son vermelisin!”

Susup cücenin bir şeyler söylemesini bekledim. Ama söylemedi.

“Onu ele geçirirsem seni nerede bulacağımı söyle yeter.”

Dudakları hareket etmedi; sesini kafamın içinde duyabiliyordum.

Bizimle geçitte buluş.

“Geçit mi?” diye bağırdım. Neden bağırdığımı bile bilmiyordum. “Ne geçidi?”

Cehennem geçidi. Şeytanın kapısı.

“Peki, o nerede? Şeytanın kapısı nerede?”

İki gün, Alfred Kropp.

“İki gün sonra ne olacak?”

Cevap vermedi. Vermek zorunda da değildi. Ajan Dokuz zaten söylemişti: Bizi yok edecekler.

“Peki,” dedim. “Peki. Tam olarak nerede bilmiyorum ama...”

Büyük bir patlama sesiyle bahçe cücesi ortadan kayboldu. Yolun kenarında tek başıma kalmıştım.

Aslında tam olarak yalnız sayılmazdım. Derin bir nefes alıp arabaya atladım. Ajan Dokuz yerinden kımıldamamıştı ama çene kasları durmadan hareket ediyor, gözleri kapkara kapaklarının altında hareket ediyordu. Belki de rüya görüyordu. Arnold’ların evinde bütün bunların bir rüya olmasını dilemiştim. İşte, insanın başını belaya sokan da buydu. Umut etmesi değil. Rüya görmesi.

41

Eyaletlerarası yoldan çıkıp bizi otele tek parça halinde getirmeyi başardım. Çok kolay olmamıştı. Karayolu asfalt parçaları ve terk edilmiş arabalarla doluydu. Ayrıca eyaletlerarası yoldan çıkar çıkmaz korkunç bir trafik kuyruğuna girmiştim. Sokaklar arabalar ile bisikletlerin arasından zikzak çizerek ilerleyen bavullu insanlarla doluydu. Kırık camlı mağazaları ve onları yağmalayanları gördüm.

Otelin önünde otopark valesi yoktu, arabayı iki blok öteye, yolun ortasına bıraktım. Rüzgâr uğuldayarak eserken yanağıma çarpan yakıcı küçük buz tanelerini hissettim. Gözlerime gelirse beni kör edeceklerinden korkuyordum. Ajan Dokuz'u lobide sürüklerken başı omzuma düşmüştü. Kimse bize dikkat etmiyordu çünkü mekânda işler çığırından çıkmıştı. On kişi resepsiyonun önündeydi, cep telefonları çalışıyordu; insanlar gruplar halinde durmuş, hızla bir şeyler konuşuyor ya da hiçbir şey konuşmadan afallamış yüzleriyle

oradan oraya yürüyorlardı. Durun hele, diye düşündüm. Daha hiçbir şey görmediniz.

Odaya gelince Ajan Dokuz'u yatağa yatırıp üstünü örttüm. Sağ gözkapağı seğirirken o da fena halde titriyor, bir şeyler homurdanıyordu. O an derdinin ne olduğunu anladım. Banyodan aldığım bir havluyla ellerini arkasında bağladım. Havlu çok kalın olduğu için düğümü de kocaman olmuştu ama uyandığında ona ulaşmam için gereken birkaç saniyeyi bana verebilirdi.

Ceplerini karıştırdım.

Bir mendil, yolculukla kullanılan göz damlası şişesi, burun spreyi, bir tarak ve bir de haç çıktı. Cep telefonunu buldum ve adres defterini kurcalamaya başladım. KG yazısının üstüne tıkladım ama bütün hatların meşgul olduğunu, sonra aramamız gerektiğini söyleyen bir ses kaydıyla karşılaştım. “Sonra” için çok fazla vaktim yoktu; kimsenin o kadar vakti yoktu. Sonra yine denerim ya da belki çalar diye telefonu cebime attım.

Salona geçip bilgisayarı açtım. Bu sefer şifre konusunda şansımı denemeye karar verdim. “VPA,” “DOKUZ,” “9” ve “KUTSAL BABAMIZ” da dahil olmak üzere hiçbirisi işe yaramadı.

Yatak odasına geri dönüp yanına oturdum.

“Telefon hatları iptal,” dedim. Yatıyor, terliyor ve sürekli bir şeyler mırıldanıyordu. “Bilgisayarına giremiyorum. Onlar bizi yok etmeden önce sadece kırk sekiz saatimiz var. Daha doğrusu kırk altı saatimiz. Şu anda acı çektiğini biliyorum ama bazen dişimizi sıkıp dayanmamız gerekir. Beni kendine örnek alabilirsin; sıradan bir NFL oyun kurucusundan daha fazla dişimi sıkıp dayanmışımdır.

“Bilgisayarının şifresine ihtiyacım var, Dokuz. Karargâhla irtibata geçmem, olanları bildirmem ve bir plan yapmam lazım. Ayrıca şeytanın kapısının ne ve nerede olduğunu öğrensem iyi olur ve bu konunun uzmanı da sensin. Ben ise iblisler konusunda saçmalayan ve kontrolünü kaybeden bir çocuğum. Yani sanırım yavaş yavaş keçileri kaçırıyorum. Seni öldürmekle ilgili halüsinasyonlar görüyordum, o yüzden adam öldürmeyle ilgili dürtüler konusunda kendime o kadar güvenmiyorum. Bu konuda da kontrolü ele almam lazım çünkü o benim üzerimde kontrolü ele almış durumda; hatta ikimiz üzerinde.”

Muhtemelen dediğim hiçbir şeyi duymadı. Lavaboda ıslattığım bir bezle yüzünü silip yine kulağına bağırdım ama hiçbir işe yaramadı.

Salona dönüp küçük buzdolabını açtım (madem bütün masraflar Şirket tarafından karşılanıyordu) ve bir çikolata yiyip bir kutu da kola içtim. Aldığım bir şişe suyu yatak odasına götürüp içindeki suyu köpek suratına boca ettim. Yine uyanmadı. Sonra da yaptığımdan utanıp kuru bir havluyla onu olabildiğince kurulamaya çalıştım.

“İnsanı etkilemek için en kötüsünü kullanıyorlar,” dedim. “Benim için annemdi. Sana ne yapıyorlar? Senin için en kötüsü hangisi, Dokuz?”

Aslında bu konuda bir düşüncem vardı ve bu da bana bir fikir verdi. Dizüstü bilgisayarının başına oturup “AB-HAZYA” yazdım.

Araç çubuğunun üzerinde bir kutu açılıverdi: “HOŞ GELDİN DOKUZ.”

UYDU-MUHABERE dosyasına tıkladım. Ekran aydınlandı ve bir mesaj kutusu daha açıldı: “UYDU-MUHABERE ÇÖKTÜ.”

Hemen altında e-posta ikonu vardı, ona tıklayınca gelen kutusu ekrana geldi. Tek bir posta vardı.

Kimden: Kova

Kime: Dokuz

Konu: RE: OPGER

Tahmin ettiğin gibi, Araştırma departmanı aktif madde'nin klonlanamadığını ve sentezlenemediğini bildirdi. Sürekli haklı olmak gibi sinir edici bir huyun var. Bu nedenle, şartlar aksini gerektirmedikçe AKMAD taşıyıcısını kesinlikle korumalısın. Kesinlikle gerekli olmadığı sürece onu sakın tehlikeye atma.

Kova

Mesajı iki defa okudum. “OPGER” de neydi? Operasyonel Gereklilikler mi? Yoksa Operasyonda Geriye Kalanlar mı? “AKMAD,” herhalde “aktif madde”nin kısaltmasıydı ama bahsettiği aktif madde neydi? Ajan Dokuz'un toplantıda 3XD ve aktif madde hakkında söylediklerini hatırladım. Silaha gücünü veren şeydi. Çöldeyken mermilerin içinde kutsal su olup olmadığını sormuştum. Kutsal sudan çok daha güçlü olmasını umduğunu söylemişti.

En sonunda da gördüğüm rüyayı hatırladım. Devasa Kropp balığı ile onun gövdesine tutunan küçük balıklar görmüştüm. Hemen arkasından Pandora'da uyanmış, bardaklar dolusu portakal suyu içmiştim. Kolumun altındaki

ağrıyı da hatırladım ve bir anda bütün parçalar bir araya geldi. Ağrıyan yer kullandıkları iğnenin girdiği yer olmaydı. Kanımı almak için kullandıkları iğnenin girdiği yer.

Mesajı tekrar okudum: "...AKMAD taşıyıcısını kesinlikle korumalısın..."

Diğer kutulara da tıkladım: Gönderilenler, Çöp Kutusu, Taslaklar... ama hepsi boştu.

Yeni Mesaj düğmesine tıkladım ve yazmaya başladım:

Kime: Kova

Kimden: Dokuz

Konu: Yardım

Kim olduğunuzu bilmiyorum ama büyük bir ihtimalle Dr. Merryweather'sınız. Ben Alfred Kropp. Bu bilgisayara girdim çünkü Ajan Dokuz yaralı. Hâlâ Chicago'dayız. Şehir yanıyor. Kapı bulmak için iki günümüz var, yoksa dünyanın sonu gelecek. Yardıma ihtiyacımız var. Yardım gönderin.

AK

Gönder tuşuna bastım ve mesaj kayboldu. Ardından bir uyarı kutucuğu çıktı.

MESAJ GÖNDERİLEMEDİ: BİLİNMEYEN ALICI

"Bu da ne demek?" diye bağırdım bilgisayara. "Bilinmeyen alıcı mı?"

Yeni Mesaj düğmesine bir kez daha bastım.

Kime: Kova

Kimden: Dokuz

Konu: Yardım

Ben Alfred Kropp. Yardıma ihtiyacımız var. Sırtlan Chicago'da değil. Ateş yağıyor. Ajan Dokuz çok kötü yaralandı. Sadece iki günümüz var. Yardım gönderin! AK

Gönder düğmesine bastıktan sonra küçük uyarı kutucuğu yine çıktı. Adres defterine girince ekranda upuzun bir liste açıldı. Bu sefer listedeki herkese üçüncü bir mesaj yazdım. Bir tür toptan imdat çağrısıydı.

Kime: Tüm Şirket Personeli

Kimden: Dokuz

Konu: Bize yardım edin

Ben Alfred Kropp. Ajan Dokuz yaralı. Onlara Kap'ı vermek için sadece iki günümüz var. Kap elimizde değil. Sırtlan da elimizde değil. Şeytanın kapısı nerede? Lütfen yardım gönderin. AK

Nefesimi tutup parmağımı Touchpad'in üstünde gezdirdim. Tıkladıktan hemen sonra yine uyarı kutucuğu açıldı.

MESAJ GÖNDERİLEMEDİ: BİLİNMEYEN ALICI

Çaresizlikle bağırp kendimi masadan ittim. Ajan Dokuz cevap verirmiş gibi yatak odasında inledi.

Yatakta kasıldı, kafası yastığın üzerinde ileri geri hareket etti. Hiçbir zaman sağlıklı olmayan rengi şimdi daha da kötü olmuştu. Yanık portakal rengiydi. Ağzının kenarından da salyası akıyordu. Temiz bir bez almak için banyoya gittiğimde aynadaki yansımam gözüme ilişti.

Donup kaldım. Bozuk para büyüklüğündeki ortası beyaz, kırmızı lekeler boynumu ve yüzümü kaplamıştı. Yanagımdakilerden birine dokundum. Yanan bir kibrit ucunu cildime değdirmek gibiydi, elimi hemen geri çektim. Bu da neydi şimdi? Bana ne yapıyorlardı böyle? Kazağımı çıkarıp altındaki gömleğimi kaldırdım. Göğsümde ve sırtımda da lekeler vardı. Vücudumun her yerinde irinli kabarcıklar vardı.

“Tamam,” diye mırıldandım. Gömleğimi indirdim, bezi yıkarken kafamı lavaboya eğdim. “Pekâlâ. İrinli çıbanların var. Bu da iyi. Madem işi yokuşa sürmek istiyorsunuz. Ben de ona göre davranırım.”

Odaya dönüp Ajan Dokuz’un yüzünü sildim.

“Onlara ulaşamıyorum,” dedim. “Bilemiyorum, belki de karargâh yok edilmiştir. Bir başımıza kaldık; sana da ulaşamadığımı düşünürsek bir başıma kaldım da diyebilirim. Görevi yerine getirme bakımından pek de iç açıcı bir durum değil.”

Yine inledi, gözbebeklerinin kirpiklerinin altında hareket ettiğini görebiliyordum.

“Bana yalan söylediniz,” dedim. “Taşıyıcı benim. 3XD mermisinin içindeki aktif madde aslında benim kanımdı. Silahlarınıza koymak için geminin içinde birkaç litre almış olmalısınız, bu çok aşağılık bir hareket. Rezaletin daniskası.

Benden kibarca isteyebilirdiniz. Ama VPA olunca sormana da gerek kalmıyor. Ashley'nin neden ayrıldığına şaşmamak lazım. Bütün bunlara cevap vermen gerek ama öyle bir şansın olmayacak çünkü senin içini de oyduklar. Mike'ı ya da şeytanın kapısını bulmama da yardım edemezsin. Her şey mahvoldu. Oyun bitti.”

Havluyla bağlanmış kolları gerilmeye, parmakları boşluğu tırmalamaya başladı. Gözlerine ulaşmadan önce çok vaktim yoktu. Banyoya gidip cam bardaklardan birini lavabonun içinde kırdım. En uzun kırık parçayı alıp hiç düşünmeden avucumun içini kestim. Yatağın yanına gidip elimi kalp seviyeme çıkarıp kanın avucumda birikmesini bekledim.

Yatağın kenarına oturup iki parmağımı avucumdaki kana daldırıp gözkapaklarına sürdüm. “Şimdi, Aziz Mikail’in adıyla, sana emrediyorum, iyileşeceksin. Aslında...” Durdum çünkü iyileştirme sırasında umutsuzluğa yer yoktu. “İyileş, Ajan Dokuz, iyileş.”

Kanımla alnına haç çizip elimi çektim. İnlemeler kesildi, gözlerinin hareketi durdu ve elleri gevşedi. Omzunu hafifçe dürttüm ama yine uyanmadı. Başka bir şey oldu.

Elimi küçük bir havluyla sarıp salona geçtim ve kanepeye uzandım. Ayağa kalkmadan önce biraz yattım. Sonra banyoya gidip tırnaklarımı kestim.

Sonra yine kanepeye uzandım ve kolumla gözlerimi örtüp uykuya daldım. Nasılsa çok uzun bir süre uyuyamayacaktım.

42

İblislerin kralıyla son karşılaşmamdan önceki kısacık uykumda gördüğüm rüyayı hatırlamıyordum. Ama uyandığımda bir sonraki hamleme karar vermiştim.

Ajan Dokuz hâlâ sırtüstü yatıyordu ama gözleri açık, tavana bakıyordu. Ben uyurken havlu bir şekilde çözülmüş olmalıydı çünkü kollarını göğsünde çapraz duruyordu; tıpkı ölüleri tabutun içinde yatırdıkları gibi. Bunu görmek sinirimi bozmuştu, yakında gerçekleşecek kötü şeylerin habercisiydi sanki.

“Ajan Dokuz?” dedim dikkatlice.

Gözleri benim olduğum tarafa döndü ama kafası hareket etmedi.

Gözkapakları ve alnındaki kan paslı bir kırmızıya dönmüştü.

“Ajan Dokuz ne demek?” dedi.

“Biraz karışık,” dedim. “Ama merak etme, hafızan geri gelecek. Benimki gelmişti, o yüzden seninkinin gelmemesi için bir neden göremiyorum. Durum şöyle: Şu anda Chica-go’dayız ama burada uzun süre kalmayacağız. Karargâhla bağlantıyı kaybettik, o yüzden tek başımızayız. İblislerin saldırısına uğradık, gerçi sen onlara iblis demeyi sevmiyorsun ama bazen adı neyse onu kullanman gerekir. Ben Alfred Kropp.”

“Alfred Kropp!” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu ismi biliyorum!”

“Oda servisinden bir şeyler isteyeceğim çünkü mideme Snicker ve kola dışına hiçbir şey girmede. Ölü kediye saymıyorum. Ki saymasam çok daha iyi.”

“Ölü kedi mi?”

“Sen de bir şey ister misin?”

Yutkundu. “Belki biraz su.”

“Şişeden mi musluktan mı?”

Bir şey söylemedi. Küçük buzdolabından bir şişe su çıkarıp içmesi için ağzına dayadım. Dört yudumda hepsini bitirdi.

“Peki,” dedim. “Bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Mümkünse sen de bir şeyler hatırlamaya çalış.”

Ahizeyi kaldırıp oda servisini aradım. Birileri açmadan önce on dört defa falan çalması gerekti.

“Ne var?” diye bağıldılar.

“Kahvaltı sipariş edecektim,” dedim.

“Mutfak kapalı!” Ve telefon suratıma kapandı.

Kalkıp banyodaki aynaya baktım. Uyuklamam sırasında çibanlar patlamıştı. Yüzüme biraz su çarpınca çığlık atıp hemen havluya uzandım. Su, asit gibi yakmıştı.

Yatağa döndüm.

“İnsanların Mike’ın nereye gittiğini tartıştığı toplantıda ben de vardım. Ama gerçekten nereye gittiğini bildiğim hiç aklıma gelmedi. Direktör Merryweather’ın dediği gibi en bariz yer. O kadar bariz olduğu için oraya gitmiş olmalı. Bariz olduğunu biliyordu, senin bildiğini de biliyordu, o kadar bariz olunca kimsenin aklına gelmeyeceğini bildiği için oraya gitti. O yüzden bir arama daha yapmalıyım. Sen iyi misin? Banyoya falan gitmen gerekiyor mu?”

Başını iki yana salladı.

“Peki.”

4-1-1’i tuşlayıp istediğim numarayı aldım. Numarayı tuşladıktan sonra telefonu açan kişiye derhal Bay Needle-mier’la görüşmem gerektiğini söyledim. Beklemeye başladım. Beatles’ın *Yesterday* şarkısı çalıyordu.

“Ben rahibim,” dedi birden.

“Artık değilsin,” dedim.

“Değil miyim?”

“Sen artık BAPASIFÖ için çalışan bir iblisbilimcisin.”

“BAPASIFÖ mü?”

“Şirket. Gerçi artık işsiz kalmış olabilirsin, BAPASIFÖ’nün varlığını sürdürdüğünden emin değilim. Varlığını sürdüren bir şey kaldı mı, onu bile bilmiyorum.”

Müzik sesi kesildi ve bir parazit duyuldu.

“Alo? Alo?”

“Bay Needle-mier,” dedim. “Ben Alfred Kropp.”

“Alfred Kropp!”

“Bay Samson’ın oğlu.”

“Kim olduğunu biliyorum, Alfred... Alfred, nereler-deydin? Ayrıca şu anda tam olarak neredesin?”

“Chicago’dayım.”

“Chicago mu?”

“Bay Needlemier, her şeyi açıklamak için yeterli zamanım yok. Ama şu çok önemli: Bir an önce Knoxville’e dönmek için bir uçağa ihtiyacım var.”

“Biralayınca Knoxville mi? Alfred, sesini çok zor duyuyorum...”

“Bir uçağa ihtiyacım var dedim! Derhal!” diye bağırdım ahizeye.

“Ders al mı?”

“Hal! Hal! Sal değil!”

“Sal mı? Neyi salayım?”

“Uçağı!” diye bağırdım. “Chicago’ya. Bir uçak ayarlayabilir misin?”

“Uçak yok, Alfred. Uçuş yasağı var!”

Pencereye gidip perdeleri açtım. Turuncu ışıklar saçarak inen ateş yağmuru ve yanmakta olan birkaç blok dışında bütün dünya grilere bürünmüştü ve hiç gölge yoktu.

“Bir araba o zaman, en hızlısından,” dedim. “Drake Otel’de kalıyorum. Beni duydun mu?”

“Evet, evet, Alfred. Not alıyorum. Ne tür bir araba istiyorum dedin?”

“Daha onu söylemedim. Bulduğun en hızlı araba olsun. Dünyanın en hızlı arabası olsun. Ona otuz dakika içinde ihtiyacım var.”

“Otuz dakika mı? Alfred, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum...”

“Mümkün hale getir o zaman!” diye bağırdım.

“Pekâlâ. En hızlı araba. Otuz dakika. Drake Otel. Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Evet. Şeytanın kapısının nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Şeytanın kapısı mı?”

“Ya da cehennem geçidi. İsmi bu ikisinden biri ya da ikisi birden. Knoxville’e varana kadar öğrenmek zorundayım.”

“Tamam, tamam. Şeytanın kapısı. Cehennem geçidi. Başka bir şey?”

“Yok. Bekle, bir şey daha var.” Ne olduğunu ona söyleyip otelin numarasını verdim ve telefonu kapadım.

Ajan Dokuz’un çantasını yatağın üstüne koydum ve içindeki yarı otomatik tabancayı çıkarıp cebime attım. Ajan Dokuz bana bakarken haritalardan birini aldığım gibi yatağın üstüne yaydım.

“Biz kaçak mıyız?”

“Daha çok mülteci sayılırız.”

İç geçirdi. “O zaman savaş halindeyiz, değil mi?”

Başım la onayladım. Knoxville’le aramızda kaç kilometre olduğunu anlamak için anahtarı kullanmaya çalıştım. Böyle bir şeyi son denediğimde üçüncü sınıftaydım ama sekiz yüz seksen beş kilometre olduğunu hesapladım. Haritayı katlayıp pantolonumun arka cebine tıktırdım.

“Knoxville’de ne var?” diye sordu.

“Elime geçirdiğimde burnuna burnuna vuracağım bir Sırtlan.”

Kaşlarını çattı. “Sırtlan mı?”

Başım la onayladım. “Ve umarım Süleyman’ın Kutsal Kabı. Çünkü yanılıyorsam ve orada çıkmazlarsa, bu savaş bitmiş ve dünya ayvayı yemiş demektir.”

43

Ajan Dokuz tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyince banyoya gitmesine yardım ettim. O iŖerken ben de kafamı baŖka yöne çevirdim. Yatağa geri döndüğümüzde nefes nefese kalmıŖtı.

“Yolculuk edemeyecek kadar zayıf dŖmŖm,” dedi.
“Beni burada bırak.”

“Aklıma gelmedi değil,” dedim. “Bana sıkı bir kazık attın, Dokuz. Bana yalan söyledin ve beni kullandın. Herhalde VPA olduğun için buna hakkın olduğunu dŖnyorsun ama tzğnzde yazanlar umurumda değil. Birtakım Ŗeyler yanlıŖtır; bütün dünyanın altına imza atması bile onları doğru yapmaz.”

Dizüstü bilgisayarı kapayıp çantama tıkıŖtırdım. Sanki bütün vücudum alev almıŖtı. Ne zaman kıpırdasam, kıyafetlerim, yandığı kadar kaŖınan ıbanlarıma değdiğinde, odaklanmam daha da zorlaŖıyordu. En iyi Ŗartlarda bile odaklanmakta zorlanırdım zaten.

Lobiye inip arabayı orada beklemeye karar verdim. Teoride bu fikir kulağa hoş gelse de pratikte hiç öyle olmadı. Bir omzumda Ajan Dokuz, diğer omzumda sırt çantası vardı ve her an ayağım tökezleyecek de iltihap dolu suratımın üstüne düşecekmişim gibi geliyordu.

Lobi daha da kalabalık ve gürültülüydü. Döner kapıya yaklaşırken dışarıya şöyle bir göz atıp saatime baktım. Kırk beş dakika olmuştu. Ajan Dokuz'un cep telefonundan Bay Needlemier'in numarasını aradım. Ama on beş kez çaldıktan sonra kapadım.

Beş dakika sonra yanımda gri takım elbiseli ve saçları jöleli bir adam belirip dirseğime dokundu.

“Affedersiniz,” dedi.

Ben ona dönünce de hafifçe geri çekildi. Çıbanlı Ağlak Çocuk'la karşılaşmayı beklemiyordu.

“Ben Alfred Kropp,” dedim.

“Kim olduğunuzu biliyorum, adım Gustav Dahlstedt. Koenigsegg şirketinden geliyorum.”

“Arabalı adamsın.”

Başını evet der gibi sallayıp gülümsedi. “Beni Alphonso Needlemier gönderdi. Acil olduğunu söyledi, doğru mu?”

“Hem de çok acil.”

Sırt çantamın askısına dokundu. “Alabilir miyim?” Başım la onayladım. O çantamı alıp döner kapıya yönelince de peşine takıldım. Döner kapılar yeterince zor yerlerdi, Ajan Dokuz'u oradan geçirmeye çalışmak çok daha zordu.

Dışarısı buz gibiydi ama yüksek binalar gökyüzünden düşen buzdan ateş toplarının çoğunu engelliyordu. Otelin yanındaki ara sokağa kadar Bay Dahlstedt'in peşinden gittik.

Büyük çöp konteynerlerinin hemen yanında, puslu günbatımı renginde, oldukça alçak bir spor araba vardı.

Bay Dahlstedt konuşurken göğsü şişti, “Koenigsegg CCR, dünyada seri üretimdeki en hızlı araba, Bay Kropp. Yüksek hızdaki aerodinamiği artırmak için yapılan cesur tasarımlı yan hava kanallarına dikkat çekmek isterim.”

“Harikaymış,” dedim. “Benim için bagajı açabilir misin?” Adam gözlerini kırıştırdı. “Bagaj yok.”

Anahtarlık elindeydi. Uzaktan kumandanın düğmesine basınca kapılar yavaşça kalkıp ileri doğru döndüler. Ajan Dokuz’u yolcu koltuğuna oturtup sırt çantasını Gustav’dan geri aldım ve Dokuz’un başının arkasındaki küçük boşluğa sıkıştırdım.

“CCR’in motoru, gücünü santrifüjlü çift kompresyon beslemeli sisteminden alıyor,” diye devam etti, talihin bana nasıl güldüğünün farkında değilmişim gibi. “Paralel yerleştirilmiş ikiz Rotrex kompresörler ile, aşırı güç çıkışı yaratmak için gerekli olan bir-nokta-dört barlık itiş sağlanıyor.”

“Aşırı çıkış gücü, anladım,” dedim. CCR’nin kaportasının üstündeki logoyu fark ettim. Çemberin içinde süzülen bir hayalet şeklindeydi.

“Ah, demek hayaletimizi fark ettiniz. Kendisi, bütün CCR’lerimizi süsler. Bir Numaralı İsveç Savaş Uçağı Filosu’na bir gönderme.”

“Hayaletlerden pek hoşlanmam,” dedim. Peşimde dolaşıyor ve arabanın yanında gelen satıcı gibi durmadan konuşuyordu.

“Sekiz yüz altı beygirgücü en yüksek seviyesine 6.9 devirde ulaşır. Sıfırdan yüze üç nokta iki saniyede çıkıyor. Üç-nokta iki saniye, Bay Kropp.”

Çıban dolu kışımı sürücü koltuğuna yerleştirip ellerimi deri kaplı direksiyonun üzerine koydum.

“Ne kadar hızlı gidiyor?” diye sordum.

“Ah, bu bizim çok da reklamını yaptığımız bir şey değil,” dedi. “Müşterilerimize üç yüz doksan ve üstü diyoruz. ‘Üstü’ ise yol şartlarına ve size kalmış elbette.”

Demek ki Bay Needlemier dediklerimi ciddiye almıştı: Dünyadaki en hızlı arabanın direksiyonunun başındaydım.

Adam anahtarları verince motoru çalıştırdım. Araba canlanıp resmen gürledi.

Bay Dahlstedt bana bir de kredi kartı uzattı.

“Şirketinizin talimatıyla, benzin ve diğer ihtiyaçlar için,” dedi. Kartı elinden aldım. Samson Sanayi adına hazırlanmış bir Platinyum AMEX kartıydı.

“Teşekkürler, Bay Dahlstedt,” dedim. “Çok teşekkür ederim. Kapıları nasıl kapatıyorum?”

Bana düğmeyi gösterdikten sonra kapılar dönerek kapanırken konuşmaya devam etti.”

“Yaptıklarınızı takdir ediyoruz, Bay Kropp. İş kartımı torpido gözünde bulabilirsiniz. Bir ihtiyacınız olursa ara-maktan çekinme...”

Kapılar kapanınca sesi de kesildi. Dikkatlice gaza bastım ve araba, kafesinden dışarı salınmış vahşi bir hayvan gibi ileri atıldı. Direksiyonu hızla sola kırıp dumanlar çıkararak döndüm.

Yol şartlarının canı cehenneme. Üç yüz doksan ve üstü derken “üstü” ile ne kastedildiğini şimdi öğrenecektim.

44

I-90 yoluna bağlantı şeridinde turuncu-beyaz variller vardı. Hiç umursamadım. Hızımız yüze çıktığında Ajan Dokuz'un oturduğu yerde irkildiğini, yüz elli ile anayola girerken de çenesinin kasıldığını gördüm. Sonra iyice hızlandık. Yirmi dakika sonra başka bir grup varilin yanından geçip I-65'ten güneye, Indianapolis'e doğru saatte üç yüz seksen kilometre hızla yol alıyordum.

Saat sabahın onuydu ama yanan buz taneleri püskürten alçak gri bulutların altında akşamüstü sanılabilirdi. Bu arada cehennem fırtınası da şiddetini azaltmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Belki de iblis sürüsü anlaşmamıza saygı gösterip, istediklerini onlara getirmem için geri çekiliyordu.

"Bulutların üzerinde yüzler var," diye mırıldandı Ajan Dokuz. "Sen de görüyor musun?"

Ben de görüyordum. Şişmiş, çarpık suratlar vardı; kimileri düşük gözlüydü, yamuk burunluydu, kimileri de tamamen boş bakıyordu. Bu da bir bakıma çok ürkütücüydü.

“Abalam ismi sana bir şeyler hatırlatıyor mu, Alfred?” diye sordu, gözlerini bulutlardan ayırmadan.

“Kulağa tanıdık geliyor.”

“Benim adım mı yoksa?”

“Sanırım bir iblisin adıydı. Paimon’un hizmetçilerinden biri olabilir.”

“Paimon mu?”

“Mührü o çaldı.”

Bana baktı. “Mühür mü?”

“Süleyman’ın Mührü. İblisleri kontrol etmek için kullanılan yüzük. Ama şu anda Paimon’un elinde ve o kontrol ediyor.”

“Abalam’ı mı kontrol ediyor yani?”

“Hepsini. Yaklaşık on altı milyon iblis var. Abalam, Mike’in evinde karşılaştığımız iblis, muhtemelen adını o yüzden hatırlıyordur.”

Başını iki yana salladı. “Çok garip. Çok garip.”

“Bir de bana sor.”

“On altı milyona karşı sadece ikimiz varız.”

“On altı milyona karşı bir kişi var sayılır: Sen şu anda yarımsın, bense her zaman yarım dım; artık sen hesap et. İhtimaller bizden yana olmasa da umudu elden bırakmamalı. Bir keresinde bana böyle demiştin. Hatırlıyor musun?”

“Keşke hatırlayabilsem. Ama nedense hatırlamadığıma seviniyorum.”

Başım la onayladım. “Dostum, o duyguyu iyi bilirim.”

Eyaletlerarası yol bomboştu. Arada sırada refüjlerde ya da emniyet şeridinde duran arabaların yanından geçiyorduk. Chicago ile Louisville arasında gördüğüm hareket halindeki araçlar yalnızca Ulusal Muhafızlar’ı taşıyan konvoydu. Ça-

dır beziyle kaplı kamyonlara tikişmiş askerler, yanlarından geçerken başlarını eğip bize bakmışlardı.

Radyoyu açtım. Bütün kanalların, nihai savaşın ateşli safhasından bahsetmesini bekliyordum. Ama duyduğum tek şey korkunç hava durumunun dünyanın dört bir köşesindeki hayatı nasıl felç ettiğiydi. Müzik istasyonları, Titanik'teki müzik grubu gibi şarkı çalmaya devam ediyordu. Chicago'nun hemen dışında bir PBS istasyonu yakaladım. Bir hükümet yetkilisi, mevcut "meteorolojik kriz"ın, küresel atmosfer fenomenleri hakkında hiçbir şey bilmediğimizi gösterdiği hakkında bir şeyler zırvalıyordu. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu Ajan Dokuz. "Bu kadar komik olan ne?"

"Şey," dedim. "En azından karakterine bir zarar gelmemiş."

Radyoyu kapadım. "Adım ne demiştin?" diye sordu.

"Bir şey demedim çünkü bilmiyorum. Kod adın Ajan Dokuz."

"Neden kod adım var?"

"Çünkü sen bir Vekil Protokol Ajanı'sın."

"O ne demek?"

"Kısaca kural kitabı seni bağlamıyor."

"Hangi kural kitabı?"

"Hiçbiri." Her şeyi bilen kişi olmak tuhafıma gitmişti. "BAPASIFÖ adında çok gizli bir örgüt için çalışıyorsun. Şimdiyse, kötü tarafa geçmiş, Mike Arnold isimli eski bir ajanın peşindeyiz. Mike, BAPASIFÖ'nün kasalarından –ya da siz onlara ne diyorsanız– Süleyman'ın Mührü'nü çaldı. Sonra da beni öldürmeye çalıştı Galiba iblislere zarar veren tek şey benim kanım olduğundan. Ama yüzüğü kaybetti. Aslında ben kaybettim. Kral Paimon aldı. Tekrar hapse-

dilmemek için de Kap'ı ona getirmemizi istiyor. İkimiz, Mike'ı bulmak için Chicago'ya geldik. Mührü ondan geri alacaktık. Küçük mührü diyorum, büyük olanı değil. Ama iblisler bizden önce gelmişler ve Mike'ın evinde bizi bekliyorlardı. Beni arabada bırakıp eve girdin. Galiba Abalam seni yakalayıp gözlerinin içine bakmanı sağladı.”

“Bunu yapmamam mı gerekiyordu?”

“Ah, kesinlikle yapmaman gerekiyordu.”

“Tam merkezinde mutlak karanlığın olduğu bir ateş girdabı hatırlıyorum.” Başını iki yana salladı. “Ondan başka hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Benzin almak ve tuvalete girmek için bir sonraki çıkıştan anayoldan ayrıldım. Üç tane benzin istasyonu vardı ama sadece bir tanesi açıktı. Altdudağındaki hızmayla oynayan gergin bir tezgâhtar vardı. Kız arkadaşı arabasıyla oraya gelir gelmez istasyonu kapatıp gideceğini, kovulmanın umurunda olmadığını söyledikten sonra bana bakıp yüzüme ne olduğunu sordu. Şirket kartıyla benzinin parasını ödedim ve atıştırmalık bir şeyler aldım. Arabaya gelince yiyecekleri Ajan Dokuz'un kucağına bıraktım.

“Bu ne?” diye sordu.

“Mısır sosis.”

“Neden mısır sosis aldın?”

“Şans getirsin diye.”

Sarı ambalaj kâğıdını açıp bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnemeye başladı.

“Mısır sosisler şans mı getirir? Yoksa bu da unuttuğum şeylerden biri mi?”

“Geçen sefer dünyayı kurtardığımda da bir tane yemiştım. Aslında bakarsan, iki tane yemiştım.”

Bana baktı. “Sen de BAPASIFÖ ajanı mısın?”

“Hayır, ben sadece hobisi dünyayı kurtarmak olan iri cüsseli bir çocuğum.”

“Şu anda dalga geçiyorsun.”

“Umutsuzluğun yüzüne bakıp kahkaha atma çalışmaları yapıyorum.”

Eyaletlerarası yola girdikten sonra birkaç dakika boyunca sessizce yola devam ettik. Hız göstergesi dört yüzü gösterince ibre o rakamın üstünde bir sağa bir sola dönmeye başladı. Direksiyon öğretmenlerimden biri “ivmelenme duyarsızlığı” denen bir fenomenden bahsetmişti. Gittiğin hıza öyle bir alıştıydın ki bu durum sende sahte bir güvenlik hissi uyandırıyordu. Ama o anda sahte bir güvenlik duygusu yaşamamanın sakıncası olmayacağını düşündüm.

“Hâlâ Mike Arnold’ın peşinde miyiz?” diye sordu.

“Aynen.”

“Şeyi almak için –ne demiştin–, Kutsal Kap mıydı?”

“Doğru.”

“Onunla ne yapacağız?”

“Abalam ve ekibiyle şeytanın kapısında buluşmak için otuz saatim var.”

“Şeytanın kapısı mı?”

“Ya da adı her neyse.”

“Oraya vardığımızda onları Kap’a mı hapsedeceğiz?”

“Bunu yapamayız. Elinde Büyük Mühür olmayan kimse yapamaz ve o da şu anda onların elinde.”

“Peki, o zaman Kap’ı neden onlara götürüyoruz.”

“Dünyayı yok etmesinler diye.”

“Kap ellerine geçtikten sonra bunu yapmayacakları ne malum?”

“Bilemem.”

Birkaç kilometre boyunca hiç sesini çıkarmadı.

“Bu görev bana hiç mantıklı gelmiyor,” dedi.

“Şey, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Kap'ı ele geçirmekten başka seçeneğim yok. Bunu başaramazsam hiçbir umudumuz kalmaz.”

“Ele geçersen de pek bir umudumuz kalmayacak gibi.”

“Resmen ortada kaldık,” dedim.

“Neyin ortasında?”

“Umutsuzluk ile çaresizliğin. Babam, talihin tam da böyle zamanlarda yüzümüze güldüğünü söylemişti.”

Bunu dedikten sonra karşımda yükselen gri duman ya da sis duvarını gördüm. Gazı biraz kesmiş olsam da sisin içine üç yüz elliyle falan girdim. Farların bir metre önünden fazlasını göremiyordum artık.

“Bu çok tehlikeli,” dedi Ajan Dokuz.

Dişlerimi gıcırdattım ama bir şey söylemedim. Direksiyonu iki elimle sımsıkı tutuyordum.

“Alfred,” dedi. “Yavaşlamalıyız.”

“Yavaşlamayacağım,” diye tısladım sıkıttığım dişlerimin arasından.

Etrafta hiçbir şey görünmediği için hareket ettiğimizi bile anlamıyordum. Elbette Ajan Dokuz haklıydı. Bu hızla giderken bir şeye çarpsam parçamızı bile bulamazlardı. Ama başka seçeneğim de yoktu.

Korkum, giderek artan öfkeme karışmıştı. Bununla neyi başarmayı umuyorlardı? Kap'ı onlara getirmemi istiyorlar mıydı, istemiyorlar mıydı? Çeneme bir ağırlı saplandı, direksiyonu sıkılmaktan elime kramp giriyordu.

“Alfred, ısrar ediyorum...”

Bir anda kendimi kaybettim. “Bak, dostum, hiçbir şey için ısrar edecek durumda değilsin. Sizin yüzünüzden hayatım cehenneme döndü ve hiçbir yardım almadığımı düşünürsek gayet iyi idare ediyorum. Ayrıca beynimdeki çatlaklarla yavaşça delirdiğimi, vücudumda çıkan çıbanları ve ciddi bir şekilde konuşmamız gereken şeyleri düşünürsek, hiç umut yok. İnsanı, umudu kullanarak böyle alt ediyorlar işte, anlamıyor musun? Önünde şöyle bir sallayıp sonra birden çekiveriyorlar. Ta ki sen artık dayanamayınca kadar.”

Bana baktı. “Ortaçağa ait cehennem tasvirlerine göre, iblisler kızgın demirlerle dürterken lanetli ruhlar acı içinde kıvrılır.”

“Doğru! Tam üstüne bastın!” Terlemeye başlamıştım ve terimdeki tuz, vücudumu kaplayan açık gözenekleri yakıyordu. Derimi kesip atmak istiyordum. “Kahrolası kızgın demirler.”

“Ya da Yunanlar’ın Tantalus hikâyesine göre,” diye devam etti. “Hades’te açlığa terk edilen Tantalus’un önüne ama tam olarak ulaşamayacağı bir yere üzüm salkımları uzatılırdı.”

“Kesinlikle öyle!” diye bağırdım. “Kıçının dibinde kızgın demirler, kaşıyamadığın kaşıntılar ve uzanamadığın üzümler!”

“Belki de iş işten geçtiği için sana eziyet ediyorlardır. Belki de çoktan kaybettin ve umudu kullanarak sana işkence etmek onları eğlendiriyordur.”

“Daha ölmedim,” deyip avazım çıktığı kadar bağırımaya başladım. “DAHA ÖLMEDİM, DUYDUN MU BENİ? ANLIYOR MUSUN? O YÜZDEN ELLERİNDEN GELENİ ARTLARINA KOYMASINLAR!”

İşte, bunları hiç söylememeliydim.

45

Direksiyonu tutan ellerime baktığımda yaraların kabuk bağladığını ve nabzımla birlikte attıklarını gördüm. Parmak boğumumdaki bir tanesi deli gibi kaşınıyordu. Meydan okurcasına kaşımaya başladım (onlara kendimi kaşıyabileceğimi göstermek istiyordum). Tırnağım değer değmez, kabuk kalktı. Yaradan açık renkli bir sıvı sızmaya başlayınca kalbim küt küt atmaya başladı. Ama kalbimin böyle atmasına neden olan şey irin değil, uykudan uyanmışçasına çıkıp başını uzatan gri gövdeli ve siyah kafalı yaratıktı. Korkulu gözlerle ona baktıktan sonra elimi direksiyondan çekip Ajan Dokuz'un burnunun dibine soktum.

“Bu ne?” diye sordum.

“Galiba bir kurtçuk.”

Dikiz aynasını yüzüme çevirirken mısır sosisinin tadı geldi ağzıma. Kusma duygusunu bastırmaya çalışarak parmak uçlarımı yavaşça yanaklarımda gezdirdim.

Kabuklar açıldı ve iğrenç bir koku burun deliklerimi doldurdu. Otel odasında fark ettiğim kokunun aynısıydı bu; çürümüşlüğü kokusuydu. İçten içe çürüyordum.

Ben çılgılık atmaya başlayınca Ajan Dokuz bağırdı. “Alfred!” Frenlere asıldım ve araba kaymaya başladı. Arka lastikler yol kenarındaki çimenlere gelince yavaşlayıp takla atmaktan kurtulduk.

Araba durur durmaz kapıları kaldıran düğmeye bastım. Dört ayak üstünde çimlere kapaklanırken öğürüyordum. Sis etrafımı sarınca, araba pusun içinde hayalet gibi görünüyordu.

Omzuma dokunan bir elin beni kendine doğru çektiğini hissettim.

Ajan Dokuz’un göğsüne yaslanıp ağlıyor ve küfürler savuruyordum. Ben ellerimi yüzüme götürünce Ajan Dokuz bileklerimden kavrayıp kollarımı aşağı indirdi.

“Alfred,” dedi kulağıma. “Alfred, ne yapmamı istediğini söyle. Ne yapacağımı söyle yeter.”

Bizi yok edecekler, demişti Ajan Dokuz, toplantıda. Bizi yok edecekler.

Yüzüne baktım. Herhalde hayatımda gördüğüm en nazik ve en çirkin yüzdü. “Ev,” dedim. “Beni evime götür.”

46

Beni arabaya kadar taşıdı ama o güçsüz olduğu, ben fazlaca iri olduğum için çok zor oldu ve ikimiz de yola devam edecek halde değildik. Ben yolcu koltuğuna oturdum, o da direksiyonun başına geçti. Çıbanlarımın kabuklarını soymamak için ellerimi kırımın altına sıkıştırmıştım.

Hız göstergesine baktım: Yetmiş gösteriyordu.

“Daha hızlı,” diye mırıldandım. Gözeneklerimden yükselen iğrenç koku başımı döndürüyor, mide bulantımı engellemek için harcadığım irade gücünden parçalar koparıyordu.

Göstergenin doksanı aştığını gördüm.

“Daha hızlı,” dedim.

“Alfred, bu şartlarda...”

“Zamanımız tükeniyor!” diye bağırdım. “Şu anda en önemli şartımız da zaman!” Bağırarak boğazımı ağrıttığı için sustum. İbre yüz otuza çıkıp artmaya devam etti. Et-

rafımızı saran beyaz örtünün içine, işe yarayacakmış gibi gözlerini kısarak bakıyordu.

Sağ kolum seğirdi. Cebimdeki yarı otomatik tabancayı çıkarıp onun beynini dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Mike'ın evinin önünde, arabada oturduğumuz sırada da aynı şeyi hissetmiştim ama bu seferki on kat daha güçlüydü. Birkaç kilometre boyunca sessizce oturup bu dürtüye karşı koymaya çalıştım.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim sonunda. “Bilmen gereken bir şey.”

Başını tamam der gibi salladı.

“Bir şey, senin canını yakmam için sürekli beni dürtüp duruyor. Hatta seni öldürmek için. Artık dayanamayacağım kadar çok üstüme geliyor.”

Bana baktı.

“Ama bu ben değilim,” diye devam ettim. “En azından ben olmadığımı sanıyorum. Daha önce hiç, insan öldürmek gibi bir dürtüm olmamıştı. Yani en azından böylesi hiç olmamıştı. Sonuçta herkesin aklına bazen böyle şeyler gelir, normal olan da budur.”

Başıyla onayladı. “Benim de buna benzer düşüncelerim var.”

“Benim hakkımda mı?”

Yine başıyla onayladı. “Otel odasında uyandığımdan beri. Seni az daha o yol kenarında bırakıp gidecektim. Bu dürtü her şeyden baskındı.”

“Hangilerinin benim, hangilerinin onların düşüncesi olduğunu hâlâ ayırt edebiliyorum. Ama aradaki çizgi giderek inceliyor. Aradaki farkı göremeyeceğim bir noktaya gelmekten korkuyorum.”

Cebimdeki tabancayı çıkardım. Tabancaya şöyle bir bakıp başını çevirdi.

“Düşmanlarımızın karşısında hiçbir işe yaramaz, değil mi?” diye sordu.

Başım la onayladım. Nedense tabancayı elime almak beni rahatlatmıştı. Başım ağrıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. *Öldür onu. Sana ihanet edip yalan söyledi. Öldür onu!*

Camı açınca içeriye temiz hava doldu. Bana bakmıyordu. Gerilmiş vücuduyla bekliyordu.

Tabancayı camdan dışarı fırlattım.

Yolculuğun geri kalanında hızlı gitmesinden başka bir şey söylemedim. Sanırım farkında olmadan yavaşlıyordu ve ben de, “Daha hızlı,” diyordum.

Louisville ve Frankfort’ta yangın vardı; sisin içinde yükselen bulanık turuncu ışığı görebiliyorduk. Zaman mevhumumu kaybetmiştim. Knoxville’in yüz altmış kilometre kadar kuzeyine vardığımızda Ajan Dokuz’un cep telefonundan Bay Needlemier’ı aradım.

“Alo, Alfred.” Hat oldukça parazitliydi ama cızırtılara rağmen adamın titreyen sesini duyabiliyordum. “Her şey ayarlandı.”

“Bir saat sonra,” dedim. “Bizimle havaalanında buluş.”

Hiç düşünmeden bu sefer de karargâhın numarasını çevirdim. Bant kaydı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hat, hiç çalmadan, doğrudan düşmüştü.

Alcoa karayolunda sis o kadar kalındı ki Ajan Dokuz, havaalanı girişini kaçırdığı için U dönüşü yapmak zorunda kaldık. Park alanında gümüş renkli bir Lexus bizi bekliyordu. Acaba Needlemier bizi gördüğünde ne düşünmüştür diye

merak ettim: Sisın içinden çıkıp ona doğru giden, birbirine yaslanmış, yorgun iki siluet.

“Alfred...” Bir adım öne çıktı. “Yüce Tanrım, ne oldu böyle?”

“Kısaca, her şey,” dedim. “Bay Needlemier, bu...”

Ve Ajan Dokuz, “Samuel,” dedi. O da en az benim kadar şaşkıındı. “Evet, hatırlıyorum! Benim adım Samuel.”

“Harika,” dedim. “Şimdi beni öldürmek zorunda kalacaksınız.”

“İlk iş, ikinizi de bir doktora göstermek,” dedi Bay Needlemier.

“Hayır,” dedim. “Vakit yok.”

Arka koltuğun kapısını açınca ikimiz birden arabaya bindik.

“CCR'nin içinde bir sırt çantası var,” dedim. Onu almaya gitti.

“Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu Ajan Dokuz. Yüzü sis gibi bembeyaz olmuştu.

“Buranın güneyinde kalan dağlarda,” dedim. “Yarım saatlik bir yol.”

“Bundan emin misin?”

“Artık hiçbir şeyden emin değilim.”

Bay Needlemier sırt çantamızı bagaja koydu. Yanıma geldiğinde uzun, ince bir kutu taşıyordu.

“Almışsın,” dedim.

“Aldım. Ama bir sürü tatsız soruyla karşılaştım. Horace Tuttle güvenilir bir adam değil.”

“Horace Tuttle hıyarın teki,” dedim.

“Bu ne?” diye sordu Ajan Dokuz.

Kutuyu açıp içindekini çıkardım. “Kralların Kutsal Kılıcı Tarikatı'nın Son Şövalyesi'nin Kılıcı.”

47

Mike'in sığınağına ulaşmak için benim hafızama güvenmek zorundaydık. Hafızam çok iyi olmadığı gibi kalın sis tabakası ve sürekli daha hızlı gitmesi için bağırırsam da yavaş yavaş yol alan Bay Needlemier işi daha da zorlaştırıyordu.

"Cehennem Geçidi neredeymiş?" diye sordum.

"O konu üzerinde biraz araştırma yaptım," dedi ve bana bir dosya uzattı. Dosyada birkaç internet çıktısı vardı.

"İlk Şeytan Geçidi Kenya'da keşfedilmiş," dedi Bay Needlemier. "Bir sonraki Britanya Kolumbiyası'nda ve üçüncüsü de New York City'de bulunuyor. Ayrıca şeytanın kapısı adıyla bilinen tek Şeytan Geçidi de Florida'daymış."

"Florida mı?" diye sordum. Dosyadaki son sayfaya baktım.

"Oraya Şeytan Ambarı da deniyor," diye devam etti Bay Needlemier.

"Ambar ne demek?"

"Mısırın öğütülmeden önce bekletildiği yer."

“Öğütücü mü yani?” Fotoğrafı inceledim. Yukarıdan çekilen fotoğrafta ahşap merdivenler, genişliği yüz elli metre olan bir çukura iniyordu. Çukurun ağzının çevresinde çalılar ve ağaçlar büyümüştü. “Hani içinde bir şey öğütülen şey yani?”

“Evet. Burasıyla ilgili en eski efsaneye göre Kızılderili bir prenses, şeytan tarafından çukurun içine çekilmiş. Buranın, ‘günahkârları yuttuğu’ söylenir. Elbette jeologlar buranın yalnızca obruk olduğuna inanıyor.

“İşte bu,” dedim dosyayı kapatarak. “Kastettikleri yer burası.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Ajan Dokuz.

“İki ismin birden geçtiği tek yer burası. Ayrıca öğütücü göndermesi.Tam onlara göre.”

“Kime göre?” diye sordu Bay Needlemier.

“İblislere,” diye cevap verdi Ajan Dokuz.

“İblisler! Alfred, başını nasıl bir belaya soktun böyle?”

“Şey,” dedim. “En azından alkol ya da uyuşturucu gibi kötü bir şey değil.”

Sisin içinde bir tabela belirdi. Park girişinin tabelasıydı.

“İşte!” dedim. “Tabeladan önceki taşlı yol.”

“Şu yol mu?” diye sordu Bay Needlemier. “Alfred, galiba bu yol doğrudan yukarı tırmanıyor.”

Ama yine de o yola girdi ve taşlar Lexus’un lastiklerinin altında ezilmeye başladı. Kılıcı bacaklarımın arasında tutmuş, oturuyordum. Nedense böylesi beni çok rahatlatıyordu. Dağın yamacından yukarı çıkıyorduk. Hız göstergesi neredeyse yerinden bile kımıldamazken, Bay Needlemier’in kel kafasının arkasında biriken ter damlalarını görebiliyordum.

“Planımız ne?” diye sordu Ajan Dokuz.

“Bir planım yok,” dedim.

“Belki de plan yapma vaktimiz gelmiştir.”

“Keçileri kaçırmadığımda bile plan yapmak benim için çok zor olabiliyor.”

Bay Needlemier dikiz aynasından bana baktı.

“Mike denen adam silahlı mı?” diye sordu.

“Evet, bundan emin olabilirsiniz.”

“Ama biz silahsızız.”

“Sadece iblis tabancalarımız var. Onda Nebraska büyüklüğünde bir delik açabiliriz.”

“İyi de bunu gerçekten yapmak istiyor muyuz? Onun vücudunda Nebraska büyüklüğünde bir delik açmayı yani?” diye sordu Ajan Dokuz.

“Zamanlama çok önemli,” dedim. “Önce Kap’ı alacağız; sonra onun vücudunda Nebraska büyüklüğünde bir delik açacağız.”

“Kap’ı aldıktan sonra bunu niye yapalım ki?”

“Çünkü bütün bunların sorumlusu o,” dedim yüzüm ısınırken. “Her şeyin müsebbibi o.”

“Yine de anlamıyorum, onu neden öldürmek zorundayız, Alfred?”

“Tek bir kelime,” dedim. “Kurtçuklar.”

Yolun düz gittiği en uç noktaya vardık. Bay Needlemier’dan arabayı durdurmasını istedim. Arabadan indik. Hava buz gibiydi. Ağzımızdan çıkar buhar ile dünyayı sarmalayan sis birbirine karışıyordu.

Açık bagajın önünde toplandık. 3XD'lere dolu şarjörler takıp birini Ajan Dokuz’a verdim. Kılıcı belime takıp Bay Needlemier’a, “Burada, arabanın yanında kal,” dedim.

Başıyla onaylarken rahatlamış bir hali vardı. Ajan Dokuz, 3XD'ye bakakaldı.

“Bu ne?” diye sordu.

“Hayatın boyunca üstünde çalıştığın şey.”

“Bunu ben mi yaptım?” Başını yavaşça iki yana salladı.

“Bir silah! Hayatımı resmen boşa harcamışım.”

“Şey, aslında oldukça kullanışlılar. Mermilerin içine de benim kanımı koymuşsun.”

“Öyle mi yapmışım?” Başını yine iki yana salladı.

“Ne yapacaksın, Alfred?” diye sordu Bay Needlemler.

Sesi heyecandan bir hayli tiz çıkmıştı.

“Yapılması gerekeni,” dedim ve dağın zirvesine doğru son yürüyüşüme başladım.

48

Sis ilk defa işe yaramıştı. Mike'ın yaklaştığımızı görmesine imkân yoktu, tabii saçaklara kızılötesi kameralar yerleştirmediyse.

Ajan Dokuz'a, "Arka taraftaki verandayı sen al, ben ön tarafı alacağım," diye fısıldadım.

Başıyla onaylayıp hiç ses çıkarmadan sol tarafa yöneldi ve gözden kayboldu. Ben ön tarafa yaklaştıkça kulübe de sisin içinde görünmeye başladı. Terk edilmiş gibi bir hali vardı ve her zamanki gibi, içgüdülerimin peşinden gitmekle korkunç bir hata yaptığıma dair bir his oluştu içimde.

Basamakları tırmanıp kulağımı kapıya dayadım. İçerisi sessizdi. 3XD tabancamı sağ elimde gevşekçe tutuyordum. Bir adım geri çekilip derin bir nefes aldım. İki sıkı tekmeyle kapıyı menteşelerinden söktüm.

Gizlilik de bir yere kadardı.

3XD tabancamı sağdan sola çevirerek kapıdan girdim.

“Mike Arnold!” diye bağırdım. “Ben Alfred Kropp! Burada olduğunu biliyorum! Kulübenin etrafı sarıldı. Ellerini havaya kaldırıp çıkarsan, kimse yaralanmaz!”

Çıkmadı. Onun yerine arkamdan gelip koluyla boğazıma sarıldı. Sağ bileğimi kavrayıp kolumu arkadan bükerek elimi enseme kadar kaldırdı. Başparmağıyla avucumun altında kalan iki küçük kemiğe bastırınca çığlık atarak 3XD'yi ayaklarının dibine düşürdüm.

“Hayır, Al,” diye fısıldadı. “Birileri çok kötü yaralanacak.”

Bütün gücümle başımı geriye atıp suratının ortasına geçirdim. Gelen sese bakılırsa burnunu kırmıştım. Geriye doğru sendelerken eli gevşeyince, bunu fırsat bilip ondan kurtuldum. Ona döndüğüm sırada karnıma bir yumruk indi ve haliyle iki büklüm oldum. İkinci yumruk kafamın yan tarafına çarpınca kendimi dizlerimin üstünde buluverdim.

“Tanrım, bu koku da neyin nesi? Sakın senden geldiğini söyleme, Al.”

Tam önümde duruyordu. Öne atılıp dizlerinden yakaladım. Bacaklarımla itince arkaya devrildi ve ben hızla ona çarpınca basamaklardan yuvarlanıp ıslak taşlı zemine kapaklandık. Beni tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı ama ben onu daha sıkı tutunca yuvarlanmaya, derin yarığa doğru sürüklenmeye başladık. Eğim arttıkça taşların üstünden yuvarlanmamız da hızlanıyordu. Ne yazık ki kenara ilk önce benim ayaklarım ulaştı. Deliler gibi havayı tekmeleyip ayaklarımı koyabileceğim bir yer arıyordum. Karnımın üstünde kayarken çimenleri, kuru yaprakları ve toprağı tırmalayıp tutunabileceğim bir yer arıyordum, yoksa yarığa düşecektim.

Sol bileğimi tuttu ama ben kaymaya devam ediyordum. Ta ki yarığın kenarında gülen suratı belirene kadar.

Aşağı baktığımda, sallanan ayaklarımın altında, çam ağaçlarının parlak kahverengi gövdelerinin arasından kıvrılarak geçen beyaz pusu görebiliyordum.

Galiba gerçekten burnunu kırmıştım: Şişmiş görünüyordu ve yüzünün yarısı kanla kaplıydı. İki gözünün altında da kırmızı halkalar belirmişti. Bunun dışında hiçbir fark yoktu. Bildiğimiz Mike Arnold, kanlı dişleriyle çikletini çiğnerken sırta sırta bana bakıyordu.

“Al Kropp, istenmeyen kişilerle ilgili hikâyeyi bilir misin? Bu arada yüzüne ne oldu, adamım?”

“Beni yukarı çek,” dedim nefes nefese.

“Nedenmiş, Al?”

Güzel bir soruydu.

“Canını yakmayacağım...” dedim.

Gülerken, çiğnediği çikleti dilinin üstünde yuvarlayışını görüyordum.

“Hayır, neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki zaten?”

“Kap’a ihtiyacım var, o kadar,” dedim. “Verirsen, yemin ederim ki...”

“Yemin mi ediyorsun? Vay. Yemin ediyorsun demek. Serçe parmağının üstüne söz verirsen belki seni yukarı çekerim.”

Sol tarafıma uzanıp kemerimden siyah kılıcımı çektim.

“Vay, o da ne?” dedi. “Hah? Onunla ne yapacaksın, Al?” Güldü. “Onu bırakırsan, belki seni yukarı çekerim.”

Haklıydı. Aklımdan ne geçiyordu ki? Hayatım onun elindeydi. Bunu düşünmek bile intihar sayılırdı.

Arkasından gelen güçlü sesi duyunca Mike’in yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Michael Arnold! Ellerini kaldır ve yavaşça ayağa kalk yoksa üstünde Nebraska büyüklüğünde bir delik açarım!”

Ajan Dokuz gelmişti. Mike şoku kolay atlattı. Bana gülümsedi. “Adamı sen de duydun, Al. Başka seçeceğim yok.”

Beni bırakmaya başladı. Ajan Dokuz’a adıyla seslendim ama tam o sırada Mike’ın başının arkasından ince ve siyah bir şey yükselip hızla aşağı indi. Mike’ın vücudu sarsıldı, parmakları boşaldı. Tam kayıp giderken kenardan uzanan bir başka el beni havada yakaladı. Önce pasparlak, kel bir kafa, sonra da gülümseyen bebeksi bir yüz belirdi.

“Merhaba, Alfred,” dedi Bay Needlemer.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Alfred Kropp'un Düşüşü

49

Mike'ı kulübenin salonunda kanepeye yatırdık.

“Patırtıyı duyunca gürültüyü takip ettim,” diye açıkladı Bay Needlemler. Yüzü ya heyecandan ya da koşturmacadan –belki de her iki sebepten– dolayı kıpkırmızı kesilmişti. Mike'ı bayıltmak için Lexus'un levyesini kullanmıştı. “Sanırım sis sayesinde geldiğimi görmedi tabii Samuel de dikkatini dağıtmış olmalı. Ama onu öldürmedim, değil mi?”

“Hayır,” dedi Ajan Dokuz, “Yaşıyor.”

“O da çok sürmeyecek,” deyip Mike'ın yüzüne bağırmaya başladım. “Nerede, Mike? Kap nerede?”

“Alfred,” dedi Ajan Dokuz. “Seni duyamaz.”

İki saat boyunca kulübeyi aradık. Kirişlerden döşemelere kadar. Verandanın altına bile baktık. Etrafta dolaşp, kazılmış bir yer var mı diye bakındık. Yatağın altına bakmayı unuttuğumu hatırladığım için yatak odasını iki defa aradım.

Kap'ı yatağın altında bulamadım ama bir dizüstü bilgisayar buldum. IBM markaydı. Salona getirip sehpanın üstüne koydum ve açtım.

“Bu da ne?” diye sordu Ajan Dokuz.

“Bu bir BAPASIFÖ bilgisayarı,” dedim. “Belki de kovulduktan sonra mühürleri çaldığı gibi bunu da çalmıştır ama pek sanmıyorum. İçimde çok kötü bir his var.”

“BAPASIFÖ mü?” diye sordu Bay Needlemier. Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibi bir hali vardı. Bu duyguyu iyi biliyordum. “BAPASIFÖ de nedir?”

“Bazen kötü şeyler yapmak zorunda kalan iyi insanlar topluluğu,” diye homurdandım.

Ekranın açılması sanki asırlar sürdü. Bilgisayar nihayet açıldığında midemde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim.

Ajan Dokuz ve Bay Needlemier arkamda dikilirken, üçümüz de bilgisayara bakıyorduk.

Entegre Güvenlik Arayüz Sistemi (EGAS)

Kullanıcı uyarısı: Bu arayüz sadece A-17 ya da daha üst düzey yetkili şirket personeli tarafından kullanılabilir.

Sisteme izinsiz giriş yapan personelin, BAPASIFÖ tüzüğünün 1256. fıkrasıyla verilen bütün yetki ve ayrıcalıkları iptal edilecek, kendileri de cezalandırılacaktır.

EGAS'ın kullanımıyla ilgili güvenlik protokolleri için lütfen tüzüğün 4. fıkrasına bakınız.

Kullanıcı:

Şifre:

“Egas,” dedi Bay Needlemier sessizce.

Mike hâlâ baygın yatıyordu. Bay Needlemier'ı kenara itip Mike'in omzuna vurdum.

“Mike! Uyan!”

“Buna gerek yok,” dedi Ajan Dokuz yumuşak bir ses tonuyla. Uzun ince parmakları klavyenin üstünde gezinmeye başlamıştı bile.

Ona baktım. “Hatırlıyor musun?”

Acı bir ifadeyle sıırttı. “Vekil Protokol Ajanları'nın bütün kullanıcı hesaplarına giriş yetkisi vardır.”

Ben omzunun üstünden ekrana bakarken o da Mike'in e-postalarını açtı. Tek tek hepsini açana kadar kimse sesini çıkarmadı.

“ÇOGİ Ütopya Op nedir?” diye sordum.

“Gİ ve OP, ‘Gizli Operasyon’ anlamına geliyor, Alfred. ÇOGİ Op ise çok çok gizli bir operasyon olduğunun işareti. Yalnızca direktörün bilgisi dahilinde olan operasyondur.”

“Peki, ya Ütopya?”

Başını iki yana salladı. “Daha önce hiç duymadım.”

Bay Needlemier araya girdi. Heyecandan sesi titriyordu. “Ben duydum! Kusursuz toplum anlamına gelir.”

Ajan Dokuz donuk bir ifadeyle ona baktı.

“Ama,” dedi Bay Needlemier. “Tanımı böyle.”

“Bu çok ilginç,” dedi Ajan Dokuz. “Tüzük, Dokuzuncu Fıkra'ya tabi bütün görevlilerin çok gizli operasyonlardan haberdar olmasını zorunlu kılar.”

“Kova,” dedim. “Bu ismi daha önce de görmüştüm. Hem de senin bilgisayarında.”

“Kova,” dedi Ajan Dokuz. “François Merryweather'ın ta kendisidir. BAPASIFÖ'nün direktörü yani.”

“Bu kadarı yeter,” dedim. Ajan Dokuz'un elindeki 3XD'yi kapıştığım gibi Mike'in çenesine dayadım.

“Mike!” diye bağırdım. “Üçe kadar sayacağım.”

“Alfred,” dedi Ajan Dokuz. “Bunu yaparsan bilmeceyi asla çözemeyebiliriz.”

“Hatırlamıyorsun,” diye karşılık verdim. Sesim feci şekilde titrerken yaşlar gözlerime batmaya başlamıştı. “Yaptıklarını bilmiyorsun. Sadece bana yaptıklarından da bahsetmiyorum, Ajan Dokuz, Samuel...” Bunca zamandır onu Ajan Dokuz diye bilirken bir anda Samuel diye seslenmek çok tuhaftı. “Herkes yaptıklarını diyor.”

“Onu öldürmek bunu değiştirmeyecek,” dedi.

“Değiştirmek umurumda bile değil,” dedim. “Benim derdim bütün bunları ona ödetmek.”

“Bu kararı vermek sana düşmez.”

“Bana şimdi Tanrı'dan ya da cennetten bahsetme, Dokuz. Ağzını bile açma. Ne bunlardan önce ne de sonra O'nun varlığına dair bir kanıt rastladım.”

“Tabancayı bırak, Alfred,” dedi Ajan Dokuz.

“Onun işini bitirmeden olmaz.”

Mike yüksek sesle inledikten sonra gözkapakları hareketlendi.

Tabancanın namlusuyla ademelmesini dürttüm.

“Uyan, Mike!”

Yine inledi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

“Bitti, Mike. Mühür’e ihtiyacımız var. Hem de hemen.”

“Av...” diye fısıldadı. “Av...”

“Av mı?” dedi Bay Needlemier.

“Ne avı, Mike?” diye sordum. “Ne avından bahsediyorsun?”

“Avucunu yalarsın,” dedi sonunda.

“Sağ ol, almayayım,” dedim. “Sanırım seni vurmaktan başka seçeneğim yok.”

“Elimizde olduğunu söyle,” dedi Ajan Dokuz.

Ona baktım. Elimizde olan kimdi?

“Annesinin elimizde olduğunu söyle.”

“Blöf yapıyorsunuz,” dedi Mike. “İmkânı yok.”

“Michael,” dedi Ajan Dokuz yanıma gelerek; böylece Mike onu rahatlıkla görebiliyordu. “Michael, beni tanırsın. Benim ne olduğumu biliyorsun. Dokuzuncu Fıkra’yı biliyorsun.”

Mike’ın gözleri yuvalarından fırladı.

“Sana inanmıyorum,” dedi Mike.

“Bu söylediğini annene iletirim. Bize inanmadığını açıklarım.”

“Kapa çeneni,” diye bağırdı Mike. “Sus, peder. Kap’ı size vermeyeceğim.”

“Büyük Mühür kayıp,” dedi Ajan Dokuz. “Kap’ın şu anda sana ne faydası var ki?”

“Öncelikle, şu anda Al’in kafamı uçurmasını engelliyor.”

Ajan Dokuz yine güldü. “Yerini söyle, Mike, yoksa emri veririm.”

Eliyle bana uzatınca ne demek istediğini anlayıp hemen cep telefonunu geri verdim.

“Peder, annemi çok severim, sakın yanlış anlama ama o olmasaydı hayatımın hep daha farklı olacağını düşünürdüm. Sen nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Al. Sonuçta ailemizi seçemiyoruz ve bazıları gerçekten de sinir bozacak kadar beceriksiz olabiliyor.”

“Ben Dokuz,” dedi Ajan Dokuz, ceptelefonuna konuşarak. “Delta-Alfa-Tango kodunun uygulanmasına onay veriyorum. Tekrar ediyorum: Delta-Alfa-Tango kodunun uygulanmasına onay veriyorum.”

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedi Mike.

Ajan Dokuz hattın ucunda biri varmış gibi telefonu dinlemeye devam etti.

“Evet. Kendisine Sırtlan'ın işbirliğine yanaşmadığını da söyleyin.”

“Ona, kendini korumanın aile sadakatinden önce geldiğini de söyleyin!” diye bağırdı Mike. “Sırtlan mı? Hedef adım bu mu yani?”

“Çok güzel,” dedi Ajan Dokuz telefonuna. “Evet, Delta-Alfa-Tango'yu hemen uygulayın.”

“Bekleyin!” diye bağırdı Mike. “Pekâlâ! Uygulamayı durdurun.”

“Durun,” dedi Ajan Dokuz. Telefonu tuttuğu elini yanına indirdi. “Kap nerede, Mike?”

Mike çok derin bir nefes aldı. “Üstünde yatıyorum.”

Ofladım. Etrafı ararken onu yerinden kaldırmamıştık. Mike'ı omuzlarından tutup çevirerek yere düşürdüm. Güm diye bir sesle yere çarptı. Yastıkları kaldırıp salonun bir köşesine fırlattım. Tam orta kısmında bir boşluk ve hemen üstünde menteşeli bir kapak vardı. Kapağı açıp Kap'ı içinden çıkardım. Tahmin ettiğimden çok daha hafifti. Sadeydi, üs-

tünde ne bir desen ne bir süsleme vardı. Pirinç veya bronzdan yapılmıştı. Sanırım metali iyice incelenen kadar dövülmüştü.

Ajan Dokuz cep telefonunu kapayıp cebine attı. Sonra bana dönüp elini uzattı.

“Bizi onlardan ayıran şeyin umut olduğunu söylemiştim,” dedi nazikçe. “Affetmek de aynı şekilde, Alfred.”

“Peki,” dedim. “Ama affedilmeyecek şeyler de vardır.”
3XD’yi ona geri verdim.

“Bak,” dedi Ajan Dokuz aynı nazik sesle. “Gördün mü, Alfred? O da burada, bizimle. Hem de bunu bize sen kanıtlamış oldun.”

50

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Bay Needlemler.

“Şimdi, bazı cevaplara ihtiyacımız var,” dedi Ajan Dokuz. Mike’ı yerden kaldırıp kanepeye oturttu. “Ütopya Operasyonu nedir?”

Mike sırtıtmaya başladı ama Ajan Dokuz’un gözlerindeki bakış bu gülümsemeyi siliverdi.

“Çok aptal bir çocuğun mahvettiği çok yüce bir amaç,” dedi biraz duraksadıktan sonra.

“Tüzük bu tür durumlarda çok açıktır..”

“Ah, tüzükten bahsetme bana, peder,” dedi Mike. “Bu şey, tüzükten çok daha büyük.”

“Kovulman aslında düzmeceydi, değil mi?”

Mike gözlerini kaçırdı. Ajan Dokuz pek oralı olmadı.

“Direktör’ün asıl niyeti neydi, Michael?”

“Tek kelimeyle, dünya barışı diyebiliriz. Ah, iki kelime oldu.”

“Direktör, tüzüğün dışına çıktı, öyle değil mi? Sahte kovulmanı ve mühürlerin kasalardan çıkarılmasını ayarladı... Dışlanmışları serbest bırakmanı istedi. Peki, sonra ne olacaktı?”

“VPA olan sensin. Al'in suratındaki çibanlar kadar bariz değil mi?”

“Şantaj mı? Direktör, dünya barışını sağlamak için düşmüş olanlarla şantaj mı yapacaktı?”

“Sence de çok güzel değil mi ya?” diye sordu Mike. “Çöldeki gösterimizden sonra, Şirket'in yeni dünya düzene kim karşı çıkabilirdi ki? Ne dar kafalı diktatörler ne de huzuru ve güvenliği tehdit eden, yoldan çıkmış devletler olurdu. Biri kuralları çiğnedi mi hemen mührü kırardık. Kusursuz. En azından kâğıt üstünde öyle görünüyordu. Tabii Kropp faktörünü hesaba katmamıştık.” Bana baktı. “Bir gün seni öldüreceğim, Al, Tanrı şahidim olsun.”

“BAPASIFÖ dünyayı ele geçirmeye mi çalışıyor?” diye sordum.

Ajan Dokuz başını iki yana salladı. “BAPASIFÖ değil, Alfred. Merryweather. Görünüşe göre direktörümüz tüzüğü camdan dışarı atmaya karar vermiş. Oyuna geldik.”

“Benim için sorun değil,” dedim. “Ben zaten alışkınım.” Mike'a döndüm. “Bu yüzden mi beni öldürmeye çalıştın? Merryweather kanımdan haberdardı ve iblislerle savaşmak için kullanılmasından çekiniyordu, değil mi?”

“Elbette biliyordu,” dedi Ajan Dokuz. “Dosyanda yazıyordu. Mike, mühürleri ‘çaldıktan’ sonra, Ashley'ye seni tahliye etmesi emrini verdim. Tam olarak emin değildim ama sana bahşedilen bu hediyenin 3XD'lerde işe yarayacağını

umuyordum. O yüzden Merryweather, Mike'in daha önce harekete geçip seni tahliye etmesini istedi."

"Hem de acilen," deyip kapıya yöneldim.

Ajan Dokuz, "Bekle, Alfred," dedi.

"Zamanımız tükenmek üzere," dedim. "Florida'ya gitmek için sadece iki saatimiz var."

"Bunun o kadar da akıllıca bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Ajan Dokuz.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim. "Gitmezsek bizi yok edecekler."

"Ama gitsek de bizi yok etmemek için bir sebepleri olmayacak."

"Aslında bütün mesele buydu, değil mi?"

"Oyun bitti," dedi Mike. "Artık kaçış yok."

"Belki ben yardımcı olabilirim," dedi Bay Needlemier. "Ancak kimse bana mühürlerin ya da BAPASIFÖ'nün ne olduğunu ya da iblisleri bana anlatma zahmetine girmedii..."

Onu duymazdan geldik.

"Bak, Ajan Dokuz," dedim. "Sadece ikimiz kaldık ve Chicago'da bu işi halletmem için belli bir süre verildi; zamanında bu işi halledemezsem o zaman gerçekten kıyamet kopacak. Şeytanla anlaşma yapmak bu olmalı; daha doğrusu on altı milyon tanesiyle. Ya bunu yapacağız ya da bütün umudumuzu kaybedeceğiz. Zaten umuttan başka bir şeyimiz de kalmadı."

Mike kahkaha attı. "Peki, ya sağlığın, Al? Hah, boş versene."

"Levy'e nerede?" diye sordum Bay Needlemier'a.

"Alfred, onları benim anladığım gibi anlamıyorsun," dedi Ajan Dokuz. "Onların iyi niyetine güvenemezsin."

“Hayır, benimle işleri bitene kadar beni yemeye devam edeceklerini düşünüyorum. Ben öldüremezler. Ben zaten ölüyüm. Ben yürüyen bir ölüyüm, Samuel, Bu kurtçuklardan çıkarmamız gereken ders bu. Benim için artık çok geç ama dünya için o kadar geç olmayabilir.”

“Paimon yeniden hapsedilme riskini göze almayacaktır. Mührü asla geri vermez.”

Derin bir nefes aldım. “Neden onu patlatmıyoruz?”

Şaşkın şaşkın bana baktı.

“O mermilerin içine kanımın ne kadarını koydun? Bir iki damladan daha fazla olamaz. Ya daha fazlasını koyarsak?”

“Alfred?” dedi Ajan Dokuz. “Sen ne söylediğinin farkında...”

“Bence harika bir fikir,” dedi Mike. “Al’i havaya uçuralım.”

“Ben ciddiylim,” dedim. “Paimon’a yeterince yaklaşabilirsem... sana birkaç saniye kazandırabilirim.”

“Hey, Aziz Alfred,” dedi Mike. “Yarıktaki ölüm dileğine ne oldu? O zaman bir şansın vardı.”

Uzunca bir süre Mike’a baktım. Yarık. Bileğimi tutan eli. Diğer elimdeki siyah kılıç.

O an kafama dank etti. Tıpkı morgdayken bütün anılarımın bir anda hücum etmesi gibi şimdi de cevaplar kafama dank edivermişti.

Bay Needlemer’a döndüm. “Şeytan Ambarı, Florida’nın neresinde?”

“Gainesville.”

Ajan Dokuz’a döndüm. “Buldum. Galiba ne yapmamız gerektiğini biliyorum.”

51

Lexus'a giderken Mike da peşimizden geldi.

“Doğru söyleyin,” diye bağırdı arkamızdan. “Annem elinizde değildi, değil mi?”

Ajan Dokuz ona döndü. “Bütün bunlar sona erece kadar öğrenemeyeceksin. Artık nasıl sona erecekse? Bu olayda artık etkisiz elemansın, Michael.”

“Senden hiçbir zaman hoşlanmadım,” dedi Mike. “Direktör'ün bütün bunlardan haberdar olacağından hiç şüphen olmasın.”

“Başarırsak, onun direktörlüğü de senin ajanlığın da bitecek. Başka milletlerin işine karışmama prensibimizi bozdunuz.” Karanlık gözleri parladı. “Böyle yaparak, korumakla görevli olduğun şeyleri tehlikeye attın.”

Ajan Dokuz arabaya bindi. Ben de yan koltuğuna oturunca Bay Needlemer kapımı kapadı. Çok geçmeden dağdan

inmeye başlamıştık bile. Arka camdan bakınca sisin içinde kaybolan Mike Arnold'ı gördüm.

“Şimdi bana ne yapmayı düşündüğünü söyle, Alfred,” dedi Ajan Dokuz. “Ne yapacağız?”

Aklımdakini anlattım. Ne o ne de Bay Needlemier ağzını açıp bir şey söyledi.

Hava alanına dört kilometre mesafede, Alcoa karayolunda, sisin içinde yol alıyorduk. Lafımı bitirdiğimde Ajan Dokuz, “Bu delilik,” dedi.

“Şey,” dedim. “Kimse fark etmemiş olabilir ama zaten gidişatım o yöndeydi.”

“Ama hiçbir başarı umudu yok.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedim. “Paimon benim ölme riskimi göze alamaz.”

“Alfred, hayatının Paimon için hiçbir değeri yok.”

“Hayır, ama Kap onun için çok değerli ve onun anahtarı da benim. Paimon anahtarı kaybetmek istemeyecektir.”

Başını iki yana salladı. Boğazımı temizledim. “Hem işe yaramazsa, Kap sende olacak; başka yollar deneyebilirsiniz.”

Başını çevirip camdan dışarı baktı. Gerçi yansımasından başka görülecek başka hiçbir şey yoktu. Uzanıp sağ elini kolumun üzerine koydu.

“Alfred, bütün bunlar için senden özür dilerim. Seni irtibat noktasına götürdüğüm ve sana yalan söylediğim için özür dilerim.”

“Beni neden irtibat noktasına götürdün?”

“Aktif maddenin taşıyıcısı sendin. Beklenmedik her türlü duruma hazırlıklı olmalıydık.”

“Sen de yanı şeyi düşünmüşsün. Beni bomba olarak kullanmak falan?”

Bir şey söylemeden kendi yansımasına bakmaya devam etti.

“Kolay bir şey olmasa gerek? VPA olmaktan bahsediyorum.”

Başını iki yana salladı. “Hayır.” Tam bir şey diyecekken durup vazgeçti sanırım. “Hayır.”

CCR, havaalanında park ettiğimiz yerde duruyordu. Ajan Dokuz’un sırt çantasını ve kılıcımı spor arabaya taşıırken Bay Needlemier şaşkın bir şekilde geri çekilmişti. Sırt çantamı yolcu koltuğuna bıraktım, kılıcı da koltuğun arkasındaki boşluğa sıkıştırıp Lexus’un yanına gittim.

“Bunlar beni aşıyor,” dedi Bay Needlemier. Sonra ekledi, “Korkuyorum, Alfred.”

“Bir şeyler yapmanın faydası olabilir,” dedim. “Yoksa için içini yer. Bay Samson’ın masasının altındaki özel bölmeden haberin var mıydı?”

Hiçbir şey söylemeden bana baktı.

“Belli ki yokmuş. Bay Samson’ın masasının altında gizli bir bölme vardı. Masanın üst kısmı kapak gibi açılınca bir tuş takımı ortaya çıkıyordu. Sayılar, telefonlardaki birer harfe tekabül ediyor. Şifre ise benim adımdı.”

“Adın mı?”

“Şu anda rakamları hatırlamıyorum ama şifre ‘Alfred’ di. Aç, Kap’ı içine koy ve kilitle. Anladın mı?”

Başıyla onayladı. “Anladım. Başka bir şey var mı, Alfred?”

“Horace Tuttle’in beni evlat edinmesini istemiyorum.”

“Elbette, ama nihai kararın hâkime ait olduğunu biliyorsundur umarım.”

“Ayrıca malvarlığımı yönetmesini de istemiyorum. Senin yapmanı istiyorum.”

“Ben mi?”

“Şayet geri dönemezsem –muhtemelen dönemeyeceğim– bütün paramı çekip dağıtmanı istiyorum.”

“Dağıtmak mı? Kime dağıtacağım?”

“Bilmiyorum. Hak eden birilerini bul. Tuttle’ların yanında yaşayan çocuklardan başla mesela. Özellikle de Kenny. Ona iyi bak, Bay Needlemier.”

“Elbette.”

“İşler istediğimiz gibi gitmezse diye anlatıyorum bunları. Neyse, çok konuştum. Artık gitmeliyim. Elveda, Bay Needlemier.”

CCR’ye döndüğümüzde Ajan Dokuz’a, “Sen kullanıyorsun,” dedim. Sırt çantasından eski bir kitap ve harita çıkardım. “Benim çalışmam lazım.”

52

“I-75 yolundan gideceğiz,” dedim işaretparmağımı haritanın üstünde gezdirerek. “Doğruca Gainesville’in içinden geçiyor.”

Haritayı yeniden katlamak iki dakikamı aldı. Haritaların bu olayını da hiç anlamamışımdır? Katlamak bile yapboz yapmaya benziyordu. En sonunda pes edip koltuk başlığının arkasına tikiştirdim. Sonra Ars Goetia’yı açıp sayfaları çevirdim; Emirler’i arıyordum.

Ajan Dokuz bana baktı.

“Doğru bir şekilde ve kelimesi kelimesine söylenmezse emir hiçbir işe yaramaz,” diye açıkladı.

“Tüyo için teşekkürler,” diye mırıldandım. “Burada yaklaşık yirmi farklı büyü sözü var. Hangisini kullanacağım?”

“İcbar Emirleri’ni.”

Bahsettiği büyü yarım sayfa kadardı. Zekâm zehir gibi olduğunda bile ezber konusunda çok kötüydüm. Ona ters ters baktım.

Sor ona, dedi kafamın içinden bir ses. Sor ve cevabını duy.

Gaipten bir ses duymak beni şaşırtmamıştı. Bu türden fısıltılar bir süredir devam ediyordu ama onları duymazdan gelmeyi başarıyordum. Şimdiki daha yüksek ve ısrarcı çıkmıştı. Kimin sesi olmadığını merak etmemiştim. Daha önce de duymuştum bu sesi. Bu, iblis kral Paimon'un sesiydi.

Boğazımı temizledim. "Bütün bunların benim hatam olduğunu biliyorum..."

Senin hatan, beş para etmez leş!

"Her şeyi ben mahvettiğim için, düzeltmek de bana düşer ama aslında sen yapsan daha iyi olmaz mı?"

Şimdi dinle bakalım, seni nasıl terk ettiğini!

"Demek istediğim," diye ekledim ondan hiç ses çıkmayınca. "Sen zaten bu büyülerini biliyorsun, değil mi?"

Ajan Dokuz bana bakmadı bile. Direksiyona iyice abandı.

Gördün mü? Yalnızsın. Sana yardım edecek kimse yok.

Şakaklarımı ovup, "Benimle konuşuyorlar. Kafamın içindeler. Sence ne düşündüğümü biliyorlar mıdır?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Alfred."

"Biliyorlarsa, plandan da haberleri vardır ve hiç umudumuz kalmamış demektir."

Başıyla onaylarken, söylediğimi de tekrar etti. "Umut yok."

"En azından artık hiç yalnızlık çekmeyeceğim," diye espri yapmaya çalıştım ama gülmedi.

"Onları ben de duyuyorum, Alfred," dedi usulca. "Ama amiyane tabirle, içimize şeytan kaçtığını sanmıyorum. Sanırım duyduklarımız kendi şüphe ve korkularımızın on ile çarpılmış hali."

"Nasıl yani?"

“Korkularımız,” dedi. “Kendi çaresizliklerimiz. İçten içe şüphelendiklerimiz. Hepsini bize karşı kullanıyorlar.”

Aptal, acınası, iğrenç ezik! Senin gibi birinin bizi alt edebileceğini mi sanıyorsun? Biz zamandan önce de vardık, sonra da var olacağız! Sen çürüyen bir et olarak bize nasıl kafa tutarsın?

Sis daha da yoğunlaştı. Herhangi bir referans noktası olmadığı için hiç hareket etmiyor gibiydik.

“Zamanında yetişemeyeceğiz,” dedim. “O yüzden yolun kenarına çekip dünyanın sonunu bekleyelim.”

“Alfred,” diye başladı ama durdu. İlerideki bir şey dikkatini çekmişti.

Sisin içinde bir delik belirdi. Kenarları düzgün ve yuvarlaktı. Arabanın genişliğinin iki misli kadardı. Tünel girişine benziyordu.

Bize gel, ceset! Mübrü bize getir.

“Bize yardım etmeye karar verdiler,” dedim.

Ajan Dokuz homurdandı ama bir şey söylemedi. Aynı ifadesiz Ajan Dokuz suratını takındı.

“Gazla,” dedim. Gaza bastı.

Üç yüz yetmişle tünele girdik. Yanından geçtiğimiz duvarlar kıvrılıp dönüyordu. Dönüp baktığımda tünelin arkamızdan kapandığını görebiliyordum.

“İşe yaramayacak,” dedim, yüz altmış kilometre kadar gittikten sonra. Kitaptaki siyah harfler gözlerimin önünde yüzmeye başlayan kabarcıklara dönüşüyordu.

“Uyumayı dene,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Şu anda yapmak istediğim tek şey dişlerimi fırçalamak. En son ne zaman dişimi fırçaladığımı hatırlamıyorum. Fiziksel görünüşümde gurur duyduğum tek şey, dişlerim.” Dilimi ön dişlerimin üze-

rinde gezdirirken, kesicilerden biri yerinden oynadı. Başıma gelecekleri bilmek beni hiç rahatlatmıyordu, yine de elimi ağzıma sokup dişimi kibarca çektim. Kırılan diş ağzımın içine düşünce avucuma tükürdüm.

“O ne?” diye sordu Ajan Dokuz.

Kanımın bakırımsı tadı ağzıma geldi. Elimde kırık bir diş vardı ve çibanlar bütün vücudumu kaplamıştı.

“Alfred?”

Dişi yere bırakıp, yapmamam gerektiğini bile bile elimi ağzıma sokup bu sefer azıdişlerimden birini tuttum. Diş etimden ayrılırken çıkan sesi duydum.

“Lanet olasıcalar,” dedim. “Sizi kahrolası iblisler.”

Azıdişimi ön cama fırlattım. Ajan Dokuz başını bana çevirdiğinde, tüm gücümle ayağımı yere vuruyordum. Bu sefer gerçekten keçileri kaçırdığımı düşünmüş olmalıydı. Ayağını gazdan çekince, hızlanması için bağırdım.

Öfke nöbetim uzun sürmedi; öfke nöbetleri enerji istiyordu ve benim çok enerjim kalmamıştı. Daha doğrusu, benden geriye hiçbir şey kalmamıştı: Ellerimi saçımın arasında gezdirince avucuma tutam tutam saç geldi. Saçlarımın döküldükçe sanki beynim de uyuşuyordu.

Çölde beri beni parça parça tüketiyorlardı. Şeytan Kapısı'na gidene kadar benden geriye yalnızca bir lokma kalacaktı. Bir Lokma Kropp.

Derimin gevşediğini hissedince, yılanları gibi dökülecek mi diye merak ettim. Belki de fen derslerinde insan anatomisini gösteren 3-B modeller gibi kas ve tendonlarımı bırakıp gideceklerdi.

Soluklanıp burnumu çekerek arkama yaslandım. Ajan Dokuz hiçbir şey söylemeden direksiyonu sımsıkı tutmaya

ve gözlerini karşıdaki kara delikten ayırmamaya devam ediyordu. Bir süre sonra tünelin renginin beyazdan koyu bir sarıya dönüştüğünü fark ettim. Birkaç kilometre sonra sarı renk turuncuya döndü.

“Neler oluyor?” diye sordum. Ajan Dokuz cevap vermeyince devam ettim, “Hafızan yerine gelmeden önce benimle daha çok konuşuyordun. Neler dönüyor? Yoksa artık konuşmak çok mu tehlikeli? Ağzından gizli bilgileri kaçırmaktan mı korkuyorsun?”

“Hafızam kulübede geri geldi. Ön taraftaki kavgayı duyduğumda kulübenin arkasındaydım. Sesleri takip edip seni ve Mike’ı yerde yuvarlanırken gördüm. O anda her şeyi hatırladım.”

“Benim hafızamın geri gelmesi, tren çarpması gibi olmuştu.”

“Evet. Benimki de ona yakın.”

Kitabı tekrar açıp İcbar Emirleri’nin olduğu sayfayı kopardım. Çıkan sesi duyunca irkildi. Sayfayı dörde katlayıp pantolonumun cebine tıktırdım.

“Çok az oksijenin olacağını biliyorsundur,” dedi. “Bayılan kuvvetle muhtemel.”

Kucağımdaki kalın kitabı alıp kafasına geçirmemin kuvvetle muhtemel olduğunu söylemeyi düşündüm ama ağzımı açmadım.

“Ya da soğuktan donacaksın.”

“Peki...”

“Ayrıca bütün planın antropomorfizm varsayımına dayanıyor.”

“Evet, o konuda ben de endişeliyim,” dedim. “Antropomorfizm.”

“Onlar bizim gibi düşünmez, Alfred. Paimon, mührü bulmak için başka bir şey yapmaya karar vermiş olabilir.”

“O zaman onu bulmak için neden beni seçtiler? Evans-ton'daki o evde öldürebilirlerdi. Neden yapmadılar?”

Dudaklarını büzdü, gözlerini yoldan ayırıyordu.

“Sebebini biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Bir teorim var.”

“Duymak isterim.”

“Bunun pek akıllıca olduğunu sanmıyorum.”

“Evet. Akıllıca değil. Tıpkı benden habersiz kanımı almanız gibi.”

“Sana neden söylemediğimizi biliyorsun.”

“Birinci Protokol mü?”

Başıyla onayladı. “Ama sen Birinci Protokol’ü değiştirebilirsin, değil mi? Sonuçta VPA’sın, istersen bunların hepsini göz ardı edebilirsin. Her neyse, sonra neden beni yanından ayırmadığın şimdi bir anlam kazandı. Aktif madde-
denin kaynağını korumak zorundaydın, değil mi?”

Konuşurken dişlerim ağzımda oynamaya devam ediyordu. O yüzden dilimi mümkün olduğunca az hareket ettirmeye çalışıyordum. Bu sefer de dişçi koltuğunda oturan, ağzı pamuk toplarıyla dolu bir hasta gibi sürekli dilim sürçüyordu.

“Yıllarca, Alfred, yıllarca böyle ihlal etmeye çalışanlara yönelik bir silah yapmaya çalıştım ama işin en zor kısmı aktif madde bulmaktı. Ta ki Mike mühürleri çaldıktan sonra Dr. Smith bana dosyanı gösterene kadar. Kanında gerekli özelliklerin olabileceğini anladım...”

“Pandora’da beni eline geçirir geçirmez, koltuk altımdan kanımı alıp mermilerin içine koydun.”

“Ne yapacağımızı bilemiyorduk.”

Sana bir kere ihanet etti! Yine edecek!

Tünelin duvarları kan kırmızısına büründü. Kapıya yaklaştığımızı tahmin ediyordum.

“Bu iş bitince kendime bu arabalardan bir tane alacağım,” dedim. Konuşmaya devam ederse kafamın içindeki ses susar diye tahmin ediyordum. “Belki kızlar o zaman beni fark eder. Ama hız limitlerine dikkat etmem gerekiyor. Gerçi en yüksek hızı gördükten sonra da öyle gitmek çok yavaş gelecek. Galiba onlardan nefret edeceğim. Trafik kurallarından diyorum, kızlardan değil. Kuralları çiğnemeye başladığında böyle mi oluyor, Samuel? Okula döndüğümde, önüme sınav kâğıdını koyduğunda matematik öğretmenimin yüzüne gülecekmişim gibi hissediyorum. Eskiden sınavlardan önce terlerdim, mideme kramplar girerdi ve titrerdim. Sanırım artık böyle olmayacak. Eskiden kızlardan ölümüne korkardım, özellikle de güzel olanlardan ama bütün bunlardan sonra kızlar artık çocuk oyuncuğu gibi geliyor. Tabii dişlerim olmadan ve lağım borusu gibi kokarken randevu ayarlamak yine zor olacak.”

Ajan Dokuz derin bir nefes aldı ve “İstediğimiz hayat ile yaşadığımız hayat arasında her zaman bir gerilim vardır, Alfred.” Ayağını gazdan biraz çekip konuşmaya devam etti, “Tünel ileride sağa kıvrılıyor. Sanırım çıkışa ulaştık.”

53

Ajan Dokuz çıkış şeridine kayarken saati kontrol ettim.

“Otuz dakikamız var,” dedim. “İyi geldik. Normalde bu kadar dakik değildir.”

Tepemizde gök gürleyince araba sarsılır gibi oldu.

“Ellerinden geleni yapıyorlar: Gök gürültüsü, yıldırımlar, gökyüzünden yağan buz ve ateşler, depremler, fırtınalar, dev dalgalar, artık aklına ne gelirse. Çok incilvari ama senin İncil okumuşluğun var ve bütün felaketleri Tanrı yaratır. Eskiden rahiptin. O nasıl bir işti?”

Bir kilometre kadar sonra tünel keskin bir şekilde sola, sonra da sağa döndü. Hemen ardından beyaz benekli, dönen bir turuncu kütle karşıda belirdi. Tünelin kırmızı duvarlarının onun buluştuğu noktada beyaz alevden bir halka meydana geliyordu. Aklıma sirkler ve kocaman kedigilleri içinden atlattıkları, ateş çemberleri geldi.

Ajan Dokuz arabayı iyice yavaşlatıp yanan bir ağza benzeyen şeytan kapısına yüz metre kala durup motoru kapattı.

“Bu delilik, Alfred,” dedi.

“Kapa çeneni,” dedim.

“Çılgınlık.”

“Şunu kesecek misin? Bu nasıl cesaret vermek böyle?” Arabanın içi sıcak olmasına rağmen titremeye başladım. Çenem takırdadıkça bütün dişlerimin dökülmesinden korkuyordum. “Sözde beni rahatlatman gerekiyor. Çok kötü bir rahipsin.”

“Çok kötü bir rahiptim.”

Ona baktım. Gözlerini dikmiş, ateşin kaynağına bakıyordu.

“Samuel,” dedim. “Abalam’ın gözlerinde ne gördün?”

“Ne gördüğümü biliyorsun.”

“Abhazya’yı mı?”

Başıyla onayladı. Turuncu-beyaz alevlerin yansımasını onun gözlerinde görebiliyordum.

“Abhazya, Karadeniz’e kıyısı olan bir yerdir ve dünyanın en derin mağarası olan Krubera burada bulunur. Şirket, bu bölgedeki sıradışı fenomenlerle ilgili birtakım raporlar almıştı. Bunlardan en ilginç de mağarada bin beş yüz metre derinliğe indikten sonra hemen yüzeye geri çıkan National Geographic araştırmacılarından gelmişti. Uzmanlık alanımı biliyorsun, Alfred. O yüzden bu sıradışı raporların ne olduğunu ve Krubera’nın derinliklerine inmek isteyen bir grup deneyimli biliminsanını, ellerindeki her şeyi bırakıp yüzeye çıkmaya zorlayan şeyin ne olduğunu söylememe gerek yok. Dünyanın derinliklerinde öyle şeyler vardır ki asla rahatsız edilmemeleri gerekir.

“18 Temmuz 1983’te, iki kişi Krubera’ya indik. Ben ve o sıralar Şirket’teki en iyi ajan. Geleceği parlak bir gençti. Benim himayemdeydi. Beni kahraman gibi görür ve ne kadar saçma olursa olsun, verdiğim bütün emirleri yerine getirirdi. BAPASIFÖ işte böyle ajanları işe alırdı. Görev uğruna cehennemin kapılarına meydan okuyabilecek kadınları ve erkekleri.” Acı bir kahkaha attı. “Görev!”

“İnişimizin üçüncü gününde, bin iki yüz metreye vardığımızda bir deprem oldu. O bölgede çok sık rastlanan bir şeydi bu. Doğal nedenlerle olduğunu söylemek isterdim... Ama söyleyemedim. Bugün bile söyleyemiyorum. Tepemizdeki mağara çöktü ve bizi üç tonluk kayanın altında bıraktı. İki kişiyi yedi gün boyunca idare edecek kadar su ve erzağımız vardı.”

Yutkunurken, çıkık ademelmasının inip kalkışını izledim.

“Ya da bir kişiyi on dört gün idare edecek kadar,” diye ekledi.

“Yani arkadaşın depremde öldü, öyle mi?” diye sordum.

“Hayır. Hayır, Alfred. Depremi sıyrıklarla atlattık.”

“Ama Ashley sadece senin kurtulduğunu söylemişti.”

Başıyla onayladı. “Dışarıyla bağlantımız kopmadığından, Şirket hemen bir kurtarma ekibi yolladı. Telsizle bize, kazı işleminin otuz gün süreceğini söylediler.”

Sustu. Sessizlik giderek uzadı. Bense öyle titriyordum ki boynum bile ağrımaya başlamıştı.

“O zaman... açlıktan mı öldü? Ama sen de bir ay boyunca orada kaldın. Sen nasıl açlıktan ölmedin peki?”

“Açlıktan ölmedi, Alfred.”

“Açlıktan ölmediyse, o zaman...” duraksadım. “Ah, Tanrım. Sakın söyleme.”

“Birinci Protokol’ü değiştirebileceğimi daha önce söylemiştin ya. Aslında Birinci Protokol benim. Onun cisim bulmuş haliyim. Ben Vekil Protokol Ajanı’yım, Ajan Dokuz’um. Ben görevin kendisiyim ve görev kesinlikle hayatta kalmalı.”

Hikâyeyi anlatmaya başladığından beri ilk defa dönüp bana baktı.

“Görevin devamlılığı için ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım.”

Boğazımı temizledim. “Ama hâlâ bir mantıksızlık var. Kurtarılmama otuz gün vardı, elindeyse sadece iki haftalık erzak. Nasıl?..”

Cevap bekliyordum ama o cevabın ne olduğunu biliyordum. Ama ısrarla o cevabı vermesini istemenin ne kadar gaddarca olduğunu fark ettim.

“Görüyorsun ya, Alfred. Bazen Ajan Dokuz olmak iyi bir şeydir. Adının, geçmişinin... seni bağlayacak kuralların olmaması. Günahların yazılı olarak bağışlanması. Uyuyamadığım geceler, o fıkrayı defalarca okurum, ölmekte olan bir adamın yaşadığı dehşeti dindirmek için İncil okuduğu gibi. Ama verdiği huzur geçicidir. Abhazya öncesinde Peder Sam’dan geride ne kalmışsa onlar da Krubera denen cehennemde öldü.”

54

Sis tünelinin alev çemberiyle birleştiği noktaya bakıyordu.

“Samuel,” dedim. “Zamanı geldi. Gitmeliyiz.”

“Ben seninle gelemem, Alfred,” dedi.

“Ne demek benimle gelemezsin?”

Gözlerinde yaşlarla bana döndü. “Umutsuzluk ile çaresizliğin arasındaki o yerden bahsettin. Ben orayı çok iyi biliyorum, Alfred. Mühür kaybolduğundan beri ikimiz de oradayız.”

“Bu sen değilsin,” dedim. “Onlar. Sana bunu yapmalarına izin verme, Samuel. Sana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam.”

“İkimiz de aptalız, Alfred. Paimon yüzüğü ele geçirdiğinde her şey bitti. Krubera’dakilerin aynısı oluyor, tek farkı bu kez kurtulma umudunun da olmaması. Hem de hiç umut yok.”

Bana yaklaşıp, “Bizden neden bu kadar nefret ettiklerini biliyor musun, Alfred? Umut yüzünden. Onların hiç umudu yok. Bu yüzden de bizden nefret ediyorlar. Sanırım en çok da senden nefret ediyorlar çünkü cennetin kudreti senin damarlarında akıyor. Sana duydukları nefretten daha büyük olan tek şey ise senden korkmaları. Evanston’da sana dokunmamalarının nedeni korkularıydı; seni öldürürlerse karşılaşacakları şeyin yarattığı korku.

Ceplerini karıştırıp Sahra Çölü’ndeyken iblis sürüsüne karşı harekete geçmeden önce kullandığı metal matarayı çıkardı. Kapağını açıp titreyen parmak uçlarına biraz su döktü. Alnıma haç işareti çizerken sesi de titriyordu.

“In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Tanrı seni kutsasın ve korusun, Alfred Kropp, Lancelot’un Son Oğlu, Kutsal Kılıcın Efendisi, Başmelek Mikail’in Gözdesi, Işığın Prensi, lanetlileri cennetten kovan Tanrı’nın fedaisi. Seni korusun ve bu sınavı vermene yardım etsin.”

Sonra aynı işareti havada da yaptı.

“In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.” Ellerini omuzlarıma koydu. “Artık git, Alfred. Tanrı senin yanında olsun.”

Ağzımın içinde kalan dişler birbirlerine o kadar kötü çarpıyorlardı ki cümle kurmakta zorlanıyordum. “Yanımda senin olmanı tercih ederim.”

“Gelebileceğim kadar geldim.”

“Ben de,” dedim. “Ama daha da gitmem gerekiyor. Umudun sonuna vardım, Samuel ama yola devam etmem gerekiyor çünkü burada durmam, gerçekten öldüğüm anlamına gelir. Şeytanların kucağına düştüm ama meleklerin kucağına da

düşmüştüm. İşte bu yüzden devam ediyorum. Sen burada kalabilirsin ama ben devam edeceğim.”

Söyleyecek başka şeyler bulmaya çalıştım. Fikrini değiştirmeye yarayacak mükemmel sözler falan. Sanki bulabilsem, onu yanımda gelmeye ikna edebileceğim gibi.

Gelse yapabileceği hiçbir şey yoktu aslında, sadece yalnız kalmamış olurum. Onlarla yüzleşmekten daha kötü olan tek şey bunu tek başına yapmak zorunda olmamdı.

Dügmeye basınca kapı açıldı. Dışarı çıkıp koltuğun arkasındaki kılıcı aldım. Kemerime sıkıştırdım.

“En azından beni burada bekleyecek misin?” diye sordum ama cevap vermedi.

“Elveda, Samuel,” dedim.

Arabadan uzaklaştım. Kapı alçak bir sesle dönmeye başladı ama kapanması çok gürültülü gelmişti kulağıma.

Ateş çemberine yürüdüm. Buz gibi havada ağzımdan çıkan buharın kafamın etrafında dalgalandığını görebiliyordum. Sanki birileri yerçekimi kuvvetiyle oynamış da ben de on kilo daha fazla ağırlaşmıştım. Yoğun sisin ötesinde şimşekler çakıyordu. Işıkları o kadar parlaktı ki, buz parçacıklarıyla kaplanmış asfalta gölgem düşüyordu. O noktadan sonra ayaklarımı bile yerden kaldırmakta güçlük çekmeye başladım.

Arkama bakmadım. Başımı çevirmeye takatim yoktu. Soluk almak için ağzımı araladım. Vücudumdan yükselen koku inanılmazdı. Gözlerim yaşarıyordu. İlk başlarda bunun çürük meyve kokusu olduğunu sanmıştım ama artık ölümün berbat kokusu olduğunu biliyordum.

ALFRED KROPP: SÜLEYMAN'IN MÜHRÜ

Gözyaşlarımın arasından, yerde oluşan devasa çukurun etrafında toplanan parlak şekilleri görüyordum. Işık, suyun lavabo deliğinden aktığı gibi karanlık çukura akıyordu.

Sonunda şeytanın kapısına ulaşmıştım.

55

Korku zihnimi gölgeliyordu. Çöldeyken Ashley'yle çadır bezinin altına saklandığımız zamanki aynı felç edici korkuyu hissediyordum ama bu sefer tutabileceğim bir el yoktu. Bacaklarımı kımıldatamıyordum, nefes almak bile acı veriyordu.

“Aziz Mikail, koru beni...” diye geveledim kırık dişlerimin arasından. Kendi sesim bile kulaklarıma boğuk geliyordu. “Aziz Mikail, koru...”

Çukurun önündeki parlak şekillerden biri, başındaki taçtan mavi, kırmızı ve yeşil ışık huzmeleri saçan bir şey bana yaklaşmaya başladı. Bana yaklaşırken durdum çünkü artık adım atamıyordum.

Diz çök, ceset!

Sızlana sızlana Kral Paimon'un ayaklarının dibinde diz çöktüm. Çenem göğsüme düştü. Her şey buraya kadarmış. Ne sanmıştım ki? Bu şeyleri yenemezdim. Samuel haklıydı. Bu delilikti. Paimon söylemek üzere olduğum yalana

hayatta inanmazdı. Kötülük hakkındaki en tuhaf şey de buydu. Tanrı'ya yalan söylemek şeytana yalan söylemekten daha iyiydi: Tanrı seni affederdi.

Mühür nerede?

“Bende değil.”

Kocaman bir yumruk beni sıkıyormuş gibi bir baskı hissedince Ajan Bert'in çölde patladığı anı hatırladım.

“Ama nerede olduğunu biliyorum!” Nefesim kesilir gibi olurken, baskı azaldı. “Seni ona götüreceğim, Yüce Kral.”

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Bir şey beni havaya kaldırıncaya ayaklarım yerden birkaç santim yukarıda sallanmaya başladı. Kancaya asılmış et gibi boşlukta kaldım.

Görüş alanıma kocaman, gri bir şey girdi. Geniş ağzındaki dişlerin her biri arkamdaki sisin içinde park etmiş CCR büyüklüğündeydi. Gövdesi solucanlarınkı gibi bölüm bölümdü ve hiç ayağı yoktu. Ama sekiz metrelik gövdesine tutturulmuş devasa deri kanatları vardı.

“Seni kandırmaya çalışacaktım ama artık kandıramayacağımı biliyorum. Seni ona götüreceğim,” dedim ağlayarak. “Knoxville’de bıraktım ve seni ona götüreceğim...”

O sırada yapmak istediğim tek şey onu memnun etmek, ne istiyorsa ona vermektir.

Derken, göz açıp kapayana kadar kendimi canavarın sırtında buldum. Önümde oturan Paimon’la birlikte gökyüzünde yükselmeye başladık.

Biz yaklaştıkça on altı milyon iblis çekilip yol veriyordu. Bulutların arasından geçtiğimiz için hiçbir şey göremiyordum. Kulaklarımda rüzgârın uğultusu vardı. Yıldırım düştükçe gözkapaklarımda ardındaki kırmızı ışık parlamalarını görebiliyorum. Kulak zarlarımda patladığını duyar gibi oldum

ve etrafımdaki hava seyredikçe göğsüme bıçak misali bir ağrı saplandı.

Birkaç saniye sonra zorla gözlerimi açıp aşağı bakınca bulutları geride bıraktığımı gördüm. Tepemizde milyarlarca yıldız ve parlayan ay, altımızda kalan bulutların arasındaki boşlukları ve vadileri aydınlatıyordu. Gri renkli, kabarık bir bulut tabakası göz alabildiğine uzanıyordu.

İblis yükselmeye devam etti, ta ki gözlerimde kara noktalar belirene kadar. Nefes almak neredeyse imkânsızdı, üstümdeki elbiseler buz kesmişti. Yeterince yüksekliğe ulaşım ulaşmadığımı bilmiyordum ama tüm gücümle, birkaç saniye daha dayanmaya çalıştım. Çünkü daha fazla yükselirse, beni öldürme riskini göze almış olacaktı. Tabii hayatta kalmamla ilgileniyorsa...

Nihayet yükselmekten vazgeçti. Gözlerimi kapayınca buz sahada futbol oynayan çocuklar geldi gözümün önüne. Gülüşmelerini, top, buzlu zeminde kayarak ilerlerken birbirlerine seslenmelerini duyabiliyordum. Artık bırakmam gerekiyordu. Onlar da bırakmamı bekliyordu.

“Bırak, Kropp,” diye fısıldadım. “Bırak.”

Bıraktım.

•

•

•

•

•

•

•

29.035 Fit

Paimon'un arkasından kayıp yüzüstü düşmeye başladım. Sırtım bulutlara dönüktü. Aşağı düşerken iblisin geniş bir yay çizerek üstüme geldiğini gördüm. Siyah kılıcı kemerimden çıkardım, bıçak kısmını göğsüme dayayıp sol elimi buz gibi metalin üstüne bastırdım. Kılıcın ucu çenemin hemen altındaydı, iblisin yanıma gelmesini bekliyordum.

Aziz Mikail. Kuru.

Çılgılık atarcasına esen rüzgâr beni sağa sola savuruyor, çaresizce takla atıp savrulmamı sağlamaya çalışıyordu. Fırtınalı okyanusta yüzmeye benziyordu. Takla atmaya başlarsam canavarın geldiğini göremezdim ama görmek zorundaydım. Ben bulutlara varamadan bana ulaşmayı başardı. Bulutların içine girseydim, bir sonraki hamlemi yapmak için görüş açımı kaybedebilirdim.

Canavarın gövdesi yıldızların arasındaki uzay gibi simsiyahtı, hızla üstüme gelirken yıldızları kapatıyordu.

Paimon'un şeytani bir ışıkla parlayan gözlerini görene dek bekledim ve elini bana uzatınca kılıcımı çekip savurdum. Yumruğumu kın gibi kullanarak kılıcın keskin tarafıyla sol avucumu kestim. Kanlı kılıç elimden kurtulunca uğuldayan rüzgâr onu benden çekiverdi.

Müthiş bir sıcaklık hissettiğimde iblis tam tepemdeydi. Uçan solucanın sırtına yapışmıştı ve tacından çıkan ışıklar gözlerimi alıyordu. Sol kolumu ona sunar gibi havaya kaldırdım. Bileğimden tutup düşüşümü durdurdu.

Otuz santim kadar önümde duran işaretparmağındaki parıltıyı görebiliyordum: Süleyman'ın Büyük Mührü.

Göz göze geldik. İçimde tuttuğum her şey dışarı akmaya başladı; tıpkı şeytanın kapısının hiçliğine çekilen ışık gibi. Aklımdan geçenleri biliyordu, ne planladığımı biliyordu.

Aziz Mikail.

Koru.

Kılıcı başımın üstünden savurdum ve kanlı bıçağını bileğine vurdum.

Bir patlamayla etrafa beyaz bir ışık saçıldı. Mühürlü eli kopmuştu ve ben yine düşüyordum.

•

•

•

•

•

•

•

18.987 Fıt

Saatte sekiz yüz kilometre hızla bulutlara çarptım. Keskin tırnakları bileğime batarken iyice kıvrılıp iblisin eline sarıldım. Keskin tırnakları damarlarımı yırtmaya çalışıyordu ama Ajan Dokuz'un dediği gibi, yaşamayan şey öldürülemezdi.

Kılıcı bıraktım. Yüzüğü çıkarmak için iki elime birden ihtiyacım vardı. Rüzgâr beni kuşatıp düşüş hızımı yavaşlatıyordu. Yıldırımlar düştükçe bütün tüylerim diken diken oluyordu. Rüzgâr, gök gürültüsü ve kulaklarıma hücum eden kanın sesi sağır ediciydi.

Paimon'a dikkat etmiyordum artık, devasa bir örümcek gibi yanıma geldi. Buz gibi parmaklarını boğazıma dolayıp gözümün önündeki yıldızlar bulanıklaşınca kadar sıkmaya devam etti. Nefes almaya çalışırken midem bulanıyor, omuzlarım titriyordu.

İki parmağımla iblisin işaret ve başparmağına bütün gücümle asılıp onları açmaya çalıştım. El beni serbest bırakırken tırnakların boğazıma battığını hissedebiliyordum.

Gücüm tükendiği için sağ kolum kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Parmağı çekmeye çalışırken sol kolumla da elini karnıma bastırmaya devam ediyordum. Büyük mührü çekip çıkarmak için doğru anı bekliyordum. Bunun için bir saniye bile yeterdi.

Sol elimi çekince, iblisin eli fırtına bulutlarının arasında yukarı fırlayıp gözden kayboldu.

•

•

•

•

•

•

•

9.456 Fıt

Fırtınanın kalbine ulaştım. Aşağıdan esen rüzgârlar beni çevirip hızımı düşürüyordu. Yağmur ve dolu taneleri de beni dövmeye başlamıştı.

Yüzüğü sol elimin işaretparmağına geçirdim.

İblis kralın beni duyup duymayacağını merak ederek, uğuldayan rüzgâra karşı bağırmaya başladım. “Seni huzuruma çağırıyorum, Yüce Ruh Paimon, bütün ihtişamın ve...” Ve tıpkı tahmin ettiğim gibi ne diyeceğimi unuttum. Cebimden, İcbar Emirleri’nin olduğu sayfayı çıkardım çünkü aklı başında herkes, fırtınanın içinde sürüklenirken, sert rüzgârlar vücudumu döverken, zifiri karanlıklar ani şimşek çakmalarıyla ansızın kör edici bir ışıkla aydınlanırken, okumanın çok kolay olacağını söylerdi size. Ama hiçbir şey fark etmedi, rüzgâr ve dolu taneleri kâğıdı saniyeler içerisinde

paramparça etti, hem de ben doğru düzgün açıp gözlerimin önüne getirmeye fırsat bulamadan.

İşim bitmişti. Bu hızla yere çarptığım anda, gökde-
lenden düşen bir karpuz gibi paramparça olacaktım. Artık
parçalarım Maine'den Idaho'ya kadar saçılırdı herhalde.
Paimon yüzüğü alır ve savaş sona ererdi. Her şeyi tüketip
yok ederlerdi. Hem de sırf Mike Arnold'a duyduğum nefret
gözümü kör ettiği için.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kendi eksenimde döndüm,
artık yüzüstü düşüyordum. Hava dalışçıları gibi kollarımı
ve bacaklarımı açıp bükтім. Böyle yapınca yavaşlayacağımı
düşünüyordum. Yavaşlattı mı bilmiyorum çünkü dalış yapan-
ların neden böyle bir pozisyon aldıklarına aklım ermiyordu.
Düşme hızıyla alakası bile olmayabilirdi. Belki de sadece
yerkürenin onlara saniyede yetmiş metre hızla yaklaşmasının
heyecanıyla manzarayı seyrediyorlardı.

Aziz Mikail. Aziz Mikail. Koru.

Yağmur ile tipinin arasında beyaz ışık huzmelerini gö-
rüyordum. İblisler tepemde, bütün hızlarıyla bana yetişmeye
çalışıyorlardı. Beni yakaladıklarında parçalara ayıracaklardı.

•

•

•

•

•

•

•

5.134 Fit

Gözlerimi kapadım. Artık korkmuyordum. Bu çok şaşırtıcıydı. Hem de hiç korkmuyordum. Üşümüyordum da. Bulutların arasından çıkmış bile olabilirdim çünkü yağmur ve dolu taneleri de artık orama burama batmıyordu. Yalnızca sıcak bir boşluk hissediyordum. Canımı yakmıyordu. Benim düştüğüm hızda yere çarparsanız hiçbir şey hissetmiyordunuz.

Ensemde iblislerin yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum. “Seni huzuruma çağırıyorum...” diye fısıldadım. Ama o anda iblisin adını bile hatırlamıyordum, o yüzden hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ajan Dokuz, Paimon yüzüğü ele geçirdiğinde bizim için her şeyin bittiğini söylemişti ama benim için her şey yıllar önce bitmişti zaten. Onlar da bunu gayet iyi biliyordu. Annemin öldüğü gün benim için her şey bitmişti. O yüzden Paimon bana ceset diyordu.

Sakladığın yüzünü gördüler, herkesten, hatta kendinden bile sakladığın yüzünü gördüler. İşte benim sakladığım yüzüm buydu; on iki yaşındaki halimle, annemi kaybetme ve yalnız korkusu içindeki yüzüm. Ölümüne korkuyordum. İblisler bunu görmüş ve karşıma en korktuğum şeyi çıkarmışlardı. Sakladığım yüzüm, aslında çürüyen bir cesedin yüzüydü.

Aziz Mikail.

Koru.

•

•

•

•

•

•

•

3.789 Fıt

Gözkapaklarımın arkasından nazik bir parıltı görünce içimi rahatlatan bir varlık hissettim. Daha önce rüyamda gördüğüm bir şeydi sanki ve bana, “Sevgili Kropp,” diye seslendiğini duydum. Bir anda bütün korku ve panik vücudumu terk etti. Boşluğa, zerrece gölge düşürmeyen parlak bir ışık hücum etti. Yanımda biri vardı, yüzünü göremesem de benimle birlikte takla atıp düştüğünü hissedebiliyordum.

Konuş, sevgili Kropp, sana kelimeleri veriyorum.

Ağzım açıldı ve bütün sesler kesildi. Gök gürültüsü ve rüzgâr sustu. Yalnızca bir yük treni gibi gürleyen sesim duyuluyordu.

“Seni huzuruma çağırıyorum, Ah, Yüce Ruh Paimon, bütün ihtişamın ve kudretinle, O En Yüce ve Akıl Erdirilemeyen Tanrı'nın adıyla, hiç gecikmeden, derhal gelmeni...”

Kelimeler gündelik şeylermişçesine ağızımdan dökülüyordu.

“Seni çağırıyorum ve icbar ediyorum, Yüce Ruh Paimon... yedi yüce isim adına Bilge Süleyman’ın seni ve yandaşlarını hapsedtiği Pirinç Kap’a.”

Bana sarılan kollar beni bıraktı ve ışık sönmeye başladı. Bulutların arasındaydım. Tepemde alevler yükseliyor, yer-küre yanmaya devam ediyordu. İblisler iyice yaklaşmıştı ama ben, sıcak bir yaz günü parktaki bankta oturup güvercinleri besleyen yaşlı bir adam kadar sakindim.

“Derhal gelip kendini göstermezsen seni Sonsuz Ateşe, Ateş ve Sulfür Gölü’ne mahkûm edeceğim.”

Gözucuyla parmağımdaki yüzüğün parlamaya başladığını gördüm.

•

•

•

•

•

•

•

1.023 Fit

Artık yeri görebiliyordum. Gerçi görecek bir şey kalmamıştı. Yüzlerce metre yukarı sıçrayan alevler bana uzanıyor, her taraf güneşin yüzeyini andırıyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı kendime çekip sırtüstü döndüm. Gözümün önünde sayısız turuncu ateş topu vardı; Paimon en önde, dünyaya düşen meteorlar gibi hızla aşağı düşüyorlardı. Sağ elinde alevli bir kılıçla, dişlerinden ılık saçı açık ağzıyla bana yaklaşıyordu. Benden çok daha hızlı hareket ediyordu. Sol yumruğumu havaya kaldırdım; büyü sözlerini tamamlarken yüzüğü ona gösterdim. Cehennem ateşi beni yakalamak üzereydi.

“Gel, Paimon! Çünkü sana emreden ben değilim, Tanrı'nın ta kendisi!”

•

•

•

•

•

•

•

476 Fit

Büyülü sözlerim bitip ben, “Beni Koru,” diye fısıldarken, yaratık pis ağzını açıp o iğrenç nefesini üstüme boca etti.

Yükselen alevlere varmama birkaç metre kala beni ağzıyla yakaladı. Yavrusunu taşıyan bir köpek gibi nazik davranıyordu. Beni, dumanı tüten kavrulmuş zemine bırakıp tekrar havalandı.

Orada uzunca bir süre uzanıp afallamış halde gözlerimi kırpıştırarak bulutların altında dönen şeylere baktım. Binlercesi aynı anda hareket edip ateş çemberleri meydana getiriyordu. Artık o kadar sıcak bir boşluk hissetmiyordum, yüzükoyun döndüm. Öksürüyor, durmadan öğürüyordum. Sağ elimdeki yüzük beyaz bir ışıkla nabız gibi atıyordu.

Başımı hafifçe kaldırdığımda, Kral Paimon’un yine Sahra Çölü’ndeki gibi önümde dikildiğini gördüm. Ancak bu kez yüzük benim elimde parıyordu ve Paimon, onu yer-

yüzüne gönderen başmeleğin pek sevdiği Alfred Kropp'a, bana boyun eğiyordu.

İblisin sağ elinde, Son Şövalye'nin karanlığın ve çaresizliğin güçleriyle verdiği savaştan kalan ve ben havadayken kaybettiğim kılıç vardı. Ve Yüce Paimon, Cennet'ten Kovulanlar'ın Kralı, başını eğip kılıcı bana sundu.

Emredin.

BESİNCİ KISIM

Eve Dönüş

56

Yumurta kafalı ufak tefek adam, araladığı kapıdan bana bakarken eşi ve çocukları arkasında toplanmış, beni görmeye çalışıyorlardı. “Evet, ne istemiştiniz?”

“Horace?” dedim. “Beni hatırlamadın mı?”

Güneş gözlüğümü çıkardım. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Ağzı açık kaldı.

“Alfred?” diye ciyakladı. “Senin öldüğünü duymuştuk!”

Kapıyı ardına kadar açınca beni kucaklamasını engellemek için elimi göğsüne koymak zorunda kaldım.

“Artık değil,” dedim. “Kenny nerede?”

Arkada bir itiş kakış oldu. Birinin bana seslendiğini duydum, “Alfred! Alfred Kropp! Alfred Kropp! Alfred Kropp geri döndü!”

Kenny, Horace’ın yanından geçip yüzünü göğsüme gömdü.

“Gelip kılıcını aldılar, Alfred! Onları durdurmaya çalıştım. Denedim, denedim, denedim...”

“Sorun değil, Kenny,” dedim. “Kılıcımı geri aldım.”

“Geri döndün!” diye bağırdı.

“Döneceğimi söylemiştim. Seni kurtaracağıma söz vermiştim, değil mi?”

Arkamdaki adama bir işaret çaktım. Bir adım öne çıkıp boğazını temizledi.

“Günaydın, Bay Tuttle, nasılsınız? Benim adım Larry Fredericks, Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan geliyorum. Elimde, gözetiminizdeki çocukların sizden alınmasını söyleyen bir mahkeme emri var.”

“Ne var dediniz?” diye bağırdı Horace.

“Mahkeme emri var dedim...”

Betty’nin, “Aman Tanrım!” dediğini duydum.

“Bu saçmalık!” diye bağırdı Horace. “Bir açıklama istiyorum. Bir duruşma istiyorum! Bunun sorumlusunun kim olduğunu öğrenmek istiyorum!”

“O kişi ben oluyorum,” dedim.

“Sen mi?” Horace’ın altdudağı titredi. “Sen mi, Alfred?”

“Ben.”

Kolumu Kenny’nin omzuna atıp onu, kaldırımın kenarına park eden Lexus’a götürdüm. Şerif ve yardımcıları arabalarıyla araç yoluna girerlerken Horace bağırmaya devam ediyordu.

Kapıyı açınca Kenny, “Beni nereye götürüyorsun, Alfred Kropp?” diye sordu.

“Bir süre Bay Needlemer’la kalacaksın,” dedim direk-siyonun başında oturan bebek yüzlü, gülümseyen kel adamı işaret ederek. “Sonrasına bakacağız.”

Dönüp caddedeki küçük eve baktım. Horace, soğuk yüzünden kuruyan ağızla dallarının üstüne eski moda, rengârenk yılbaşı ışıklarından atıvermiş, bahçeye de rengi solmuş

ve ışığı yanmayan (muhtemelen pintiliğinden ampulünü bile değiştirmemişti) bir Noel Baba dikmişti.

Noel'e iki gün kalmıştı ve hava soğuktu. Ama güneş parlıyor, ön taraftaki kızılçık ağaçlarının gölgesi oldukça keskin bir şekilde yere düşüyordu. Gözlerim artık ışığa çok duyarlı olduğu için gözlüğümü tekrar taktım.

"Evde görüşmek üzere," dedim Bay Needlemier'a.

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu Kenny ürkekçe.

"Öğleden sonra geleceğim, Kenny," dedim. "Bir görüşmeye geç kalıyorum." Tam da sırasıymış gibi Bluetooth kulaklığım titreşti. Cevaplamak için şakağımın yanındaki düğmeye bastım.

"Ben Alfred Kropp," dedim. Kenny'nin kapısını kapatıp Lexus'un arkasındaki CCR'ye yöneldim. Bay Needlemier kaldırımında yavaşça uzaklaşırken Kenny'nin arka camdan bana baktığını görebiliyordum. Belki de sadece arabaya bakıyordu. Polisler, Bay Fredericks ve Tuttle'lar eve girmişlerdi. Ortalık sakin görünüyordu. Belki de ben orayı terk ettiğim için bana öyle geliyordu.

"Tamam," dedim hattın diğer ucundaki kişiye. "Beş dakikaya geleceğimi söyleyin."

CCR'ye atladığım gibi kiliseye doğru yola çıktım. Hızımı artırarak otobüs durağının ve artık üzerinde "SATILIK" levhası bulunan, üstüne tahta çakılmış eski Beşinci Cadde Otelinin yanından geçtim. Saatte yüz kilometre hızla yol alıyordum. Tren raylarının altından, bir polis arabasının yanından hızla geçtim. Summet Hill ile Broadway'in köşesinden geçerken polis eliyle bana işaret etti. Beni tanıyordu.

Arabayı kilisenin yanındaki yokuşa park edip içeri girdim. İçerisi köhnelik kokuyordu. Yerler geniş kalaslarla

döşenmişti, her adımda gıcırıyorlardı. Ayrıca mumlar da gerçek değildi; elektrikliydiler, yakmak için bir düğmeye basmak yetiyordu. Belli ki yangın konusunda endişeleri vardı. Oturma yerlerinin yanından geçip sunağa ve haça doğru ilerledim. Kadın, en ön sırada oturuyordu. Sunağa bir selam verip onun yanına geçtim.

Konuşmadım. Dua ediyordu. Bir iki saniye sonra, başını çevirmeden, “Merhaba, Alfred,” dedi.

“Merhaba, Abigail.”

“İyi görünüyorsun,” dedi Abigail Smith. “Beklediğimden çok daha iyi.”

“Biraz kilo vermem gerekiyordu,” dedim. Neredeyse 15 kilo vermiştim. “Buna Paimon perhizi diyorum. Yeni derimi ve dişlerimi de ona borçluyum. Artık daha iyi yiyorum, hatta bazen üç saat uyuduğum bile oluyor. Gerçi bir yatışta değil, 24 saatlik döngüler içinde uyuyabildiğimde.”

“Ya saçın?”

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Saçlarım daha gür ve sert çıkmıştı ama arada gri tutam vardı. “Okuldaki çocuklar ‘bomba’ olduğunu düşünüyor.”

“Bomba mı?”

“Havalı demek oluyor. Anlaşılan saçım eskiden sadece idare edermiş.”

Güldü. “Ah. Evet, kesinlikle bomba olmuş.”

Güldü. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık.

“Merryweather’dı,” dedim. “Belli ki BAPASIFÖ’nün dünyayı ele geçirme vaktinin geldiğini düşünmüş. O yüzden Mike’ı yalandan kovdu. Mike da dünya liderlerini hizaya sokmak için mühürleri çaldı. Yaptığı tek hata, Mike’a beni aradan çıkarmasını söylemek oldu. Bunun planladığı gibi

bitmeyeceğini bilmeliydi. Herhalde çuvalleyarak kazanan tek kahraman benimdir.”

Başıyla onayladı. Ama başını ne için salladığından emin olamıyordum: Çuvallediğim gerçeğı mi yoksa Merryweather’ın delirmesi mi?

“Mike nerede?” diye sordum.

“Bilmiyoruz.”

“Merryweather?”

“Tutuklandı. Her şeyi reddediyor elbette, ama elimizde e-postalar ve Ajan Dokuz’un ifadesi var. Michael’la bu operasyonu planlayarak tüzüğün en kutsal koşullarını çiğnemiş oldu.”

“Samuel,” diye düzelttim. “Artık kendisine Ajan Dokuz denmesinden hoşlanmıyor.”

Başıyla onayladı. “Alfred, neden geldiğimi biliyorsun.”

Parmağımdaki yüzükle oynadım. Neden geldiğini biliyordum.

“Üzgünüm, Abby. Çok düşündüm. Ama ya yeni direktörünüz de mühürlere kafayı takarsa? Onları birbirlerinden ayrı tutmak herkesin hayrına olur, ne dersin?”

“Seni bizzat temin ederim ki bir daha böyle bir şey olmayacak, Alfred.”

“Özür dilerim ama onca olup bitenden sonra sözünüze inanmıyorum,” dedim. “Siz beni kaçırdınız ve iznim olmadan kanımı aldınız. Neden sormadınız ki?”

“Bu Ajan Dokuz’un kararıydı. Tek umudumuz aktif madde olarak senin kanını kullanmaktı, senin bu işe gönüllü olman ya da olmaman fark etmiyordu.”

Ben, “Ama iznimi almanız gerekiyordu,” deyince, başıyla onayladı.

“Bazı protokollerinizi gözden geçirmeniz gerektiğini düşünüyorum çünkü doğru doğrudur, yanlış da yanlıştır; yaşım küçük olabilir ama bana seçme hakkı vermeniz gerekirdi.”

“Elbette,” dedi. “Keşke her şeyi baştan yapma şansımız olsaydı...”

“Umarım bir daha böyle bir şey yaşamayız,” dedim. “Hem de asla. O yüzden bana söz verme.”

“Ama artık verebilirim, Alfred,” dedi. “Yeni direktör benim.”

İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. Bunu o kadar da gururla söylememişti, hatta sesi neredeyse hüzünlü çıkmıştı. O yüzden onu tebrik etmedim.

“Düşüneceğim,” dedim.

“Mühürler şimdilik güvende,” dedi. “Ama dünyada hâlâ çok güçlü ve tehlikeli başka nesneler de var. Şirket’e girdiğimde, ne olursa olsun bu nesneleri kötülükten koruyup kollayacağıma yemin ettim.”

Başımı evet der gibi salladım. “Kesinlikle de öyle olmalı. Bunu zaten biliyorum.”

“Sana şu kadarını söyleyebilirim, Alfred. Yüzüğü senden almam için üstümde müthiş bir baskı var. Bunu yapmak istemiyorum. Önümüzde parlak bir gelecek olduğuna inanıyorum. Ama öncelikle, hayatta kalmak için ilişkimizin karşılıklı güvene dayalı olması gerektiğini düşünüyorum. Büyük mührü vermek bu yönde atılmış çok büyük bir adım olur.”

Biraz düşündüm. “Üzgünüm, Abby. Yapamam. Sen orada değildin... O iblislerin neler yapabileceğini bilmiyorsun. BA-PASIFÖ onları kaybetmeyeceğim ya da lavabo deliğinden düşürmeyeceğim konusunda bana güvense daha iyi olur.”

Bir şey diyecek gibi olduysa da vazgeçti. Bana değil, sunağın üstündeki altın haça bakıyordu.

“Bunu açıklamak kolay olmayacak,” dedi. Kahkaha atmaya başladı. Ki bu ondan beklediğim son şeydi. Dişleri gerçekten göz alıcıydı. Burası ne yeri ne de zamanıydı ama bir fırsatımız olursa onunla ağız hijyeni hakkında konuşmak isterdim. Şu beyazlatıcı diş macunlarından kullanıyor ya da arada sırada temizletiyor olmalıydı.

“Gerçekten sıradışı genç bir adamsın,” dedi. Direktör Smith uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Tekrar görüşünceye kadar... kendine iyi bak, Alfred Kropp.”

Ben orada, haçın önünde otururken çıkıp gitti. Uzaklaşırken yüksek topuklu ayakkabıları ahşap zeminde takırdayıp duruyordu.

Tek başıma sırada oturup dua ettim.

57

Samson Binası'nın altındaki garaja park ettim. Park ettiğim yerdeki rezerve tabelasının hemen altında çok ciddi bir dille oraya park eden araçların çekileceği uyarısı yazılıydı.

Geniş antrede yürürken, tam ortada, etrafa su sıçratan şelalenin yanından geçtim. Güvenlik masasının arkasındaki görevli saygılı bir şekilde beni başıyla selamladı. Hayatım tuhaflaşmadan önce aynı işi yapan Farrell dayımı hatırladım.

Ekspres asansörle çatı katındaki odaya çıktım.

Samuel babamın ofisinden çıkarken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Hah, geldin demek,” dedi. “Ben de meraklanmaya başlamıştım.”

Bernard Samson'ın ofisine girerken peşimden gelip arkamızdan kapıyı kapadı.

Abby'yle buluştuğumu anlattım.

“Bu çok kötü haber, Alfred,” dedi, ben sözümü bitirdiğimde. “Direktör olarak, Mühür'ü senden alması için ona

baskı yapacaklardır. Bildiğin gibi Şirket bir hayli acımasız olabiliyor. Tüzüğe göre yeni bir Ajan Dokuz atamak zorundalar ve bunun ne demek olduğunu ikimiz de biliyoruz: Vekil Protokol Ajanı, Süleyman'ın Mührü görevini yerine getirirken direktörün şahsi duygularının bu işe engel olmasına izin vermeyecektir.”

“Ve bazen iyi insanlar kötü şeyler yapmak zorunda kalabilir,” dedim. Başıyla onayladı. “Bu argümana o kadar da güvenmiyorum, Samuel.” Babamın masasının arkasındaki deri koltuğa gömüldüm.

O da büyük bir endişeyle karşıma oturdu. “Belki de Şirket’i bırakmamalıydım.”

“Ama ayrılmasaydın, yasal bir vasım olmazdı. Gerçi olabilirdi. Hem de Horace Tuttle. Ama o adamı gerçekten hiç sevmiyorum.”

“Seni korumak için elimden geleni yapacağım, Alfred,” dedi. Birden ciddileşti ve ciddileştiğinde pek çok insandan çok daha ciddi olabiliyordu. “Seni terk etmeyeceğim, sana ihanet etmeyeceğim, cehennem bu konuda benimle mücadele etse de.”

“Öyle söyleme,” diye gülmeye başladım. “O yoldan bir kere geçtik.”

Başıyla onaylarken yüzünde karanlık bir ifade oluştu.

Yüzüm kızarır gibi oldu. Aslında böyle söylememem gerekirdi. Doğru ifade edememiştim ama sözümü geri almak için artık çok geçti.

“Her neyse, unut gitsin,” diye ekledim hızlıca. “Paimon’la yüzleşmek için benimle neden gelemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Şeytanın kapısındaki sen değildin.”

“İşin kötüsü de o, Alfred. Hayatımın sonuna kadar birlikte yaşamak zorunda olduğum şey; gayet de bendim. Kendimi diğer türlüşüne ikna etmek için saatler harcadım. Çoğu zaman günaha girdiğimizde günahın kendisini suçlarız.”

İrkildim. “Lütfen, günaha girmekten bahsetme.”

Ayağa kalkıp ona arkamı dönerek pencereye gittim. Pencereden aşağıdaki sokağa baktım.

İblisin sırtından düşeli bir aydan fazla olmuştu ama hatırası daha dünmüş gibi taptazeydi.

Paimon’a, lejyonlarının neden olduğu hasarı geri çevirmesini emretmişim ve onlar dünyayı yeni baştan inşa ederken Paimon beni yüksek bir yere çıkarmıştı. Elini ileri doğru uzatıp, *Bakınız, efendimiz, neler olabileceğine*, demişti.

Ayaklarımın altında efendisi olduğum dünya değil, okuduğum lise duruyordu. Kendimi kantin masasında görmüştüm. Etrafımda okulun en popüler çocukları vardı. Ben, Alfred Kropp, lise ceketim, yanık tenim, kaslı vücudum ve harika dişlerimle bütün ilginin odağındaydım. İki yanımdaki sarışın ve kızıl ponpon kızlar ağzımın içine düşüyorlardı.

“Hayır,” demiştim, iblis krala. Okuldaki Popüler Çocuk olmak artık beni hiç ilgilendirmiyordu.

Elini tekrar uzatmış, gölgeli sokakları olan bir mahal-
ledeki mavi panjurlu beyaz evi görmüştüm. Bir sonbahar
günü güneş batarken, azalan güneş ışığıyla çocuklar bisiklete
binmeye devam ediyordu. Evin içinde tanımadığım insanlarla
birlikte oturuyordum ama anladığım kadarıyla benim yeni
ailemdiler: Masanın başında sessiz ve nazik bir adam, güzel
ve konuşkan bir kadın ve yeni oğulları olan ben.

Beni çok seviyorlardı. İblis kralın bu teklifinde büyük
maceralar, ölümler, kahramanlıklar ya da kıyametin eşiğine

gelmiş dünyalar yoktu. Sadece sıradan bir hayat vardı: Kızlar, danslar, cuma gecesi maçları ve sinemada el ele tutuşmalar.

Neden korktuğunu ve neyi sevdiğini anlayacaklar, demişti Samuel. Ama aynı anda ikisini birden, hem korkularımı hem de sevdiklerimi görüyordum.

Hayır demek bu sefer daha zor gelmişti. Hem de çok daha zor.

Bizi Kap'a mahkûm etmeyin ve bunlar sizin olsun, efendimiz.

Elini bir kez daha uzatmıştı. Bu sefer deniz kıyısında bir kalede Ashley'yi görmüştüm. Denizden esen meltem sarı saçlarını okşarken, okyanusa bakan kayalıklarda yanımda oturuyordu. Parlak mavi gözlerinin içinde, sormadığım binlerce sorunun binlerce cevabı saklıydı. Masmavi gökyüzünün altında kolumu omzuna atınca başını bana yaslamıştı.

Kalıp sana hizmet etmemize izin vermeyecek misin, efendimiz?

İblisin gözlerinin içine bakmıştım. Artık önemi yoktu çünkü tabiri caizse roller değişmişti. Gözlerinin içine bakıp, “Hayır, hayır,” diye fısıldamıştım. Kelimeler ağzımdan, jilet kadar ince bir çatlaktan geçiriyormuşum gibi zor çıkıyordu. “Hayır.”

Şöyle bir düşününce, iblisin gözlerinin içine bakışım Sahra Çölü'nden beri hiç bölünmemiş gibiydi. Gözlerimi hiç kaçırmamıştım.

Aslında çok daha geriye dayanıyordu. İblisin gözlerinin içine yıllardan beri bakıyordum.

Ve o gün, Kutsal Kap'ın içine geri dönmelerini emrettiğim gün, annem öldüğünden beri ilk defa gözlerimi iblisin gözlerinden ayırmıştım.

TEŞEKKÜR

İçimdeki uyuyan çocuğu uyandırıp Alfred'e giden yola sürükleyenler, oğullarımdı. Jonathan'ın mizah anlayışına, Joshua'nın her şeyde en iyi olma hırsına ve Jacob'ın maceracı ruhuna –kılıç tutkusundan bahsetmeye gerek yok– çok şey borçluyum. Harikasınız, çocuklar!

Yeniyetme bir gencin iyileştirici gücünü karaladığım müsveddeyi adam eden, yazar temsilcimdi. Alfred benim oğlum olsa, Brian da onun manevi babası olurdu. Teşekkürler, arkadaşım.

Alfred'i evlat edinip kendi çocuğu gibi seven, gözü kapalı onunla gurur duyan, onu koruyup kollayan da eşim oldu. Aşkım, hiç kimsenin senin kadar iyi bir hayat arkadaşı olmamıştır.

